dan laurenţiu

ISBN 973-21-0475-9

1451

Lei 3000

editura minerva

Dan Laurenţiu a avut curajul de a revigora o întreagă mitologie a creatorului inspirat, competent numai în problemele absolute şi a cărui artă ţine de har şi de sacerdoţiu; a avut curajul de a îmbrăca şi de a se afişa, din nou, în "hainele de purpură" ale poetului, socotite cam desuete sau uşor excentrice de o mentalitate pozitivistă. Nici unul dintre autorii lirici mai recenţi n-a pus atăta patos şi atăta fervoare intr-o asemenea revendicare a poeziei, superbă şi aristocrată ca statură.

DAN CRISTEA

dan laurenţiu

1451

dan laurenţiu

poziţia aştrilor

CLUBUL CĂRŢII DIGITALE
BIBLIOTECA ALEPH

Coperta I reproduce fotografic sculptura intitulată *Introspectie* de Gabriel Sitaru.

Culegere şi tehnoredactare computerizată:
EDITURA UNIVERS ENCICLOPEDIC.

dan laurențiu
poziția aștrilor

POEZII

BIBLIOTECA PENTRU TOȚI • 1996
EDITURA MINERVA • BUCUREȘTI

Pentru această ediție, toate drepturile rezervate
Editurii Minerva.

ISBN 973-21-0475-9

NOTĂ BIOBIBLIOGRAFICĂ

DAN LAURENȚIU (Laurențiu Ciobanu) s-a născut în comuna Podu-Iloaiei, județul Iași, la 10 august 1937. Licențiat al Facultății de Filosofie a Universității „Al I. Cuza" din Iași. A debutat în revista „Iașul literar" în 1959. Între anii 1963-1966 a fost profesor la școala profesională din Iași. A fost redactor la revista „Cronica" (1966-1968), revista „Luceafărul" (1968-1993). Redactor la Editura Cartea Românească din 1993 și până în prezent. Este membru al Uniunii Scriitorilor din România (din 1968). Este secretar al secției de poezie al Asociației Scriitorilor din București.

A publicat următoarele cărți:

Poziția astrilor, Editura pentru Literatură, 1967;

Călătoria de seară, Editura pentru Literatură, 1969;

Imnuri către amurg, Editura Cartea Românească, 1970;

Poeme de dragoste, Editura Cartea Românească, 1975;

Eseuri asupra stării de grație, Editura Cartea Românească, 1976 (PREMIUL DE CRITICĂ AL ASOCIAȚIEI SCRIITORILOR DIN BUCUREȘTI);

Zodia leului, Editura Cartea Românească, 1978 (PREMIUL DE POEZIE AL UNIUNII SCRIITORILOR);

Poziția astrilor, antologie, Editura Cartea Românească, 1980;

Privirea lui Orfeu, poeme, Editura Cartea Românească, 1984 (PREMIUL DE POEZIE AL UNIUNII SCRIITORILOR);

Ave Eva, Editura Cartea Românească, 1986;

Psyche, Editura Cartea Românească, 1989 (PREMIUL ACADEMIEI ROMÂNE);

Călătoria mea ca martir și erou al timpului, Editura Albatros, 1991;

101 poezii, Editura Viitorul Românesc, 1993;

Femeie dormind, Editura Cartea Românească, 1993;

Mountolive, Editura Eminescu, 1994 (PREMIUL UNIUNII SCRIITORILOR și PREMIUL NICHITA STĂNESCU);

Privirea lui Orfeu. Jurnal metafizic, eseuri, Editura Enciclopedică, 1995 (PREMIUL UNIUNII SCRIITORILOR PENTRU ESEU).

A fost tradus și publicat în numeroase reviste și antologii din străinătate.

UN VIS ÎN LOC DE UN CURRICULUM VITAE

Așadar, prin grația divină a păcatului originar, s-a făcut să văd lumina Soarelui crepuscular la 10 august 1937, în tărâmul binecuvântat de fantasmele erotice ale lui Ștefan cel Mare (și Sfânt) de la Podu-Iloaiei, loc mai blestemat de toți negustorii de iluzii nici că s-a mai pomenit pe pământul cel sacru al Moldovei noastre și nici măcar în piața gării Perpignan unde pretinde avidul de dollars S. Dali că s-ar afla centrul lumii: „Orgoliul vine cu spada ridicată / deasupra capului scânteind alb și numai forța unui lanț / fierbinte care sună mă face curajos!"

Centrul și buricul pământului, dar el nu știa, din pricina orgoliului don-quijotesc, și care-l prinde așa de bine de mustățile etern inavuabile pentru orice gentleman din această lume pervertită la maniere anglofonice, dar perfect compatibile cu un exibiționist de performanță, fără jenă și inconștient de infamie-blasfemie chiar în clipa când trage pârțuri și vânturi în catedrala catolică unde-și face rugăciunea în fața icoanei Sfintei Fecioare Maria, Gala rusă-bolșevică a poetului comunist Eluard („Ce qu'il y a de merveilleux dans le monde socialiste, c'est que le travail n'est plus une honte, un poids comme il fut" - sic!)

Dar să nu vă închipuiți, boieri dumneavoastră, în bunătatea inimii pe care v-a implantat-o doctorul preaiubit Setlacec în

piepturile voastre cu scântei electrice și care tună și fulgeră ca într-o Canonadă de revolvere cum numai prin California și Siberia se mai pot decela în ziua de astăzi, ca niște miracole supraviețuind din parcul cu jucării mitologice, balauri și dinozauri pe care i-a adus pe lume mister Spielberg să-i sperie pe copiii din noi, atâția câți au mai rămas („a venit un lup din crâng/ ca să-i ia și să mi-i fure/ și să-i ducă în pădure/ pe copiii care plâng" - fiindcă, după cum bine se știe, la Paris, oraș-lumină, aici copiii nu plâng, nici câinii nu latră, hélas!).

Așadar, în ora fatală și crepusculară din ziua de 10 august, să tot fi fost ba patru, ba cinci după-amiază, după ce Atotmilostivul s-a îndurat să mă apuce de călcâiul (lui Achile) și să-mi scoată primul răcnet de disperare că m-a aruncat în această lume făcută cu dreapta lui, dar pe care n-a apucat s-o desăvârșească, așa cum ne spune în fiecare duminică Sfânta Evanghelie, m-a oferit ca pe un cadou prețios aproape nesperat în foamea lui de Absolut, fratelui său geamăn care este domnul și stăpânul tuturora, adică al întunericului, Satana însuși care a și dat un bal în cinstea și onoarea acestei ofrande pe care o aștepta demult ca pe sfânta fecioară care a rămas virgină după ce a născut vreo zece prunci, dintre care, evident, cel mai celebru a ajuns Domnul nostru Iisus Cristos, Dominus dedit, Dominus abstulit, sit nominus Domini benedictus!

Matuto! Matuto! dragostea mea.

Astfel că războiul sfânt, când la 22 iunie au plecat pe front românii și cu puște și grenate și mitralieri blindate, m-a luat în brațele sale însângerate, răni pătându-mi pentru totdeauna costumul meu de borangic cu care îngerii ocrotitori ai casei, atâția câți mai rămăseseră după ce tatăl meu (din ceruri? de pe pământ?) a plecat spre Odessa, însoțit de lacrimile și speranțele mamei pe care și astăzi o văd, cultivând, îngrijind florile din grădina casei, ea singură floare mereu întristată, aproape sumbră în raiul acela pe care nu l-am mai întâlnit încă nicăieri și pe care nu mai sper să-l întâlnesc niciodată în această viață scurtă care mi-a mai rămas de trăit, și cu atât mai

puțin pe lumea cealaltă promisă pentru un neam de sclavi, care va dura o veșnicie; vom orbecăi prin întuneric, vom dormi cu capul sprijinit, spânzurat în jos, printre tenebre, cu păsările care vor zbura fâl-fâl cu aripi negre și cârâituri voluptoase, ciupindu-ne de urechile uriașe cât pâlniile unui gramofon dinaintea primului război mondial; o ureche neagră ascultând fâlfâitul unor păsări negre luându-și zborul dintr-un gramofon negru îngropat într-o tranșee neagră!

O, raiul, copilul în costum de borangic, vedeta grădiniței de copii din Podu-Iloaiei, anotimpurile cu bombe și gloanțe zburând pe cer, ziua și noaptea, refugiul, fuga dintr-o casă în flăcări, și tandrețea mea dintâi cu mânzul iepei iubite, Puica, și primele mele lecții paradisiace de călărie, când o duceam în pădurea Mădârjac la păscut. O, fericirea copilului întors acasă, unde nu mai era nici urmă de casă - aveam șapte ani? - și mai ales refuzul meu teribil, care a înspăimântat lumea de atunci ce mai rămăsese în viață după front, de a merge la școală. (Mai târziu, *mutatis mutandis,* mi-am dat seama de acest sindrom autist: copilul Blaga a tăcut patru ani de zile, de parcă solitudinea, inutilitatea și imposibilitatea comunicării ar fi o boală specifică omului, dar mai ales poeților.)

Copil fiind, păduri cutreieram... după câțiva ani, eram *leader* în școală, premiant cu coroniță, cum decurgea *illo tempore* o astfel de ceremonie aproape de sacralitatea zeilor. Îmi făcea plăcere în afară de înot, să „organizez", cu colegii cei mai vrednici, călătorii, excursii silvestre, uneori foarte departe de Podu-Iloaiei, unde nu ne era frică să și înnoptăm la focuri mari, sporovăind, meditând, bineînțeles, la absolut și la chestiuni abisale. Știu bine că astfel de explorări printre misterele pădurii au lăsat urme profunde în psihologia abisală care și-a tăiat din ce în ce mai adânc căile de acces în formarea ego-ului meu actual și dintotdeauna, ca o privire înspre tufișuri și mistere incredibile și insondabile, pline de dragoste și frică, de spaimă și cutremur față de ceea ce ascunde divinitatea sub măștile răului și ale diavolului.

IX

Dar una dintre imaginile demne de Grecia antică, la poalele căreia am dormit și am visat din adolescență, se profilează tocmai în cuplul meu de centaur, de parcă eram omul - calul alb Chiron, cu care, fără voie, desigur, am uimit copiii, femeile și bărbații care priveau dimineața, ștergându-se la ochi ca de rămășițele unui vis din somnul lor nocturn: suferind un accident la picior (de aici vine și asociația cu Centaurul Chiron, pe care-l știm că, printre alte virtuți, o avea și pe aceea de a fi șchiop), o fi fost diavolul șchiop, eu încălecam pe un uriaș cal alb și plecam de acasă spre școală în fiecare dimineață ca un voievod (miracol? abnegația, tenacitatea premiantului care nu accepta să abdice de la orgoliul său de *leader* nici în condiții de boală? cine știe!). Și deci mergând eu călare pe un uriaș cal alb, foarte blând cu mine, de parcă știa ce povară nestemată ducea pe spinare, trezeam uimirea, zâmbetul, poate și admirația unora, ca să nu mai spun de cei care-și făceau cruce, la apariția aceasta hibridă, descinzând din cea mai adâncă mitologie, pe Strada Mare, Șoseaua Națională, care era drumul meu! Da, aceasta a fost timp de opt luni de zile epoca mea de Centaur, unic în timpurile moderne!

Aveam și patima cititului în copacul din fața casei, un dud bătrân și puternic unde-mi plăcea să-l citesc pe Platon. Pasiunea asta mi se pare o altă minune, care mă ridica la cer, acolo unde era și locul lui, dar și cel al discipolului, care încerca să-i contemple ideile imuabile și care nu puteau fi perfecte, adică incoruptibile, decât printre stele, aproape de soare. Iată de ce nu mă mai miră, în ziua de astăzi, nici răul de înălțime pe care-l trăiesc la etajul doi al casei mele, nici patima organică, absolută, care mă absoarbe spre stele!

DAN LAURENȚIU

POZIȚIA AȘTRILOR
(1967–1980)

CONSTRUCTORUL DE ORAȘE

Betonul e-n zodia caldă a sângelui
orgoliul vine cu spada ridicată
deasupra capului scânteind alb
căci favorabilă e poziția astrilor

carpe diem carpe diem frunze și aripi de păsări
cad în neștire pe sânul mușcat al toamnei
și un copil aproape conștient
va suge întâia melancolie cu ochii la cer

nu va muri din asta spune tatăl
se-nvârt călușeii în piață
cu broderii de vată dulce pe buze
și o totală metamorfoză domină veșnicia

dar bocetul crinului
în strada fără acoperiș
pe soldul fetei străinii de odinioară
poate să fie miza pierdută a unui destin

din zidurile serii urcă reci corpuri de gardă
cu decoratii electrice scânteind
pe lacomele piepturi și așteaptă
apropierea zilei să fugă-n întuneric

RUGĂ DE MAI

O stau în centrul lumii cu lămpile aprinse
înflorească arborii sacri în pacea vântului
statuile dorm în grădina industriei
lumină din lumină ce clopot bate-n munți

și intrând ca o șoaptă în ringul de ceată al timpului
coroana ta am dat-o la copii
și c-un deget încă alb scriu pe ceruri
veșnică fie amintirea părinților noștri

sunt prea bolnav de-atâtea flori deschise
moartea cu fructe mă va vindeca
în genunchi întind arcul printre lacrimi
și aleargă statuile în grădina industriei

mușchi de oțel a încordat pământul
arc de triumf întind în zorii zilei
și luminat de fulgere negre spre munți
eu vin cu dreptul la un cânt universal

IZVOARE

Efebul de aur trece pe drumul de seară
cine-și întoarce ochii de dincolo
corul robilor din Egipt aruncă vorbe
de lumină pe cer și poate acolo-i muzica

va merge-ntr-un loc fericit de sirene
de va fi o lume ideală la capăt
funebrele bocete vor da strălucire
celui prea tânăr alungat pe mări

și încă o amintire mai luptă
cu aripi lungi de pasăre albastră
primăvară cad mâinile tale
pe ochii arzând în lumina păcatului

și pleacă șchiopătând pe drumul de seară
steaua nimănui o să-l piardă cu vremea
și pașii lui de pe urmă
se vor șterge-n misterioase nisipuri

poate e dogma ușoară a vieții
poate-i furia mea trecătoare
efebul urcă în pustiul altei lumi
cine-l mai poate opri fără teamă

acolo trebuie să vină cineva
acolo trebuie să cânte toamna
în trâmbița de gheață
ținând un copil de mână

și munții albaștri se-aud râzând melancolici
cu fruntea culcată pe coapsele norilor
și izvoarele-ntunecând bucuria
cea fără început și fără sfârșit

NOAPTE DE AUGUST

Ploi ce ploi ridică
zidurile fortăreței de aur
turnuri cu muzica veche a apelor
se-nalță la picioarele mele sărmane

val de impresie suptă
din gura sărată a mării
gârbovit trece norul pe lună
ascultând cu urechile galbene

a fost cândva a fost cândva
cu sabia de-atâtea ori
și scutul strălucind de sori
prin umbra nopților suia

dar astăzi nu-i și mâine nu-i
s-a stins în cer grozav blestem
și umblu-ntunecat și-l chem
și vine numai scutul lui

spânzură alb somnambul
de zidurile cetății în pace eternă
când toate ajung la asfințit
și se aprinde sfeșnicul tăcerii
dar lacrima norilor

spală și floarea și purpura
somnambulii de spumă urcă din adâncuri
arc de triumf la moartea fără prihană

vai ce ploi ridică
zidurile fortăreței de aur
turnuri cu muzică veche a apelor
se clatină la picioarele mele sărmane

OEDIP DIMINEAȚA ÎN VARA TIMPURIE

Repaosul luminii umbră a sânilor
când și zeii din trandafiri s-ar întinde
cu gura spre trompetele de aur ale norilor
copilul cu ochii la soare nu va muri

cu targa se vor duce râurile prin frunze
și amintirea cu surâsul misterios al somnului
din brațele mamei dulci spasme de marmoră
ca sufletul furat din îmbrățișarea legiuită cu tatăl

și deschizând porțile slăbite de așteptare
păsări ale paradisului îi vor sprijini umerii
cu aripi nesigure clipocind mersul
dintâi al copilului spre răsăritul feroce

dar nu va mai fi nevoie de nimeni
sfinxul gelos ne va ura drum bun
norocul nostru refuzat de stele
oh clipocit al zilei care vine

MOARTEA ÎN ZORI

Soarele zornăie lanțuri de umbră
gravă eroare în jur acoperă fruntea cu palma
nimeni nu vrea să primească
vestea când s-a liniștit Robinson

pudic e glasul mării albastre
când veselindu-se nu o taie vântul și peștii
și nici o corabie
nu se răstoarnă de pe gheața zărilor

SPRE SORII

Linge mâna câinelui aerului
cu aripile mai lungi din grija stăpânului
se roagă impasibil în uitarea de sine
poetul cioplindu-și peștera crepusculară

frunziș albastru în scopurile vacanței
când pleacă adolescența regretabilă
și lumina trece peste orașe împingându-le
de pe nisip în valurile mării

oh și-n suspin de regrete
își va întinde Venus pierdutele brațe
și noaptea lor ne va trage mereu
spre sorii din adâncuri fierbinte tresărind

LA SEMĂNAT

Aripa sărată a nopții de primăvară
îl duce în zbor pe cel care-și uită
femeia în casă și cade
pe câmpul alergând spre rezonanțe ve zi

și fumul dulce arcuindu-se
din pieptul larilor și penaților
nici astăzi nu va fi copleșitor

o se întorc artele păcii
spre semafoarele pământului
sământă cenușie în brazdă neagră
tu mă întreci pe mine și mă ierți

POEZIA

Mă uit prin dantela
bătută de vânturi amare
și când o văd aducând ploaia
am degete albe și lungi ca pianul

dincolo de perdeaua prin care mă uit pierdut
maimuța visului meu strânge în brațe
frânghiile ploii și urcă până departe
cochetând cu frunzele aproape false

zâmbetul numai din curgerea vremii
se-aude-un râs care nu-mi place
eu stau în cameră și fac ipoteze
și afară sare din creangă în creangă
maimuța visului meu

EROUL

Și când va fi o pace cum alta nu mai este
și-a treia oară vor cânta cocoșii
să-i spuneți la ureche o poveste
din zilele pierdute ale Scufiței roșii

căci el va termina să traverseze
râul bogat de spaime în înot
și-ajuns pe malul unei noi geneze
va râde-ncet că n-a murit de tot

ci i-a rămas curajul să umble între maluri
asemeni unui paznic bătrân cu ochii roșii
sfidând eternitatea acestui somn de valuri
în care se înecă și-albatroșii

NOAPTE LINIȘTITĂ

Și eu am pleoapele grele
grele ca două valuri de sare
sunt o umbră ce se clatină spre casă
casa mea va crește pe umbrele mării

dar sfânt este jocul
vinovat al luminilor din întuneric
și pașii noștri par copii ai nimănui
și curg asemeni izvoarelor dincolo

INTROSPECȚIE ÎNTR-O CLIPĂ ANTICĂ

Cerul plângând în ierburi mă-ngroapă
sub stele căzătoare dulci nimicuri
s-a închis ochiul soarelui alb simptomatic
și rătăcesc cu felinarul roșu

o cerul meu cu sângele albastru
adus pe cămile din Arabia
numai o privire discretă mai trebuie
și umblă-n iarbă dulcile nimicuri

dar copii se vor naște da da
sub tălpile trecând în șoapte nocturne
când amintirea soarelui în perfectă solitudine
își va smulge frunza de viță cu zâmbet enorm

și toate vor fi mai tari în enigmă
și ne vom iubi în grabă și fără înțelepciune
în casele greierilor vaste ca cerul
și poate că omul nu e măsura tuturor lucrurilor

O MICĂ ARMATĂ ÎN RUINA SOARELUI

Dar a căzut liniștea
pe temple și umbrele
aleargă cu strigăte
pe urmele mele

și durerea niciodată castă
nu mai duce câini în derivă
din poartă în poartă legând
cu frică-aceste case ale noastre

nu mai rămâne pentru ochiul
spânzurat în rouă
decât o mică armată
sfidând ruina soarelui

ce iarbă fericită
paște copilul mortului
și rareori tresare
la amintirea tatălui său

PSYCHE

Zori adorați de mine-n intermundii
pământ pierdut de pasăre în roz ghețar
cum voi putea fi sigur așteptând la porți
că nu port vina celui fără suflet

legea morală-și scoate alba mănușă
gratii de umbră cad pe genele amurgului
cu vulpea-n sân surâd aproape nonșalant
și stele-mi înconjoară fruntea neagră

bal nocturn cu sfere-n bal diurn
repaos corosiv în zidul vechi al amintirii
fotografie depărtată iar cu palma
de cer străin care mă strigă-n limba mea

fetița-n nourii de vată
își culcă umerii cutremurați de lacrimi
și mama spune doar că-i roua
iubirii care mă va depăși

dormi pentru mine dormi fetiță scumpă
aprinzi chibrituri iarna fugi de spaimă
fetiță-n alb comme ils sont doux
et tes bonbons et tes joujoux

TRENURILE

De-atâtea ori le-am plâns și le-am uitat
prin ceturile mari de alcool
departe se monta ritmul iubirii
peste cadența marșului funebru

dar podurile ce se aruncă
nesigure pe forțele contrarii
se vor clătina la pericol
și nu vor aduce nimic bun în inima tristă

călătoriile suie pe crucea
unor anotimpuri ce se divulgă în for
și trebuie să cazi iar la pieptul mamei
luminând soarele cu raza ochiului tău

numai o spumă de mare
face gloria trenurilor negre fantome
și frenezia fără iubire
a roților intrând în moartea somnului

VARĂ SPECTRALĂ

Oh ce pisică în galben domn
își întinde laba dureroasă
sunt gheara ei lungă
pipăind un copil sideral

grăbită-i umbra în paravane
soarele e un vânt aproape negru
și numai forța unui lanț
fierbinte care sună mă face curajos

nu capitula iubitule
mișcă-te la stânga și la dreapta
ca un pendul ce măsoară timpul
și cântă la fiecare oră moartă

FRUMOASELE NOPȚII

Robul tăcerii dă colțul
lipindu-se de ziduri enorme
și varul pudic al obrajilor săi
se va stinge-n sărbătorile nunții

poetul în haine de purpură
întâmpină zorile zorile
albe și albe cavouri
ale frumoaselor nopții

PASĂRE DE NOAPTE

Frunzele cântă în arbori captivi
șerpii suspină pe stânci arzătoare
și păstorul își uită fruntea
în turmele aurite de trecerea sorilor

încă un pas și-o sferă veți vedea
pansându-i rana străveche
și-o nouă pradă-i va cădea în calmul nervilor
săpându-i viața de apoi cu râsul negru

cine-o mai vrea pentru lupta cu îngerul
a băut sânge din călcâiul unui diavol
și poartă coroană din pietre scumpe
și armele eroului

timeo Danaos timeo Danaos
un țipăt la urechea stângă ajunge
și în grădina cu ramuri albe
sar fără zgomot umbrele-nserării

acum acum să mergi în întuneric
acum acum vor râde săgețile luminii
căci nu mă înșală
aceste voci grăbite-ale cocoșilor

ISTORIE

Culcată-i urechea în iarbă
ce rugă aduc cerului senin
cei căzuți de pe calul vechiului ev
ocrotiți în cămașa de otravă a vântului

și dacă plâng eu aud
în cripta melancoliei
lacrimi din altă lume
strigătul meu de fericire

părinții mei ce iarbă
de sfânt cu pieptul în ploaie
încordat e arcul
sărbătorit de săgeata unei inimi

SUNT LACRIMAE RERUM

Iată cum aleargă spre cerul guvernat de roze
porcii din mocirla subconștientului
ce-ar fi să-mi întindă o mână de prieten
prin fereastra udă de sudoarea frunții

ziua bate din palme amare
în loja copilăriei
când tata se întoarce de Anul Nou
cu apele infernale aproape înecat

și stele-n somn de iarnă tremură
pentru o vorbă fericită
să-l scoată cu un ban de argint
dar zeul cântă-n umbră vanitas

oh ce cunoștințe ce frați
aleargă în pajiștea zorilor
nimeni nu poate fi mai trist cu iubita
decât cel ce uită icoana mamei o clipă

dar acum mă trezesc într-o lume
construită de atâtea ființe nobile
care-mi întind o mână de prieten
prin fereastra udă de lacrima lucrurilor

SPERANȚE

Amurgul s-a-ntors pe partea cealaltă
mutându-și cotul șiroind de umbre
către obrazul meu palid și tras
și amurgul începe să vorbească în somn

du-te omule de lângă mine
după urma pe care-a lăsat-o
ziua cea plină de zgomote
în aplauzele repezi ale străzilor

du-te-n orașe albe căci mi-e frică
pentru făptura ta cu ochii orbi
o lasă-mi aceste speranțe goale
să foșnească pe cotul meu răcoros

dar m-aplecam încet spre amurg
și cu palme fierbinți
am trezit păsările culcate în umbre
și era frig și era frig

ROCI POZITIVE ÎN RAZE

Pe drumul paradisului
trec oile Domnului
vai câtă aprinsă rugă
în pieptul lui Oedip

dar întrebarea cine
o va pune azi
când sfinxul a murit
în razele soarelui

ORACOL

Albastru e timpul tău
ca marea ce naște peștii fără durere
dar când va porni lumina iar
să acopere lumile

și nu va ajunge
ce plâns nocturn
cu ochii reci în plante
va fi

și pe nisip
dacă nu aici dincolo
dacă nu azi mâine
va luneca pasul tău sensibil

LÂNGĂ RÂU

Ce-a mai rămas oare din lumina
căzută-n genunchi lângă râu
ochii bat liniștit din pleoape
slavă celei duse-n robie

iată că rugul de jertfă
urlă cu sânii pe cerul roșu
și crucea mea de zăpadă
cade în somnul fericit de valuri

ce voce așteaptă în ramuri
lumina care se va stinge
departe lângă durerea
acestui râu

în curând o să crească
flori negre din brațele tale
și mereu adâncindu-te-n noapte
vei asculta lumina mea pierdută

dar fumul, dar fumul
mai bate liniștit din pleoape
legănându-se
în somnul acestui râu vesnic

ELEGIE DACICĂ

Acum plec din cerul albastru
adânc sunt ca liniștea zeului
adormit fără arme
la porțile de fum ale tăcerii

ochii robiți de marmoră
vor plânge cu săgeți din soarele timpului
și-n noaptea inimii mele va crește
un cap de poet favorit la Roma

cu steaua pe fruntea mea clară
mă voi întoarce
și toți vor deschide ușile
să mă audă când voi spune legea

sunt umbra dintâi
a acestui pământ
care-a adus lumină
murind

dar plec din cerul albastru
cu liniștea zeului
adormit fără arme
la porțile de fum ale tăcerii

RUGĂCIUNE

Cine ridică mâna
în aceste fântâni crepusculare
nu are mamă
și nici iubită așteptând în prag

cine bate un cui în lemn
și mișcă piatra în zori
va trece o dată cu apele
acestei zile oarbe

cel care nu vede
umbre în gura peșterii
cel care n-aude vorbele
aruncate prin copaci

mai poate spera
să fie piatra
care mutată din timp în timp
rămâne aceeași sfidare umilă

BESTIE

Greieri strălucesc și râd în celule
vin micile vânturi
de noapte
peste acea muzică dintâi

primăvara dă robului său
crucea albă a cerului
pe care-și va sărbători
nunta în lacrimi

apoi din fotolii
cânta-va trompeta de aur
înfrângerea
bestiei cu botul înfipt în orizont

COROANA

Păsări de noapte tremură pentru mine
sunt o lacrimă
căzută din ochiul rece al timpului
păsări de noapte zboară pentru mine

și cât de senin
a putut să fie cerul
pe care-au plâns
aripile noastre de penumbră

aici lângă ușa amară
din spinii cuvintelor
coroană mi-am făcut
să trec pustiul

dincolo îngerii dorm
amintirile stau în genunchi
la țărmul mării albastre
zguduite de răsăritul feroce

acel timp fără durere
îl voi uita
între vechile coloane
mă rostogolesc ca o lacrimă

ASTĂZI

Am un glas slab
ce-aș putea spune
încât să-ntunec lumina
divinelor sfere de pe ceruri

iubito nu deschide
nu pot auzi glasul mării
lacrimi aurii
pe sânii tăi tresărind

CARUL DE FOC

Vai cerul de iarnă își întinde
pe trotuarele înghețate
gâtul cenușiu
să-l mângâi ca pe-o femeie pierdută

adu-ți aminte de acele raze
de ochii tăi muritori în cer
lumina cădea la porțile raiului
cu sunetul nepăsător

tu rătăcești în carul de foc
prietenii vor crede c-ai orbit
când pipăi cu mâna drumul abisului
adu-ți aminte de unde vii și unde vei pleca

cerul de iarnă-și întinde prin nouri
gâtul cenușiu de femeie pierdută ai milă
de ochii închiși ai străinilor
care ți-au dat lumina acestei sfinte lumi

cade soarele pe trepte-nghețate
ce liniște e-n umbra ta care tremură
toți șoptesc la noapte stelele fixe
își vor bate cuiele în mâinile și picioarele tale

CINA OMULUI SINGUR

Fără codri arme verticale-n munți
încă nu e totul pierdut
fără veșnicia frivolă a mărilor negre
încă se mai poate ascunde cineva după deget

dar cine ar îndrăzni cu inima de seară
să anunțe odată și pentru totdeauna
dispariția bruscă sub cortina de aur
a corului antic a corului antic sublime popoare

CE VA RĂMÂNE

Ușile iar se închid
cu lacăte sfinte
când bate vântul bucuriei
într-un luceafăr negru

cum sare timpul în lături
câinii se gudură-n lanț
mirosind prada
morții ce vine cu pași de pisică

de pe scara aceasta scufundată în mare
voi arunca în tăcere
un pumn de stele
pe cerul oamenilor

și va cânta apoi
o pasăre-n cușcă
dovada zborului oprit
cu mâna mea și viața mea

LINIȘTE

Amurg surâzând umil sub fereastră
câine pierdut în valurile mării
vino aici eu sunt fratele tău
tremur din palme nesigure

sfere de aur cândva
blând s-au rotit în cer nu le mai văd
acum stau aici ferestrele dorm
parcă am murit de mult

și astăzi și mâine
scoicile departe de țărmuri
strâng la pieptul cenușiu
o corabie cu lumină stinsă

unde sunt umbrele atât de grăbite
umbrele care au fost
atât de grăbite
nu le mai aud bătând în perete

am rămas aici departe de tine
strigăt pierdut între ghețuri
fără-ntuneric fără lumină
aștept surâsul și numele tău

APROAPE DE SOMN

Cine mă va opri acum
eu însumi la capătul nopții
cu lumânarea am vrut
să adorm să adorm

vântul să ducă în brațe
groapa celui singur
și care nu-și poate odihni
capul sub piatra enormă

nici mamă nici iubită
mi-e dor unde e noaptea
am fost născut din femeie
voi mai putea fi iertat oare

când te-am pierdut poate spui
mai mult în cer decât pe pământ
aleargă toate fericite de somn
cele ce sunt precum că nu sunt

PÂNĂ LA CAPĂT

Dac-aș putea să uit mortul albastru
unde s-au culcat greieri de aur
dac-aș putea să stau o clipă în fața mării
drept și strigând a mea e vina

în regretul apelor fără hotare
o clipă de-ar fi să mă-ntorc
cu ochii țintă la amurgul pierdut
n-as avea cu ce să-mi spăl mâinile

creste sarea ce lacrimi în jur
ce rob fără lanțuri
bate în geamul soarelui stins
mă luminează doar gândul

amar să cobor lângă el
mortul albastru îmi va rămâne
deschis e orizontul său de copil
până la capăt nu plânge

ARIPI ELECTRONICE

În genunchi pe acest prag de noapte
s-a rugat la valurile mării
apoi a strigat zăpezile
aripile păsărilor veșnice

iată-le vin cu uitarea
vibrații depărtate rece somn
în amintirea cui va surâde
cine-și va pleca urechea la ultima șoaptă

zăpezile bat cu violente
aripi electronice în tăcuta boltă
și valurile mării sărută plângând
ochii acelui albastru pământ

REMEMBER

Stau singur aici la fereastră
departe de prietenul meu
coboară în valuri cu iubita
și gândul puternic e pentru steaua lui

pasărea trece pe strune
de mătase-n șoptit întuneric
un cântec neauzit de sirene
șterge amintirea țărmului

efebi de cristal abia
rotindu-se vor ajunge
până la adâncul foc de mărgean
râzi singur pe pământul păcii

BĂTRÂNUL

Oh și lovind cu bastonul în ziduri
vei auzi blândul strigăt
surpriza fiarei găsindu-și stăpânul
tocmai în groapa acelui anotimp

dar unde e lâna de aur
lasă-ți amurgul și du-te
pe galera eroică a grecilor
ce vâslesc cu brațele tari ale morților tineri

CÂNTECUL LEBEDEI

Ochiul celui mort la mal
astăzi s-a deschis plângând substanta
cerule pupilă neagră
are ochiul tău și-mi place

ochii negri i-am iubit
mama n-avea ochii negri
lebăda cu glasul dulce însă
zboară vai de pe genunchii apelor

ochiul negru nu mai doarme
solitar e corbul corbul
și puternic va începe plânsul
în substanța apelor fără stăpân

NORII

Când steaua de sus va cădea
la noapte vor fi instinctele clare
și norii plini de-ntuneric
vor râde pe maluri cu trestia

clopote liniște fatalitate
ce pleoape albastre de cer
coboară
pe ochii deschiși în pământ

și dacă e numai apoteoza
acelei zile de mâine
pe care-o aștept la apusul soarelui
fără părere de rău

și dacă fulgerul
e mâna întinsă
care-și cere iertare
în fața cerului înfiorat de ploaie

atunci orb de lumină
eu cânt în pântecul întunericului
și râsul trestiei va sărbători
părerea de rău a zilei care trece

SOLITUDINE

Și parcuri absente zburând copii fără nume
scump îmi vor plăti zăpezile viitoare
pe care nu le știu deși timpul
m-a făcut paznicul rănilor cu sânge ascuns

o fir de iarbă amenințând
cerul murind în ochiul meu nocturn
stau cu coatele-nfipte-n părerea de rău
ca o pasăre cu aripile-n pământ

DIN SPLENDOARE

E o adâncă liniște
dar orașul și-a pierdut din splendoare
iată un înger călătorind fără
călăuză pe aici te rog

spune-mi draga mea
nu-l așteaptă o nenorocire
mai puternică decât spinul acela
care se vede în talpa ta radioasă

o spune-mi draga mea tu
care știi că am iubit
mai presus de orice pacea și înțelepciunea
unui tei luminând pe fundul mării

nu crezi că acelui înger
rătăcind pe aici i se va
întâmpla o nenorocire
la care nici nu se așteaptă

nu crezi că va iubi
nu crezi că va muri

IARNĂ

Viața mea și tu goală eternitate
nici întristarea nici suspinul
nu-și mai apleacă genunchii în fața cerului
unde doarme regretul unei grădini înflorite

dar așteaptă-mă
între razele de întuneric
ale iubirii tale
cineva bate cu un trandafir în fereastră

o cât de bine știu că fiara
albastră care s-a culcat pe genunchii tăi
atât de tandru închinați durerii
o să-ți aducă aminte de mine

dar această roșie umbră
care te trezește din somn
nu poate fi decât gloria
sângele meu pierdut în tinerețe

nici întristare nici suspin
o ce departe a plecat acea iarnă
care duce pe buze umbra
veșniciei mele ca pe un sărut

TRISTĂ AMINTIRE

Ce poate fi soarele Doamne
decât pierduta mea viață
eu pe aici mai întârzii
ca o tristă amintire

umbră ciudată arunc
printre umbre
o pulbere de aur
mă contemplă

numai greierul
în tăcerea universală
mai poate vorbi
despre monotonia unui destin

DIMINEAȚA

Desigur îmi spun e zi încă
sau poate fi noapte soarele
Doamne a trecut de mult prin sufletul
oamenilor căci se vede lumina stelelor

studiul profund al melancoliei
cere o masă de brad și
un câine roșu trebuie
să latre pe o mare neagră

dacă aș privi ochiul acesta
sumbru pe care-l țin în palmă
și aș spune cum a putut să-mi promită
bucuria extazul beatitudinea

în acel timp când îmi întorsesem
fața albă la forma
esențială a ceea ce eram
binecuvântând

dimineața unui geniu
mort la țărmul mării negre
unde bat valuri alegre
din mileniu în mileniu

o dacă privesc ochiul acesta sumbru
pe care-l țin în palmă trebuie
să înțeleg că lumina paradisiacă
a ta iubito aici își află originea

ACOLO

Spre cer iubito trec zilele tale
ușor este timpul nici eu
nu-i pot smulge o pană
din aripă suavă îi e melancolia

în fiecare zi un soare blond
asemeni ție și asemeni ție
încearcă vai să-mi lumineze ochii
astfel iubito trec zilele tale

de va rămâne pentru noi în cer
o groapă sfântă fără nici o cruce
surâzătoare-n pacea înserării
noi vom șopti o da acolo este

DIES ILLA

Unde este ziua aceea
fericită de zei când marea
se luminase ca un templu
unde este ziua aceea

o brațele tale de marmoră
se întindeau spre inima roșie
a celui care înălța o rugă
pentru pacea universală

hohot de râs în valul blând
și înțelept ce te ducea spre cer
unde era timpul unde era timpul
dum nihil dum omnia

unde este ziua aceea
fericită de zei când marea
se luminase
unde este ziua aceea

ACEA GRĂDINĂ

Sfânt este clopotul acesta
sub care îți faci rugăciunea
sfânt este clopotul vieții tale
cu aripi tandre zboară glasul tău în azur

speranță și teamă ascunde bunul
cer albastru niciodată
însă el nu va arunca fulgerul
pe creștetul suav al pietrei funerare

aici a început viața
aici a murit iubirea
spune-mi draga mea
când ne vom mai întâlni în acea grădină

NUMAI EU

Numai eu cel care am iubit
știu că voi muri
steaua mi-a luminat și paradisul
și infernul cu aceeași nepăsare foarte bine

spui tu iubito cu părul de aur
nu-ți dorești oare moartea
sărutându-mi ochii
care te luminează cu lacrimi solare

nu ai spus tu că însăși
pierderea și pustiirea ta pământească
mă așteptau pe mine
cu focul sacru într-o noapte de iarnă

nici strigătul tău
ca un tunet auriu la acea sărbătoare
deasupra mării
nu se mai poate uita

chiar dacă așa cum îmi șoptește
inima tu mâine vei fi
o cenușă ideală
te voi strânge la piept ca pe o rază

ÎNGERUL CA UN CÂINE

Pasăre de aur
binecuvântează noaptea mea
ce farmec sfânt în ciocul tău matern
cum mă întuneci cu aripi solare

o sferă de lumină
o sferă de lumină
se scufundă în valurile
de mătasă ce dulce e somnul

cât am chemat cu gura palidă
de emoție neagra solitudine
o sferă de lumină o sferă de lumină
te scufunzi în valuri de mătasă

sus pe mările nocturne
stă legat un câine roșu
oare cine mă veghează
sus pe mările nocturne

IATĂ

Aceasta a fost învățătura inimii
tale aurii pe care ai împărtășit-o
în puterea nopții prietenilor tăi albastri
bucuria extazul beatitudinea

cum a putut gura ta să șoptească
apoi să strige aceste vorbe
în grădină dacă nu erai încă
cel mai căzut dintre oameni

astăzi te văd bucurându-te
de mânia solară a unei pietre
că vai n-o să-și odihnească niciodată
oasele pe trupul tău atât de sensibil

iată că o floare
se deschide în pieptul tău
cel care atât de bine ai știut
să ocrotești întunericul iată crinul

și iată vai cenușa ideală a celui
care ai fost aici printre discipolii mândri
că te-au putut vedea cu ochii în lacrimi
iat-o în tăcerea fără odihnă a mării

CONTEMPLAȚIE

Se cutremură norul
îngerul tău pe acolo a zburat
când vai-vai tocmai stăteai în așteptarea nopții
cerul s-a albit de spaima călătorului

drumul nu mai duce nicăieri
cândva un diavol se târa pe sub el
îngerul e mort îngerul e mort
ucizi un gând negru sub fruntea albă

ce trebuie să faci de acum înainte
cu bucuriile rare ale aducerii-aminte
acele explozii ale râsului
cu buzele de mărgean

pustiul și gheţurile violente
cad pe umerii tăi
zborul către peștera ta din cer
și-a pierdut argumentele sacre

contemplă-ți liniștit cadavrul
indiferent la mângâierea unui
dulce parfum al viermilor
contemplă-ți liniștit cadavrul

NEMURITORUL

Între aceste ziduri palide
în această lumină obscură
de zori sau crepuscul amar
stă demiurgul de gheață el nu va muri

spânzurat de furia rece-a cuvintelor
pe care-o clatină deasupra capului meu
pasărea paradisului vai ce noroc
pământ fără vină bolti singuratice am

eu vă anunț că în gura timpului
unde părinții dorm un somn divin
cu ochii larg deschiși în așteptarea fiului
pasărea paradisului cântă fericita mea moarte

fericita moarte între bolți
de-ntuneric ard coroane de foc
pe o frunte tragică
aceasta este rugăciunea

șoptiți-o cu buzele palide
în zori în amarul crepuscul
din somnul părinților mă scol
eu fiul sfânt și demiurgul sfânt

EDEN

Vântul cerului m-a bătut
apa mărilor m-a spălat
stelele care-mi ardeau pieptul
au murit strălucind în noaptea amară

printre stâncile de aur în care
a eșuat corabia fratelui meu
în căutarea iubitei plecate demult
azi latră un câine feroce

nimeni în jur vai numai
respirația acestui animal
desigur muritor și atât de blând
că-mi pare un înger de pază cu aripi albe

BINELE SERII

O câtă părere de rău
în acest suflet fericit cândva
de cântecul fără prihană
al sirenelor

și câtă amară bucurie
bate în această inimă
obișnuită cu vastul întuneric
al zilei fără nici o candelă în ceruri

totul e să-ți aduci aminte
de ceea ce nu ți s-a întâmplat
totul e să vezi cu ochii tăi morti
pentru această lume

ABIA SE AUDE

Ruga ta abia se aude
în lumina tremurată a zorilor
pe care atât de rar i-ai întâmpinat
cu fața surâzătoare

atât de adâncit ai fost mereu
în crepuscul în apele somnului
tău ireal oare ai dormit vreodată
să te trezească lumina soarelui

o palidă noapte ți-au fost
odihna eternă și veghea eternă
de la hotarul morții
aduci o mărturie pentru viața ta

CĂLĂTORIA

Iubitule iarăși îngheață
sfera luminii tale simbolice
o pasăre a bătut cu aripa în geamul nostru
bine-ai venit prinț al întunericului

sori negri îți mângâie fruntea
culcată pe brațele mele
de remușcarea unui geniu
rătăcit lângă o ființă muritoare

va opri timpul va opri timpul
de-acum va fi ceea ce a fost
în amurgul adus de zăpezile
mâinilor tale obișnuite cu suferința

uită căderea eu sunt pacea somnului
rămâi și cenușa mea înstelându-ți
pleoapele de mătasă
îți va lumina calea prin moartea puternică

BUCURIA

Cine aprinde cu lacrimi de foc
tărmul acestei mări uitate
eu am iubit-o eu am iubit-o
unde e Lesbia unde e Lesbia

valuri aproape roz se înălțau
peste umerii ei fericiți de lumină
eu eram însetat de repaos
ea cobora în adâncul mării

o cum pot să-mi aduc aminte
era noapte sau era zi
eu eram însetat de repaos
ea mă primea în adâncul mării

dar astăzi mă-ntorc și râsul meu negru
insultă apa blondă a somnului
eu te-am iubit o câtă bucurie
am putut pierde am putut pierde

DE AZI ÎNAINTE

Te voi strânge la piept
ca pe o rază nemuritoare
ochii tăi adormiți se deschid
în adâncuri ce taină îi luminează

și cum va răsuna oare
de azi înainte de aici încolo
râsul meu fericit
în aurita pace a somnului tău

și cum vor trăi acele sfinte
valuri de mâine fără inima
noastră care dorea
să le promită o viață veșnică

iată ce mai pot să te întreb
acum vai când surâsul nopții
coboară peste lumina
ochilor mei

UNDE E LINIȘTEA

Dar iată și acest crepuscul
deschizându-se ca o rană
deasupra lumii
cât de roșie mi se pare gura ta

o furie de bronz în care
am putut trăi om sărman
rugându-mă la zidurile mele
să cadă sub lumină

o trandafir pe care l-am iubit
împotriva voinței sacre a cerului
acum trebuie să mor
acum trandafirul mă iubește pe mine

și nu mai sunt decât o candelă
plutind spre noapte
și nu mai sunt decât o rană
deschisă ca un răsărit deasupra lumii

CĂLĂTORIE MONOTONĂ SUB SOARE

Amantă intuiția mi-a fost
și conceptul slugă devotată

roagă-te cerului
cu aripi de cristal
și intră în peștera
păzită la intrare de câinele tău

soarele va trimite umbra
rugăciunii tale și te vei resemna
somnul dogmatic al tău va fi ocrotit
de legea cunoscută în lătratul câinelui

amantă intuiția mi-a fost
și conceptul slugă devotată

vei ști că icoanele cerului
nu le-ai văzut niciodată aievea
și totul strălucește în trâmbița
amară a unui vis

amantă intuiția mi-a fost
și conceptul slugă devotată

ADÂNCUL MĂRII

Nu mai trebuie să aștepți pe nimeni
în această casă cu zidurile ce tremură
de teama ta și de speranța ta
iubește-ți singur nebunia

închide fereastra apoi închide
și ochii obosiți de lumină
respiră liniștit și adânc aerul
din gura celui care ai fost și-ai murit

aduți-aminte de scutul și sabia
atârnate în adâncurile mării
o lumină eternă și verde
îți arată drumul

un cântec înalt de fecioare
leagănă tronul de aur
acolo trebuie să te odihnești
meditând la perfecțiune

POMUL

Ca un sărut palid
pe gura timpului
da da așa te vei stinge
da da așa te vei stinge

acum privește lacul e luna decembrie
o lacrimă glorioasă va trebui
să cadă la rădăcina acestui pom
eliberat de frunze

ți-aduci aminte era o biserică
fericită pe colina paradisiacă
și tu un înger de zăpadă
coborând în noapte acolo te așteptam

am întins brațele în desert
oglinda acestui lac mai păstrează
frigul unui cânt de sirenă
înălțai o rugă pentru fericirea mea

acum se aude numai furia
zăpezile cu strigăte impersonale
uimit privesc pomul acesta îngropat
în colina paradisiacă

MEMORIE

Trebuie să șoptesc în altarul acesta
care uită pacea somnului
cucerită ziua cu atâta trudă
că profetul este o fiară a pustiului

trebuie spus că aspra lege
răsunând în gura de aur
a celui care a plecat dintre noi
părăsindu-ne în ceasul rugăciunii

nu este focul și sabia cerului
pentru noi este atât de greu
să ne aducem aminte
de floarea care am fost înaintea cuvântului

ȘOAPTA

Și acum iată amurgul
târându-se ca un rob la picioarele tale
ochii mei au știut ce e focul sacru
gura mea a știut ce e setea zeilor

marea tremură fără odihnă
ca un pântec al întunericului
beat de fericirea unui sex tandru
poate acolo a coborât îngerul

aripile mele de noapte
cad pe umerii tăi și strigătul
fără îndoială că va aminti
plânsul atât de tăcut al mării

NINSOAREA CEA ALBĂ

Femeia iubește muzica
bărbatul iubește muzica
iubirea lor e muzica sferelor
ha-ha-ha un crocodil se va naște

tenebros e glasul acesta
privește mai bine pe fereastră
cum ninsoarea cea albă
ca o ipoteză îți sfâșie inima

NORUL DE AUR

Eu intram în această femeie
ca-ntr-o biserică
soaptele ei de iubire înăltau
un imn pentru gloria perfecțiunii

lăudat fie norul în veci
iubiți prieteni lăudat fie amurgul
pregătit să nască eroarea
stelelor care se vor întoarce la ceruri

dar femeia aceea mă aștepta
cu lumânările aprinse pe munte
eu veneam ca un prinț al întunericului
lăudată fie și moartea

iubito viața noastră a fost ca un nor de aur
îngerii ne-au vegheat fericita
cădere în acel timp care
plânge astăzi ca un copil al nimănui

ROȘIE VA FI GURA

Iată însă și sunetul alb
al izvoarelor care ți-au însoțit blânda
resemnare și regretul de
a fi venit aici fără sabie

degetele ascultă vocea surdă a
sângelui și o gheară se va naște
printre zeii morți
ai acestei lumi

roșie va fi gura celui rănit
de strigăt și apoi va cădea
o ploaie de foc peste vârsta naturii
o spații roșii vulnerabile nuclee

dar dar dar
tu ai invocat-o în acea zi de neuitat
pe Niobe fericirea pustiului
Maria Mancini stagnarea
muntelui cu idei aristocrate

dar dar dar
ea ți-a șoptit loranthus europaeus
creanga de aur pentru sacrificiul
preotului tu vei fi

altădată erau albe degetele pianului
iată gheara încet căutându-ți inima
roșie va fi gura strigând
o clipă amintindu-și izvoarele

RUGĂ

Si acum și acum și acum
soarele indiferent deasupra mării
trandafir cu petale de sare
murmurând în prăpastia nisipului rosu

sufletul rătăcind pe valuri
cu steaua neagră în mână
genunchii se apleacă
pentru rugăciune

nu uita niciodată strigătul meu
urgentă-i săgeata speranței
și acum liniște acum liniște
sărută petala trandafirului

lumină roșie pe nisipuri
roagă-te pentru salvarea
ochilor mei rătăciți
în pustiul mării o roagă-te

SĂRUTUL MAMEI

Pentru tine va trebui atunci când
marile ghețuri luminează oceanul
și pasărea lină întunecă
somnul pierdut al efebului

pentru tine va trebui să fac
din nou marea călătorie
care m-a adus la această
strălucitoare și blândă ruină

atunci tu înger de pază al meu
tu strigăt de suferință
umană pe care-l aud
rătăcind spre cerul albastru

vei întrona adevărata ordine a lumii
sărutul mamei în copilărie
sărutul mamei în copilărie
sărutul mamei în copilărie

VEGHE TANDRĂ

Fericit să fie copilul
cu ochii mari coborând
în mormântul de lumină
al tatălui său

tristă e numai viața moralistului
oceanul de gheață
al aducerii-aminte
îi întunecă inima

dar acest pământ stă de veghe
la căpătâiul meu
ca o blândă aureolă
ca o sabie a timpului

desigur noaptea
va fi strigătul
copilului meu
născut din mormântul luminii

VÂNĂTOAREA

O izbitură de fluviu care
a obosit așteptând se aude
în zidurile casei mele
storuri trase peste tablouri negre

soarele arzător adus de mine
în lume se clatină vântul
rupe imagini și un strigăt
sparge oglinzile fericite ale ordinii

în orașul de piatră
fluviul aducător de dezastru
va fi vânat la noapte
nimeni nu trebuie să treacă hotarul pustiului

acum pacea și liniștea
vor domni din nou și va trebui
să ud cu o lacrimă floarea
însetată de la fereastră

niciodată soarele nu va mai
străluci pentru acele tablouri negre
iubite de mine în casa
cu storurile trase niciodată soarele

AMURG

Va trebui să dorm tu citește-mi
dintr-o carte sfântă
în acest amurg eu trebuie să dorm
un ochi se deschide în haos

între aceste gheţuri sfinte
se aprind lumânările serii
acum buzele mele de argint
vor şopti numele tău Niobe

noapte de iarnă m-ai legănat
pe braţele tale cu gheare înstelate
prunc de o senină inconştientă
voi fi aducându-mi aminte

de turnul unui vis princiar
fără întristare fără suspin
nimic nu m-a ferit însă de moarte
nimic nu m-a ferit însă de moarte

decât această oboseală de a respira
în amurgul cu gheare înstelate
o tigru care îmi citeşti
din cartea sfântă

COPILUL SACRU

De ce a trebuit să părăsesc acele valuri
blânde care m-au ocrotit o clipă
în adâncul lor de ce oare
m-am temut de durere

iată-mă acum păstrând o amintire
vagă o nu vagă nu vagă
aceasta încă m-ar fi putut ajuta
să plutesc în ceața unui păcat fericit

iată că am călcat desculț în altă lume
și aici nu se aude nimic aici
totul a murit demult și trebuie
să stau cu buzele împietrite de spaimă

ascultând fantoma unei iubiri
atât de posibile vai și atât de zadarnice
dincolo de pereții albaștri
un deșert de nisip și ruga unei păsări

până la nașterea copilului
va trebui să păstrezi o tăcere desăvârșită
păcatul unui cuvânt va atârna greu
va trebui să taci cu fața la perete

va trebui să-ți spui liniștit
că nu se întâmplă nimic în deșertul
acestei lumi pe care nu ai
știut niciodată să ți-o aduci aminte

ea ți-a spus că nimeni nu are
priză la real și aceasta-i o nebunie
copilul tău se va naște
într-un crin ca într-un urlet de sânge

până atunci oricum va trebui
să păstrezi o tăcere desăvârșită
liniștea ta va induce în eroare zeii
ei înșiși vor crește că ai murit

și din pacea lor sacră
veni-va copilul aici în lume
și în locul tău va începe iar
să spună cuvinte indiferente

APELE SOMNULUI

Surâs de catifea în amurg
tu spui nimic nu este pierdut
guri uriașe de aur
mă strigă din apele somnului

numai o frunză vei păstra
din toată iubirea noastră
totul a fost luat de valurile
sărate ale mării și vândut zeilor

copacul alb și negru
se clatină acum între nouri
meduzele reci îi sărută
crengile

nu va rămâne acolo
unde a plecat îngerul cu aripi negre
decât privirea mea fixă
iluminând pustiurile mării

ARIPI DE CEAȚĂ

Iarăși sunt singur iubito
glasul tău se aude
cu o lumină stinsă
mă veghează

a trecut vântul cald
peste acele câmpii
de ghețuri veșnice
despre care-ți vorbeam altădată

ce va fi mâine
mă voi ruga și acum
bunului meu întuneric
pentru lumina ta strălucită

și apoi vom dormi
pentru totdeauna ca două
aripi de ceață
pe umerii sfântului amurg

ÎNTOARCERE

Când te vei întoarce în această casă a noptii
cu sori iernatici dominând
zgomotul și furia de altădată
să nu-ți aduci aminte de mine

întinde brațele albe și reci
în întuneric și plânsul tău
sărbătorind o nuntă
pe crucea boreală a singurătății

o plânsul tău fericit mă va
rechema între aceste cuvinte
care nu au pe nimeni
în sfânta lor pază

LUMINĂ

E ceasul reculegerii
aplecat peste umărul tău
îngerul plânge
unde oare ai fost astăzi

tăcerea te ocrotește ca o mamă
privești la cer și o lacrimă
îți luminează mormântul
el te așteaptă ca o sărbătoare

ZIDUL

Tu ai trâmbiță de aur
mai adâncă va fi această noapte
îngerul cântând în lumea întunericului
este lumina pierdută a ochilor tăi

dar în orbite de marmoră
o candelă va râde o candelă va plânge
fericit vei fi prințule
în această mânăstire a nevrozei

de soarele nopții veșnice
ca de fruntea încoronată cu spini
în care ce trebuie să fie văzut
numai la candela ta va fi văzut

în care ce trebuie să fie ascuns
numai în orbita ta va fi ascuns
ave mânăstirile nevrozei
pasărea cântă pe zidul paradisului

CĂDEREA

Părul tău de aur luminează ca o candelă
acest întuneric lui i-am adus
ca jertfă supremă însăși viața mea
despre care am vorbit într-o zi la țărmul mării

acum printre norii cu un ecou
din altă lume mai pură și mai naivă
privirile se pierd înghețate
de înțelepciune va trebui să renunț

la fericirea unei peșteri
cu scene de vânătoare
senin va fi de-acum zidul
senin și doar spiritul meu întunecat

și mândru care a avut puterea
să refuze acea coroană de stele
va surâde pentru ultima oară în simulacrul
de lumină al părului tău mort

ASCULTĂ

Iubito cu părul de aur
ascultă cum plânge un taur
acum și în lumea de-apoi
lumină vom fi amândoi

și dacă vom fi o himeră
cu aripi sălbatică sferă
mai sfântă ca cerul preasfânt
și dacă vom fi un cuvânt

pe-o gură albastră de înger
vai coasta din nou o să-mi sânger
cu sulița-n ceasul amar
și iar rătăcindu-ne iar

pământ o să fim amândoi
acum și în lumea de-apoi
ascultă cum plânge un taur
iubito cu părul de aur

LIED

Sein und Zeit
Angst und Sorge
Sein und Zeit
Angst und Sorge

Angst und Sorge
Sein und Zeit
Angst und Sorge
Sein und Zeit

Quid obstat
quominus
beatus
sis

DRAGUL MEU FIUL MEU

Iată regretul ca un sărut
pe gura morții și lumina
stinsă a unui geniu
tu ai plecat acolo pentru totdeauna

acum o aripă însângerată îți scrie drumul
de foc pe cerul uman
așa începe o nouă sărbătoare
pentru cel care a fost prințul neantului

ochiul meu se întunecă
de bucuria luminii părului tău
cu un astfel de giulgiu ocrotindu-mă de frig
m-ai coborât în groapa de aur murmurând

dragul meu dragul meu
fiul meu fiul meu
dragul meu iartă-mă
fiul meu iartă-mă

VALURILE NEGRE

Ascultă în acest amurg sunetul
tunetul fără de moarte al mării
acolo este inima jubilând mai puternic
decât preafericitul soare și denunță o paradigmă de aur

tu ești la picioarele mele
o umbră îngenuncheată cu strălucirea
și noblețea de odinioară
a vestalei lângă focul sacru

o sărută această mână întinsă
ca un sceptru regal
o sărută această rază
unică și imuabilă

o părul tău cu petale de aur
ocrotindu-mă astăzi sub cerul
din care iată coboară îngerul somnului
bătut de valurile negre ale mării

REGRETUL

Desigur desigur acea noapte
culcată la picioarele tale aurii
când timpul prin mine își anunța
destinul cu o gură indiferentă

o desigur acea noapte
de iarnă când abia se născuse
un copil sacru din respirația
mea agonică acea noapte cu buze albe

de întristare și de suspin
acea noapte când furia
zăpezilor se mai revela ca un nimb
al gloriei mele funerare

desigur a fost pentru mine
o noapte liniștită o noapte sfântă
ce fericită m-ai sărutat pe gură
ce regret al morții incoruptibile

ULTIMA SEARĂ

Și dacă pentru ultima oară ascult
murmurul sacru al copilăriei mele
zburând și cântând
departe în azurul fără sfârșit

și dacă pentru ziua de astăzi o zi
în care m-am rugat pentru tine
în liniște a căzut
o lacrimă din ochiul îngerului

sfârșită este orice dorință
de-acum vom alerga în lumea de dincolo
ai picioarele unui crin
căzut în adâncul serii

PRINȚUL DIN STELE

O te iubesc Ofelia iată amurgul
surâs al morții glorie întunericului
și trupului tău de lumină
o te iubesc Ofelia iată amurgul

bună seara bună seara ce destin
departe în albele stele
un corb doarme ca un prinț
al zăpezilor inocente și strigă în somn

Ofelia du-te la crematoriu

iată amurgul mișcându-și
pleoapele lui de mătasă
ca pielea trupului tău
aceasta-i pacea universală

o șoaptă o șoaptă cu buze de crin
bună seara bună seara bună seara
prințul din stele se cutremură
te iubesc Ofelia eu sunt amurgul

VOCEA UMANĂ

O nu mă uita adu-ți aminte
de strigătul florii negre deschise în cer
Hallo! și apoi Absolut!
perfecțiunea vei afla-o în solitudine

acum iată voi merge singur
iluminând pustiul cu biciul meu albastru
tatăl vai a călătorit în fiul său bun
consolându-și amara singurătate

dar tu ai șoptit cu ochii în amurg
iubirea și numai iubirea dragul meu
va cânta imnul adevărat
al suferinței din zăpada albă a fruntii tale

eu te iubesc strălucit fie
drumul păcatului el îmi
va arăta calea ce putea fi
a bunului Dumnezeu a bunului Dumnezeu

LAMENTAȚIUNEA DR. FAUSTUS

Spuneți-mi ce este logica
o știință albă
o magie neagră
spuneți-mi ce este logica

pe cine trebuie să părăsesc oare
de-mi tremură buzele ca și cum
voi plânge sub această boltă de primăvară
cu lacrima florilor însângerate

de pe coasta lui Isus ce splendoare umană
cui va trebui să spun adio și iartă-mă
nu am greșit eu ci demonul care
m-a slujit cu credință și înțelepciune

Eli Eli lamma sabacthani
iată îngerul mării șoptind
o rugăciune fierbinte pentru cine
dacă nu pentru noaptea aceasta

dacă nu
pentru sânul ei întunecat
de care îmi sprijin
piatra albă a frunții blestemând haosul

iată floarea roșie a inimii tale
poruncind cu glas de tunet în oglinda cerului
destinul incoruptibil
să nu te uite să te urmeze ca un câine

ce-ai fi putut iubi nu știe nimeni
tu cu atât mai puțin
drumul sacru își întinde brațele în deșert
zăpezile Doamne zăpezile

acum tu cel ce te aperi în lume
cu sângele
bunului scut al durerii
vei bea și paharul acesta

spuneți-mi ce este logica
o știință albă
o magie neagră
spuneți-mi ce este logica

HIERATICĂ FIINȚA

Mormânt albastru de iarnă tu luminezi
cu ochii deschiși
setea mea de repaos
în sicriul acestei zile

pasul nu se mai clatină
pomul a înghețat și iată
un ideal de pace triumfând
la nașterea mea în peștera crepusculară

ce bine a fost să cobor aici
iubito nu-ți fie teamă când auzi
bătrânul mârâit al spiritului
sunt eu deschide sicriul acestei zile

FRUNZE ALBE CAD ÎN TRECUT

Oare ce ascunde lumina
după chipul tău ars de febră
când noaptea își arcuiește ca o pisică
blana aurită de stele

la căderea zăpezilor
o făclie în geam totdeauna
în trufia ta monotonă
numai eu o enigmă cu ochii în lacrimi

astăzi iată-mă cum ascult uimit
cerul gângurind cu ultimele șoapte
ale frunzelor albe
nimeni nu mai bate la ușă

dar când somnul își va lăsa
palma întunecată
peste ipocritul tău sân
o roșu anotimp

dar când pleoapele tale subțiri
se vor zbate
cu aripile unui fluture
înotând în parfumul oceanului

ACORD DE TOAMNĂ

Toamnă și ploaie și vânt
eu urmărind zi și noapte
căderea somnolentă a frunzelor
pe degetele tale siderale

monologuri albastre
la umbra zidurilor
cu picături de soare decadent
zei adormiți pe băncile parcului

între noi pahare înalte
cu buze subțiri de orgoliu
negre turnuri
în ceața roșie a inimii

PORTRETUL ARTISTULUI LA MATURITATE

Astăzi lumina vietii tale
este celebrată
de zidurile
unui oraș gotic

astăzi aștepți zăpada acolo în umbră
acolo unde culorile
înflăcărate ale verii
își aduc aminte de portretul artistului

în această zi dreaptă
se închide marele ciclu al tinereții
și legea morală
îți aruncă alba-i mănușă

zidurile gotice ocrotesc ființa ta
în această zi crucială
ocrotit fie potretul artistului
de orizontul mării

asemenea unei catedrale a timpului
este spiritul meu
asemenea unui oraș al istoriei
este viața mea

astăzi lumina
ochilor mei
este ocrotită
de zidurile unui oraș gotic

îți vei aduce aminte
că ți-am spus
câtă viață
atâta moarte

îmi vei aduce aminte
că mi-ai răspuns
câtă istorie
atâta timp

în această zi de sărbătoare
aștept zăpada să-ți șteargă din amintire
cu mănușa ei albă
portretul artistului

SFÂRSITUL UNEI ZILE DE PRIMĂVARĂ

Să fie vremea pe înserate
încet să te întorci pe drumul curat
al vieții tale cu un înger de mână
să fie vremea pe înserate

o gură palidă ca o floare
să-și întindă blânda ei
neștiință spre trupul tău
să fie vremea pe înserate

și deodată albastrul tău câine
adulmecând primăvara
să-și aducă aminte că a fost lup
să fie vremea pe înserate

și deodată clopoței de sânge
să răsune la gâtul fiarei
care te ocrotește plină de recunoștință
în sfârșit ai căzut în pragul casei

să fie vremea pe înserate
și ție să ți se facă încet frică
de noapte de vinul acela negru
care plouă gânditor din celulele tale

NU ȘTIU

Cumpătare a judecății desfrâu
al imaginii lumină a silogismului
întuneric al metaforei și ce folos
iată întrebarea acestei seri de iarnă

iubita mea doarme într-un
pat alb ca o mască paradisiacă
eu nu știu vai ce pisică va coborî
de pe geamul ei în camera funerară

știu doar atât mi-a sărutat mâna
într-o grădină știu doar atât era
o vestală în costumul ei alb
și mă sărbătorea

dar nu știu vai ce pisică va coborî
de pe geamul ei în camera funerară

EU ȚI-AM SPUS

Eu ți-am spus ceea ce va fi
tu ai crezut că sânul de aur
ce strălucea în lumina soarelui
nu va muri

eu ți-am spus ceea ce va fi
tu ai crezut că această gură
ce-și rostește discursul va uita
ce a spus într-o zi

eu ți-am spus ceea ce va fi
îngerul meu umblă singur pe străzi
luminoase eu cu o doamnă cernită
care mă va iubi

PISICA

Pisica aceasta cu blana
de mătasă neagră care ne-a trezit
din somn într-o dimineață fericită
iat-o plângând la volanul roșu

al unei mașini goale
unde pleacă oare mașina
cu pisica neagră
plângând la volanul roșu

O STATUIE DE TANAGRA

Umbra mea de mătasă
aplecată sfios pe umărul
unei statui de Tanagra
se aude bocetul soarelui

brațul tremură
în lumina verde a mării
ești obosit să mergem
o iubită o soră o mamă

o iată va cădea amurgul
zeii vor părăsi tăcuți
această lume
adio adio voi tărmuri locuite

ÎN PACEA COPILĂRIEI

Să dormi la sânul
de zăpadă al amintirii
frigul unui silogism îți
va albi gura de spaimă

nu vei spune nimic
te vei trezi sub cerul întunecat
și te vei furișa pe lângă
zidurile cu priviri întrebătoare

drumul va coborî sfios
în blănurile argintii ale somnului
un copac se va apropia de tine
șoptindu-ți cu glas de fecioară

ești frunza mea cea verde
viața nu mi-o pierde
rămâi în pace-adâncă
o o să nu cazi încă
o o să nu cazi încă
rămâi în pace-adâncă

DEPARTE

Poate a fost vântul
în ziua aceea când
pasărea albă zbura
deasupra liniștii mele paradisiace

poate a fost apa
în noaptea aceea când
șarpele se ruga la mine
cu muzica strălucită a sferelor

dar vai acum știu că focul
a căzut din cerul răzbunător
și de-atunci arde sângele în care
mi-a fost dat să înot departe de tine

LIRA DE AUR

Violet e obrazul tău aplecat
pe fereastra toamnei cine știe
dacă soarele pe care-l contempli
cu ochii umbriți de lacrima

trecătoare a norilor cine știe
dacă aceste clopote de lumini
înghețate răsunând în bolta regală
a singurătății nu denunță glasul

efebului care fericit într-o zi de
sfânta lui glorie si-a aruncat
în valurile mării lira de aur
după cântecul tău de sirenă

și iată violet e obrazul tău aplecat
pe fereastra toamnei cine știe unde
pleacă acel bătrân și de ce
frunzele se scutură în urma lui

CERUL

Undeva trebuie să cadă
cenușa timpului
ea cade în urna roșie
a inimii mele

trebuie să uit că am fost poet
astăzi mă duc repede
către o țintă sigură

cuvintele pe care le rostesc
sunt lacrimile
celui care am fost
și-am murit

un demon
cu o coadă lungă
ridică praful
și nu mai văd cerul

SĂ DORMI

Să vină și această noapte
cu picioare înstelate pe drumul
care mă duce la tine
această noapte să meargă înaintea mea

tu să aștepți acolo după ferestile
întunecate acolo unde florile
de sânge ale zilelor aduc bucuria
în grădina mâhnită a vieții mele

tu să aștepți acolo să nu strigi
să dormi ca o mască funerară
florile de sânge ale zilelor
să bată în ferești eu să nu ajung

ZĂPEZILE

Această noapte care mă apără în lume
a fost petala sfântă
a gurii tale
strălucind în lume

va trebui să dorm
ninsoarea augustă și pântecul mamei
țesut din lacrimi scumpe de mătasă
ce frumos leagăn mi-au dăruit

copacul acesta cu flori aurii
nu-mi aduce aminte de tine
cât de fericit trăiesc astăzi
în mormântul indiferent al zăpezii

LUMINĂ

Cerul în turnul solitudinii
marea în turnul solitudinii
sufletele noastre se iubeau
trupurile le urmau ca niște umbre

prin luminișul verii
ochi plini de speranță
mă-ntunecă picăturile
unei ploi roșii

sufletele noastre
se iubeau
trupurile le urmau
ca niște umbre

HARFĂ

Lacrima a căzut la picioarele
acestei nopți adânci ca un tunet
poetul lovește cu aripi
de nouri în fereastra ta

genunchii tăi strălucesc în lumina
profetică a fulgerelor
ele sărbătoresc
plecarea lui grandioasă în munți

iată lungi gheare
mângâind o harfă
noaptea tresare în somn
cu ciocul ascuns sub aripă

NOAPTE DE TOAMĂ

Tu dormi nu ninge nu plouă
tu dormi nu ninge nu plouă
tu dormi nu ninge nu plouă
o frunză cade în noapte

aceasta-i perdeaua roșie
de la fereastră tu dormi
nu ninge nu plouă
tu dormi nu ninge nu plouă

acesta e vântul ce bate
în clopotul toamnei tu dormi
nu ninge nu plouă
tu dormi nu ninge nu plouă

așa vom trăi iubito
eu aici tu acolo vom fi
două stele în două cavouri
tu dormi nu ninge nu plouă

CA O PETALĂ TE DUCI

Albă te văd în ciudatul întuneric
de la fereastra acestui anotimp
cum aluneci cum te pierzi
pentru totdeauna ai uitat drumul

sfânt care te-a adus până la mine
te privesc liniștit și mă întreb
ce vei face de azi înainte
cu brațele tale de aur

poate va râde pustiul
desigur va râde pustiul
dar eu ce voi face în acel mormânt
de foc în care-mi petrec viața

iată cum plutești ca o regină
albă spre vastul întuneric
iată ce pace se lasă în jurul meu
sunt ca un arbore ce-și pierde floarea

SFÂRȘIT DE VACANȚĂ

Acolo în groapa enigmatică
a oceanului se scufundă
umbra sfinxului
el poartă o cămașă subțire de alcool

în copacii de pe marginea
drumului de asfalt
dorm îngerii albaștri
ai epocii

dar trenul aleargă aleargă
frig frig frig
Dumnezeu a încremenit în cer
izgonirea din paradis

un șarpe suge la sânul tău
cu gura deschisă și cu ochii plecați
tu stai deasupra acestui cutremur
al timpurilor moderne

frig frig frig
pe bancheta din față călugărul
în rasa lui neagră
aprinde torța roșie a artei

Narcis se tânguie-n barba lui albă
vai unde e apa și unde e apa
un veac de aur
la care vor cugeta filosofii

ÎN SFERA DE OȚEL

Aș vrea să-mi aduc aminte de tine
dacă s-ar întâmpla acest miracol
ei bine eu care trăiesc în balonul albastru
în sfera neagră a unui cuvânt

ar trebui să intonez cântece de înviere
cu moartea pre moarte călcând
îndrăzneala mea de a gândi nu de a visa
la tine mi se pare deja un incest

atâta timp cât pe strada
pe care eu trec mereu cu autobuzul
zboară porcul și înflorește portocalul
atâta timp cât eu te iubesc

tu nici nu bănuiești frunză pleoapă
de soare de zi și noapte și apă ce ești
cât de fericit este bradul în plină iarnă
în pântecul imaculatei zăpezi

aș vrea să-mi aduc aminte de tine

DESPRE VID

Sufletul meu e astăzi mai sărac
o nouă experiență
și-a lăsat oul de cenușă
în flacăra lui ideală

cum va ieși puiul
dintr-o casă
fără nici un geam
privesc sceptic în jurul meu

dar iată că un înger negru îmi taie calea
vorbele lui cad
în urechea mea
ca picăturile de cucută

purificare
prin rău
mântuire
prin păcat

Socrate a murit
dragostea lui ne rămâne secretă
raza intelectului
n-o mai poate ajunge

chiar dacă rămășițele unei pasiuni
care și-a pierdut penele roșii
gâfâie într-un șanț
cu prințul Danemarcei

natura abhoret vacuum
o mică iluzie
a celor vechi
sunt mulțumit

METAMORFOZĂ

Cățelul la rădăcina acestui mic
arbust ce crezi că face
ei bine cățelul nimic nu se gândește
să facă la rădăcina acestui arbust în floare

o vrajă nocturnă magia lunară a unui sărut
pe care nimeni nu le poate bănui în lume
coboară tremurând în josul străzii
și de aici drept în inima porcului de câine

acest cățel pe care-l întâmpini
cu o vagă ochire ironică
și care seamănă cu un bătrân amant
ciocnind ouă roșii în seara de Înviere

cu cine te întrebi dacă nu cu el însuși
când focul și apa țâșnesc din ochiul
din subțioara celestă acoperită de frunze
a unui bărbat? a unei femei?

am uitat și zadarnic m-aș strădui

PÂNZA CEA ALBĂ

Cum infidelă pânza albă care te-a dorit
cum infidelă pânza care te-a acoperit
astfel întrebi în noapte
și nu are cine să-ți răspundă din acest mormânt

cum infidelă ochii mei sunt mai
fideli decât îți este ție lacrima
de diamant pe care ai dedicat-o
artei tale coșmarul unui greier

cum infidelă mama cea nemuritoare
și sora mea frumoasă care ți-au trimis
prin mâna mea stângace această
imaculată pânză trezește-te din somn

lângă o tufă de trandafiri
plânge cu fața acoperită
o tânără femeie cu părul negru
sub această tufă de trandafiri dorm eu

SPERANȚA MEA

Dormi liniștită tu care ai plecat
împodobită cu miraculoase petale
de trandafiri pe roțile automobilului
dormi liniștită îngerii să te aibă în pază

eu voi sta aici și voi gândi
la tine așa cum ești o tânără femeie
așa cum sunt un bărbat
căruia-i crește barba albă

și voi râde fericit
voi râde ca un blestemat
pușcăriaș fumând din țigara aproapelui său
voi râde vai ca dracul pe comoară

tu du-te și dormi liniștită
ca norul coborând o clipă
pe botul acestui trandafir
speranța mea și arta mea

ASTFEL TRECEA VIAȚA NOASTRĂ

Nicicând nu va putea fi invocată
acea iarnă iubito fără
îngerii care zburau la joasă înălțime
să ne ocrotească de privirile oamenilor

pomii se pregătiseră de o lungă
rugăciune se îmbrăcaseră în giulgiul
zăpezilor pe care fantezia mea obosită
le-a fericit cu o noapte eternă

astfel trecea viața noastră
pe sub arcul de triumf
al copilăriei
astfel trecea viața noastră

MISERERE MIHI

lui A.E.B.

Oh cât de bătrân am ajuns
merg spre casă sprijinindu-mă
într-un toiag
pe care mi l-a dăruit un păianjen

unde e sânul și unde râsul meu spărgând geamurile
pe care se uitau demonii în obscura primăvară
sub ruinele fumegânde ascult cum
chițcăie un șoarece în gura poetului

iubito n-avea frică
și fă-te o pisică
iubito n-avea frică
și fă-te o pisică

pe copacul erudit al paradisului urcă un sarpe
melancolic sunându-și clopoței de sânge
sărută-l iubito ai milă mușcă-i limba
și pune-o-n golul moartei mele guri

iubita mea cea mică
de el să nu ai frică
iubita mea cea mică
de el să nu ai frică

astfel mă clatin ca un bătrân
spre casa mea sprijinindu-mă
într-o ață
pe care mi-a făcut-o cadou un păianjen

SOARTA UNUI TRANDAFIR

Dacă voi spune că într-o seară
am visat un câine extrem de negru
alergând spre gura mea dintre nouri
vai numai iubita mea mă va crede

dacă voi spune că într-o noapte
profundă cum este aceasta
alergam eu cu gura deschisă să muşc
un câine extrem de negru cine mă va crede

și totuși eu am gura trandafirului
și soarta lui
o noapte care așteaptă ziua
este gura mea vulnerabilă

BUJORUL

Sub acel bujor primit din
adoratia prietenului meu poetul
căzut sub scaun la restaurant într-o
seară când nici nu visai că o să

mă gândesc la tine la viața ta
ocrotită de părul aspru de noapte
sub acel bujor am adormit ca un rege
dimineți la rând vieți la rând

acea floare care mă cunoaște
și deci îmi seamănă
te-a privit în ochi
seri la rând vieți la rând

petale de foc luminile ochilor mei
au căzut rând pe rând
nici poet nu fost adorat
nici iubită nicicând

NOAPTE DE IUBIRE NOAPTE DE IARNĂ

Astfel dacă stau întins în patul meu
în mormântul meu bântuit de fulgere
și cutremure astfel dacă stau în
patul meu

întins ca un faraon al egiptului
incognoscibil pe limba lui clară
nu-mi rămâne decât gloria
unui fiu care-mi dorește să mor

sub acest baldachin al nopții
dacă mă va cuprinde somnul
cel veșnic și mâna răcoroasă a mamei
își va aduce aminte de copilul ingrat

seara când vin monștrii în
dreptul ferestrelor cu emblema cu modelul
și paradigma lor funerară câinele
și dimineața când în cea mai cumplită

pace visată de conștiința umană
se îmbată îngerii ca porcii veșnici
la troaca luminii solare
eu mă trezesc cu tristețea că nu voi muri

ANOTIMP

Ea are pleoape albastre
unde au privit ochii vai cerule
sfântă e clipa aceasta
când mă rog la picioarele tale

alunecă brațul după ce
iluzie oare după câți ani
de așteptare blândă cu
ochii la acel mormânt

iată coboară în pace
amurgul și un luceafăr
se aprinde la fereastra
ei melancolică eu plâng liniștit

trebuie să plec pe drumurile
acestui anotimp funerar
mă va duce de mână un înger
cu aripi albe îngerul va fi bun

O COCHETĂRIE CU LUMINA

Noapte profundă și eu
asemenea nopții
coborând ca un înger de pază
pe umărul tău

să te ducă taxiul
să străbați pustiul
vieții mele care stă de veghe
asemenea lunii deasupra acestui paradis

izbăvit de conștiința păcatului
de conștiința unei morți frivole
homo viator pierzându-te
în zădărnicia amintirii nimănui

întoarce-te sub o tufă adu-mi o coroană de
roze furate de la mormântul
lui Isus rozele o să-mi facă bine
când luna îmi dezvăluie

tainele acestei lumi subterane
în care mă simt din ce în ce mai bine
de parcă un viermișor hrănindu-se
cu inteligența ochiului meu mi-ar face cu ochiul

ANIVERSARE

Abia ne ducem sufletele
pe strada cu pietre albe
un mesaj de adio
se aude în ceruri

capetele noastre dorm
ca două steaguri de doliu
pe acești umeri atât de fericiți
o rămâi

în strada îngerilor

o rămâi

în clipa fără prihană
nu privi înainte
nu privi înapoi
la fiecare pas ne așteaptă mormântul

NU VOI UITA

Nu voi uita îți promit
zi și noapte nu voi uita
căderea unui astru
pe fundul mării negre

tu ești plecată vai de aici
ca o libelulă ca o clipă încercând
să realizeze intensitatea sublimă
a veșniciei tu ești plecată

iar eu martor obscur al vieții tale
încerc astăzi cu semne savante
să te las în memoria furioasă
a omenirii încerc un epitaf

numai pleoape numai catifele
pe cer pe divinul pământ
eu sunt singur și gândurile mele
te luminează ele sunt tot ce ai tu

GREIER ÎN COPACUL VIOLET

Se topește zăpada ca si cum
eu însumi vai în luna martie
mă topesc după tine urcându-mă la cer
cuvântul încearcă să fie metafora trupului meu

adu-ți aminte un copac violet
aruncându-și umbra pe fața
pudică a lunii
adu-ți aminte că m-ai sărutat

era o zi profundă ca o noapte
și fel de fel de imagini
zburând din grădina zoologică
puneau bazele sacre ale grădinii antropologice

neliniște garnisită cu salată de spaimă
nimic dar absolut nimic nu poate
spune greierul aruncat pe flacăra
unui aragaz pe grătarele iadului

nimic nu poate spune decât
vine luna martie și trupul meu îndrăgostit
se aprinde ca un fulger
luminându-ți drumul printre tunete și cutremure

OROLOGIUL ȘI UMBRELA TRANSCENDENTĂ

E ușor e delicat e fatal în seara
aceasta ea mă cheamă la ea eu nu
pot să replic eu nu pot
să protestez ea mă iubește

zadarnic în peretele camerei mele
un orologiu îmi spune că nu mă
va aștepta nimic bun
zadarnic eu mă duc acolo ea mă iubește

nu vei crede ea mă iubește
cum frunza iubește lumina
și umbra când vine peste
inimile noastre umane toamna

coborând ca un copil cu un braț de flori
pe asfalt în dreptul ferestrei la
care am visat zi și noapte
copil dubitând între două sexe

îmi iau umbrela transcendentă
să plec direct în cer
moartea nu mă așteaptă acolo
ea este aici

JADIS

Astfel dacă mă gândesc la tine
trebuie să scriu partea cea mai bună
partea nemuritoare a vieții mele
astfel dacă mă gândesc la tine

unde este viața mea ce este viața mea
Jadis si je me souviens bien
nu mă atinge faptul că am început
să încărunțesc e tocmai timpul

vor tremura coloane de cristal
când marea moartă o să mă scufunde
sub ape liniștit și profunde
călătorind spre cerul boreal

așadar noaptea este un criteriu
în măsura în care percep
divina lumină a soarelui
soarele sunt eu noaptea este femeia mea

noaptea ar trebui să fii tu
somnul și arta și pacea lumii
visată de filosofii și amanții aceștia care surâd
ca o mică flacără la rădăcina unei flori

PROMISIUNEA

În pragul casei mele stând pe
o piatră albită de trecerea timpului
ca mine însumi care nici
nu-mi mai aduc aminte de când trăiesc sub acest soare

te-am așteptat privind
cu vederea din ce în ce mai slabă pe măsură
ce se lăsa întunericul să apari în lungul străzii
care se pierde cu bocetul ei mut sub valurile mării

un pescăruș cu pene imaculate de frig
și-a construit întreaga după-amiază
un cuib pe umărul meu drept
așteptându-și iubita să se întoarcă din lumea largă

a venit seara și eu nemișcat
ca o stâncă cenușie la capătul drumului
cu umilință mă rog să înceteze bocetul mării
să pot auzi clipa sosirii tale aici

a trecut vara
într-o zi îmbrăcată în rochia
ta albă ca zăpada
fluturându-ți până la călcâie

te-ai oprit o clipă lângă o piatră
cu hieroglife impenetrabile
și ai plecat repede cu lacrimi de fericire în ochi
încălzind la sân un pescăruș rătăcit de iubita lui

NOAPTE DE PRIMĂVARĂ

E noapte cu ochii în lacrimi e noapte de primăvară
și încerc nu să cuget încerc
să scriu despre tine
e noapte profundă e noapte de primăvară

tu îmi dai curajul să mă uit
la acest copil Leonardo da Vinci
tremură frunza ca sufletul meu
de frică și dragoste o primăvară

fii tu fericită dezbrăcă și
spală cu apă solară cu vânt
și cu umbră al nostru limbaj
o primăvară

SCĂRI ABISALE

Tu pleci ca și cum
brusc ar înflori un liliac în puterea nopții
viața mea nu este mai liniștită
astăzi decât a fost ieri

tu ai impresia eronată perfidă
că Dieter Disskau o să-mi țină de urât
tu ai impresia că orice
ar putea să lumineze orizontul vieții neutre

și te duci ca o amintire
pe care nu vrei s-o mai trăiești
te duci ca un pumn de tămâie
pe aceste scări abisale

te duci în noaptea puternică
vrajă cu alb surâs al rochiei
pe străzi pe scaune de primăvară
eu te pot iubi nu te mai întoarce

FLACĂRA SOMNULUI

La frigul estetic
am pus sentimente înflăcărate
noaptea s-a ridicat în două labe
și se plimbă mârâind pe străzile orașului

căldura unei clipe în care
am ascultat vocea umană
trasă pe roata dințată a conceptului
mă voi scula să plâng substanța

secolul meu își va spune cuvântul
pacea porumbelului
care-ți mănâncă din palmă într-o piață veche
pacea mielului căruia îi place iarba verde

credința omului este
pe măsura tunetului
nimeni nu-i va da nimic
rămâne cu ceea ce a fost și nu poate spune

dar floarea paradisului din
acest mormânt se va naște
cavalerul medieval
îmi privește somnul cu un ochi sever

LA BREBIS ÉGARÉE

Ca și cum aș întinde gura să te sărut
așa suspină acest condei pe hârtie
tu știi cum întind gura să te sărut
foaia aceasta nu mă știe pe mine

e atâta melancolie pe stradă
în pomii verzi care despart marea
de orice automobil de orice tu
eu strig strigătul meu e bucuria pustiului

înapoi înapoi vino acolo unde
lumea te așteaptă într-o odaie solară
întoarce-te nebuno cu capul în nouri
vino lângă mine acesta este brațul meu

și apoi și apoi ziua rugându-se
de noapte și acea noapte rugându-se
de tine și tu rugându-te de
zi și de noapte asta n-aș fi dorit s-o mai spun

TAXIUL NEGRU

O să-mi aduc aminte
despre ce poate fi vorba
când pleci cu taxiul negru
la aeroportul internațional

fapt este că eu însumi trebuie
să mărturisesc sotto voce
că sunt acel biet cățel
dând târcoale copacului vast al cunoașterii

ca și cum viața și moartea
și forța unei minciuni pe care n-a spus-o nimeni
atârnă (vai logica!) în streangul
unui poet care iubește muzica

TERIBILA IARNĂ

Nemulțumit pentru ceea ce aș fi
trebuit să fac pentru tine
pentru ceea ce aș fi putut să fac
pentru tine

te aștept aici cu ciocul deschis
al unui pescăruș rugându-se de
zarul nopții să i se dea un pește
aleatoric dans săpun scăpat în baie

nemulțumit de catastrofele private
o rocă sură sfidând eternele valuri
cu umbra unui zâmbet arborat
pe bulevardul acesta aproape negru

numai ecoul mării îndepărtate
îl mai aud de el îmi sprijin capul
strălucind ca un diamant culcat în lună
să-l pui la sân astept fără speranță

eu aici legat de un brad ca un câine
dând ocol pământului mirosind umbra
acelei spume albe pe care o face marea
când lovește țărmul în teribila iarnă

GLORIA

Iată acest obelisc de aur
în mijlocul pustiului de oase albe
șoaptele pe care le-ai ascultat în reculegere
ca pe o eternă promisiune a îngerului

tău albastru că nu vei muri
dorm în cenușa caldă a trupului
o cine te îndeamnă să crezi
în aceste cuvinte amare

o cine ți-a vorbit despre
acest paradis incoruptibil
iată o gură de aur se deschide în cer
strigând acelor oase numele tău

ADORMITĂ SUB LUNĂ

Oare n-ai asteptat tu
de la această ploaie blânda
metamorfoză a unui crin
în lespede funerară

oare hohotul tău
de râs și grația înșelătoare
a purpurei nu cugetau
la fericita moarte a mea

acum iubito când ești
adormită sub luna
rece a visului
nu crezi că te înșeli

crezi în această lumină trecătoare
mai mult decât în ochii
mei puri ca două stele negre
invocând moartea

DRUMUL

Va
veni
iarna
pe
nisipuri

albe
un
om
va
merge
singur
fiecare
pas
va
fi
o
picătură
de
sânge

REPROCHE D'AMOUR

O dimineață de primăvară sau un repros
pentru cei doi care porind pe străzile orașului
n-au mai citit avertismentul scris în adâncul inimii
memento pulvis es et in pulverem reverteris

o dimineață pe scara descendentă a unei
labile construcții umane adăpost al iubirii și morții
fericire a somnului cu blazonul dur
al artei moderne primum scribere deinde vivere

lumina cortului care se prăbușea
în urma lor hoți și tâlhari
ieșind din întuneric dând foc
altarului care le-a promis

speranța unui copil nemuritor
în urma lor cerul bubuind
și strigătele mute ale celor două umbre
urmărite de cuvinte fără iluzia

nici unui timp nici unui surâs
nici unei morți sanctificabile
sub acoperișul tandru al lumii
o dimineață rugându-se la păsări

și autobuze care nu prevesteau nimic bun
așa cum lumina sacră a lunii
a îngropat sub ruine cele două guri
intrate în panică finis mundi

o dimineață împotriva lui Protagoras
când tăcerea este măsura tuturor lucrurilor
a celor din cer precum că sunt
și a celor de pe pământ precum că nu sunt

o dimineață de primăvară când ea a spus
nu merge cu mine mai departe
să aruncăm în prima pubelă aceste păsări negre
care țin în gheare aceste resturi de cuvinte

CE FERICIT

Cine să știe ce e viața ta
veghează două umbre două umbre
la căpătâi o ce e viața ta
și ce să spui în versuri vei muri

și-un portocal își va-nroși lumina
în blândul tău crepuscul și o spadă
va coborî din dulcele copac
cine va sta acolo s-o aștepte

iubita care a uitat de tine
o râsul ei de aur nu va ști
că a căzut în lume spada caldă
ce fericit ai așteptat acolo

ÎNTÂLNIREA DE LA MARE

Pășind cu sfială în amurg pe acel
bubuit inconsolabil al mării
cu privirea scufundată în tăcerea albă
care mă ajută să-mi aduc aminte de viața

unui înger pierdut pentru totdeauna
în labirintul feroce al unei limbi umane
în amurg abia trăgându-mi sufletul ca o ruină
invadată de haosul de vorbe al promenadei

cu hohote albastre de valuri
curgându-ți pe umeri
ai apărut o clipă tu sirenă din antichitatea soarelui
pe acest țărm unde-mi petrec de unul singur vacanța

șoptindu-mi la ureche OK popor de zei
pe unde ai rătăcit atâția ani
m-a biciuit un demon cu o coadă lungă
și-am învățat limbajul morților

mâna mea tremură ca o pasăre speriată
în palma ta mătăsoasă
o rămâi tu nălucă ori sumbră femeie
nu mă lăsa singur între aceste cuvinte

la ușa casei mele latră un câine galben
gelozia în patru labe nu mă lasă să dorm
asemenea valurilor spărgându-se de aceste țărmuri
inima bate în pieptul meu cu tunetul veșniciei

BAIA DE PURPURĂ

Candela aprinsă în altarul de pe fundul mării
te urmărește ca un copil al nimănui
de-a lungul acestor copaci ai întunericului
pe unde treci singur invocându-ți bătrânețea

din frunziș te privește ochiul ironic
și într-un fel resemnat că
nu vei ajunge prea departe
șchiopătezi în curând o să cazi

în genunchi bolta cerească
îți va spune adio ca zborul
acestei păsări nocturne care-și caută cuibul
ciripind într-o limbă transcendentală

clipocitul stelelor deasupra capului
și lacrimile sărate albindu-ți genele
ca stalactitele încet încet luminând
problema acelei peșteri infailibile

în care vei începe să cugeți
la anii fără sens la drumul
însângerat pe care te-a urmărit o fiară
cu ochii albaștri alungându-te mereu înainte

până aici în sud unde iată
bătrânul poet șchiop și cochet
răsfățat de zei și de oameni
cățărându-se pe scara lui Iacob îți sapă

cu mila și credința și speranța
sângelui său țâșnind ca o sărbătoare
o groapă de purpură în cerul albastru
baia supremă care i se cuvine unui geniu

FRUNZELE

Vântul azi te sărută cu o grație nouă
cerul aurit de căderea sărbătorească
a unei stele îți spune că
există și o speranță a sfârșitului

frunzele care au fost verzi
în lumina soarelui te acoperă
cu murmurul extatic
al epidermei în somn

o pace desăvârșită coboară
în vocea inimii tale va trebui
să-ți aduci aminte că ai fost tânăr
și că ai mai trecut pe drumul acesta

nimic nu-ți mai este strein
e bine acum să scoți
din sân steagul pasiunilor de vară
si să-l îngropi e tocmai timpul

să privești cu un ochi tolerant
promenada micilor demoni
așteptând sub crengile tale
să le cadă un fruct amar

e bine să-ți amintești că în
tinerețe spuneai calul troian al simțurilor
ascunde unitatea
indiferentă a conceptului

e bine să nu te mai tulbure
ritmul nichtemeral
cu poema lui vană
e bine să dormi liniștit în copac

lumina acestei tăceri va rămâne
senină la cearta
din tinerețe cu bătrânul Terentiu
ferus sum et nihil ferocis a me alienum puto

să dormi în murmurul sacru
al frunzelor cu ochii deschiși
privirile tale adânci să călăuzească
drumul veșnic al stelelor

FLOAREA DIN VAZĂ

Nici nu știu de ce vei muri
căderea unui om
cu fața în două
un câine trage clopotul în lună

nici nu știu de ce vei muri
atroce floare ce-mi rostești liturghia
din vaza mea neagră
fără iertare

nici nu știu de ce vei muri
am căzut cu fața la pământ
și am izbăvit pământul cu plânsul meu
astăzi știu de ce vei muri

FAVOAREA

Dimineața unui palid amurg
al vieții mele pe imaculatul sarcofag
dar câte amintiri atâta bucurie
vei spune trecutul îți aduce mântuirea

ție care nu poți trăi decât în cupa reală
a prezenței cu gâtul mușcat până la
apariția scandaloasă a sângelui
logodnicul tău e un vampir zburând peste oras

o nu! mă simt mai puternică decât meduza
sub această frunză pe care ai smuls-o
cu deplină nerușinare
m-ai lăsat goală în fața lumii

acum încep să știu cine sunt
mâhnire iată cuvântul
și ochii negri strălucind în ceruri
bucurie iată mormântul meu vast cât universul

în care îmi culc trupul
fierbinte ca gura infernului
cum să scriu numele tău fâlfâind
pe valurile mării de azi înainte

încât să rămână infailibil
ca această stâncă de cristal
de care se sprijină capul meu
și roza conceptului mai pură decât sexul îngerilor

iată ezitarea iată natura echivocă
a valurilor iată favoarea pe care ți-au făcut-o zeii
și a căror voce ți-o traduc
în acest cântec de mângâiere

CA O PETALĂ

Așadar nu e nici zi și nici noapte
coapsa lungă orientată spre lună
ca un orificiu al soarelui
nu e nici zi și nici noapte

a încerca să fii mort ca o petală
de trandafir o repet
a încerca să fii mort
ca o petală de trandafir

lângă un mic paravan de lumină și umbră
pe care mi l-au construit părinții
un altar a încerca să fii mort ca o petală
de trandafir asta mi-aș dori

TAT TWAM ASI

O slavă, slavă ție val mov de mare neagră
tu m-ai adus aici
din nou ca pe o jertfă
cuvântătoare eu nu voi vorbi

o privire ipocrită în ochi
eu întreb ce fac artiștii
la stoa la stoa vai bârfa
artiștilor la poartă nouă

eu încerc să mă lepăd
de stoicism o rândunică
și-a făcut sărmanul cuib
în wc-ul damelor o păsărică

o rază de lumină în pianul
aruncat în stradă ca un critic literar
în ploaie și negură în adânca noapte
o rază de soare a luat-o la fugă pe drum

un copil viclean a căzut la
picioarele mamei el strigă arătându-mă
cu degetul iată norul iată dracul
pe comoară tat twam asi

eu am privit peisajul acesta
cu ochi negri
mama lui avea părul blond
și am plecat plângând fără să mă audă nimeni

O, BENEDICȚIUNE

Străveche păpușă în podul
în beciul subconștientului când
învățam despre imaculata concepțiune
străveche păpușă cu mâinile în buzunare

zăpada peste străzile orașului
ca o sărbătoare a nimănui
eu zgribulit sub farurile îndoielnice
îndoielnice ale ideii că voi trăi

o încercare sub podul de cale ferată
un vuiet un vuiet un
biet amant strălucind ca steaua polară
peste un pod de lacrimi la ce bun

un copil străin pe care-l văd în
această noapte scandalizând cu
orgoliul său veșnicia mării
o lumină sărată pe colțul gurii mele

ca și cum aș fi înflorit în
pragul casei în pomul acela
căzut la picioarele tale într-o
sângeroasă noapte o benedicțiune

ce-au scris stelele pe asfaltul
negru pe care ne târam picioarele
obosite o benedicțiune
așa ne-a fost scris

întâi am auzit un clopot și nu ne venea
să ne credem urechilor era un ceas
de noapte și un mic șobolan
ne-a ieșit în cale

după care eu i-am tăiat drumul
un mic șobolan în cale
după care eu i-am tăiat drumul
un mic șobolan în cale

DUPĂ INCENDIU

Stau aici în întuneric și te aștept
cu un clopot de alarmă
tunând în inima mea
pustie rugăciune pe valurile mării

o Doamne stau împietrit în mijlocul
împărăției mele ea s-a jucat cu focul
și nu-mi vine să-mi cred ochilor
cuvântul potrivit este stupoarea

așadar numai despre cuvânt
ne-a mai rămas să mai vorbim
el și-a smuls cămașa fericită
și s-a aruncat ca un cerșetor la picioarele mele

o ce mai poți vedea în acest punct fix
unde privești de atâția ani
mă întrebi perfidă ce culoare are stupoarea
ea are culoarea vocii tale care spune nu

și astfel fără să mai pot ridica brațele la cer
te ascult paralizat ca o vrabie mică cenușie
pe un ram înflorit când șarpele
îi întinde un măr un pum de semințe funerare

SUB TUFELE DE TRANDAFIR

Tu nu ai o rochie pe tine
o tu disprețuiești anotimpurile
și numai căderea uimită a frunzelor de pe sâni
îți acoperă șoldurile cu vocale enorme
a a a
o o o
acest copil pe care-l văd pitit
între mărunți trandafiri de parcă
o bufniță l-ar pândi să-i înghețe
sângele în vinele duioase

și răsuflarea de pe gura lui fierbinte
s-ajungă promoroacă pe-a unui filosof
căzut în genunchi la picioarele ideii de ființă
picioare zici ființă idee mon ange

în măsura în care palmele mâinilor
și tălpile picioarelor tale au început să facă răni
în măsura aceasta nu vei mai putea apuca
în măsura aceasta nu te vei mai mișca

în sfârșit astfel te vei pătrunde
de plăcerea monstruoasă a perfecțiunii
a unei sfere a repaosului absolut
fără ochi și urechi fără mâini și picioare

deci fără nici o poftă pentru lumea dinafară
adică nu vei rămâne
decât sfera suficientă sieși
sferă eleată căzută din cer

așa nu căzută din mine însumi
care te-am adorat cu mâinile și picioarele
eu care ți-am răpit zi și noapte
mâinile și picioarele

gura nasul ochii genunchii
pe zăpada unui cuvânt care mă face pulbere
și mă cristalizează
ființa lui Parmenide asemeni ție fără dragoste

O VIZITĂ ÎNTR-O SEARĂ

Astfel încerc să te ademenesc sub pom
aici e noapte și e sărbătoare
zeii voștri au luat loc pe scaune biedermeyer
și-și dau coate uitându-se la mine

tu nu ai fost decât un nor de lacrimi
care au spălat picioarele mele sărmane

o încercare de a cădea
sub vârsta de bronz un mic efort
și vei fi din nou viu
încearcă și vei muri

încearcă și te vei mântui
dacă vei cădea vei zbura ca un crocodil în ceruri
între cuvinte fără iluzie
un animal domestic încearcă să mă doboare

PSYCHE
(1989)

SOARELE ȘI LUNA

Te iubesc aha nici nu știi
ești un om mort
piciorul tău s-a ridicat în lună
o te iubesc tu nu cunoști soarele

un ochi se deschide în haos
iartă-mă că mă repet
te-am mai prevenit că un ochi se deschide în haos
dar acum o faci pentru prietenii noștri

spui tu niciodată pentru amanți
un dram de pudoare i se cuvine
oricărei femei care intră în labirint
iartă-mă sună telefonul

și iartă-mă stau întins la picioarele tale
visând că ai avea ce ai avea
dar dacă stau la capul tău
visez că aș avea picioarele tale

foarte repede am trecut peste
această mică prăpastie foarte
repede nici nu ai crede
cât te iubesc tu ai un picior în soare
și unul în lună

UMBRĂ

În pacea înserării fâlfâitul
unor aripi de mătasă
se sting vocile pe care le iubim
sau ne sunt doar indiferente în lumina zilei
și se aprinde flacăra rece
a ochiului necunoscut
el urmărește
Doamne pe cine?
pe mine pe tine pe el

ACOLO TU MĂ AȘTEPȚI

Ce faci aici? l-am întrebat
pe cel care în genunchi
săpa la miezul nopții o ceas al solitudinii
pământul cel întunecat

vreau să știu cum vedeau anticii
luna soarele stelele
și iată acum zorile scăpate din lanț
cum aleargă după tine pe drumuri

un câine bate toba cu laba lui păroasă
și calul pe care zbori
a început să latre furios
fumul unei mlaștini

cu tânguiri de pasăre neagră
te înecă îți aduce aminte
de o epocă revolută
mâna ei roșie ți-a făcut un semn pe frunte

trebuie să cobori să cazi
aici în adâncul oceanului locuit
de un demon care pe patul lui de moarte
își aprinde ultima țigară

să cazi aici din înaltul cerului
toată viața până ce vei ajunge
apoi nopți la rând ani la rând
să auzi chemarea hohotul lui de plâns
în lună în soare în stele

CA LEAGĂNUL PENTRU COPIL

Zăpadă inocentă în patul nocturn
ursul alb își înalță laba spre cer
de pe ghețarul albastru
al inimii tale

zboară luna speriată călare
pe un iepure șchiop? pe o vulpe argintie?
nu se știe nu se știe
dar prin ceață doi ochi imobili te contemplă

trebuie să fugi și să urli
cu o voce de purpură sărind
din stâncă în stâncă din noapte în noapte
ca ecoul uitând cunoașterea sudului

și ajuns în sfârșit tremurând gâfâind
fără frunze la poluri
gol-goluț albit de bătrânețea castă
mormântul îți va fi ca leagănul pentru copil

AUTOPORTRET CU UN TRANDAFIR ÎN MÂNĂ

Un surâs amar lângă bolta întunecoasă
a cerului de care încerc să mă sprijin
nu bate vântul nici frunzele
nu se clatină pe șoldurile tale

între malurile locuite altădată
de apele infernale
acum și-a făcut o scorbură somnul
fără vise de aur fără vise de aur

tăcerea este singurul musafir
al urechii mele o tăcere
strălucitoare ca ghilotina
pe gâtul celui neprihănit

trei cai roșii aleargă tunând și fulgerând
încă de aseară pe câmpia cea mai
neagră din jurul meu acum va
răsări soarele acum nu va răsări soarele

în mână țin un trandafir
petală cu petală cad lacrimi
și picături de sânge din depărtare
aud cum se zguduie zidurile Ierihonului

MESAJUL ZEILOR CARE SE TREZESC DIN SOMN

La răsăritul lunii întins ca un giulgiu
peste trupul unui înger
adormit și abia respirând
la răsăritul lunii în vitrina cu mărgăritare

uitate în subconștient mâini
ridicate spre ceruri
implorări îndurare vă cerem
pacea și harul pentru inimile

în care se prăbușesc stâncile fără speranță
ca într-un abis înroșit de flăcări
pacea și harul pentru cel rătăcit
acum pe drumuri întunecoase

zei fericiți și uitați de mult
în peșterile secrete ale sudului
dau la o parte florile gigantice
de la intrare și întreabă frecându-se la ochi

cine suntem? de unde venim?
și încotro mergem?
o clipocit albastru de sirene
solzii lucind pe lună și zornăind în valuri

se-ntorc din somn argonauții
iscoade trimise la cercetarea lumii
când o mână invizibilă scrie în inima mea
mane thekel phares mane thekel phares

FLOARE ALBASTRĂ

În dimineața ambiguă
pe marginea lacului de primăvară
așteptam să aud șoapta sau tunetul
îmi era totuna ce soartă mi-ai fi hărăzit

așadar în dimineața mai plăpândă
decât mielul care abia învață
să meargă prin lumea profană
vocea ta clară aplecată deasupra umbrei mele

clipocitul răcoros al apei lovite
de vâsla pescarului solitar
și strigătul mut al norilor
zburând cu nostalgia altei lumi

liliacul amar clătinându-și parfumul
pe alei printre aceste biserici și case părăsite
de oameni în iarba verde strălucind de rouă
o floare își aprinde focul albastru

nimic nu mai este prezent
ci aparține memoriei un cavou de mătasă
mă așteaptă la capătul zilei și cât de
monoton va bate inima în pieptul lui Dumnezeu

în curând nu va mai fi dimineață
tu citești în enigme eu trebuie să plec și să uit
prin întunericul zilei îmi arată drumul
vocea ta ca o ploaie de primăvară

FIU AL ILUZIEI

Tu nu ești tu ești o iluzie
tu ești întunericul
și o mică petală de trandafir
căzută la picioarele fotoliului

tu nu ești tu ar fi trebuit să fii
o fecioară căzută
la piciorul
trandafirului

astfel mă gândesc la tine
zi și noapte
astfel mi se pare că cel de sus
își aduce aminte de noi cei de jos

SEARA ȘI DIMINEAȚA PRIN GRĂDINILE FERICIȚILOR

Te-am iubit cum numai ziua iubește noaptea
și deci lumina întunericul
astfel mă închinam ție lovindu-mi furios
amara frunte de pragul serii de pragul dimineții

cireșii începuseră deja să-și aprindă
focurile de sărbătoare în grădina Gethsemani
sub care noi ca două lumânări de ceară
ne-am îngrozit acesta era începutul sfârșitului

nu-mi pasă de rugăciunea ta
ea este trădarea unei case
părăsite într-un nor de fum
nu-mi pasă vreau un strop de rouă

tu ești păcatul au început să cadă
frunzele de pe șoldurile tale
nu-mi pasă a venit toamna s-a dus primăvara
unde sunt șoldurile tale

acolo plouă cu lumină e întuneric
nu știu unde ești tu
pe coapsă în acest haos
lasă-mă să te sărut

O NOAPTE CÂND TE AȘTEPT SĂ VII DIMINEAȚA

Într-o pace ca și cum aș fi plecat demult
din această lume
te chem
vai cât de lipsit sunt de apărare în fața ta

dacă ești o femeie cu frica lui Dumnezeu
ia-mă de mână și ascunde-mă
în acea biserică unde
animalul se apără de moarte

zgomotele acestei nopți
îmi aduc o veste bună despre tine
patul tău zboară până la ușa casei mele
el știe că numai aici te va ocroti
că numai aici te va adormi

iată copiii cu ramuri de cireș în mână
și coapsele tale cum nu te mai apără
și murmurul rochiei albe și vântul
ca și cum ar fi suflarea unui înger

ADU-ȚI AMINTE CĂ NU VEI MURI

O noapte întreagă în care veghezi
în pădurea adormită începe
să semene cu sfânta zi cu bocetul
pe care-l aduce soarele în patul celor doi amanți

cu instinctul morții cu scandalul umbrei tale
care îți aduce aminte că mai trăiești
tremurând pe stradă sufocându-te în autobuz
așa-i trebuie celui ispitit de diavol aud

o picătură de alcool pe frunză
o frunză tu îmi aduci aminte în fiecare
noapte și-n fiecare zi de povara
pe care o duc în spate reversul este povara ta

o femeie cu sânii clipocind în ceruri
ți se pare însuși idealul mântuitorul styx
unde ai vrea să te speli să faci baie
după ce te-ai născut după ce ai păcătuit

așadar numai cu ochii la cer
nu vei regreta că ți s-a dat viața
așadar numai cu ochii la mine
îți vei aduce aminte că vei muri

VOCILE PE CARE AȘ VREA SĂ LE AUD

O ceea ce tu îți mai aduci aminte
este numai o frunză căzută
în adânca noapte din căldărușa
soarelui pe care o purta râzând numai el

iată acum îți aduc un trandafir
furat în zorii zilei din adâncul mării
să lumineze grădina vieții tale
viața ta mai curată decât acest trandafir

o iată-mă la picioarele tale
fiică a lunii
stau cu ochii închiși tremur de spaimă
unde e muzica vocile te aștept ca pe
ultimul înger capabil să-mi pună
mâna pe creștet adică ce vrei să spui

aștept grația și îmi pare că aud
părul tău cast răsunând pe adânca boltă
spune copilul rătăcind clătinându-se
printre covoare clopote de bronz

numai eu te-am văzut o Doamne
noaptea fugind călare pe mare
o mică oază de lacrimi
încearcă să mă consoleze

acum vai când nimic
nu mai poate fi iertat când tu
ești pierdută când plăcerile cosmice
te cheamă când coapsa ta neagră

se rupe din adevăratul întuneric
al coastei mele ei bine acum un copil
mai rău decât i s-a dat cândva pământului
va face toate eforturile să nască
o himeră o meduză o gorgonă

o cât am rămas de singur
între aceste voci care erau
când masculine când feminine
spune-mi de ce am rămas
singurul fruct al cerului

ARS AMANDI ARS SCRIBENDI ARS MORIENDI

Nu o înfrângere nu un eșec niciodată
chiar dacă acum în singurătatea
absolută a unui hotel pustiu
în care nu mai locuiești decât tu

și din când în când pe holuri
pe scări se aude foșnetul de gheață
al rochiei unei fantome
rătăcite pe aici dintr-o țară nordică

încă de pe vremea când erai tânăr
și fericit Doamne cine ar crede astăzi
cine oare decât numai ea cotemplându-ți
barba albă dar mai ales ochii

trădând hermeneutul care a supt direct
înțelepciunea și cunoașterea
tuturor celor văzute și nevăzute
de la sânul lui Hermes mesagerul

și marele interpret al limbajului
zeilor ei bine un astfel de hermeneut
care a supt direct laptele și cucuta
de la țâța albă și neagră a lui Hermes

ar citi în ochii tăi obosiți de-alcool
și de trecerea anilor deviza
celor trei stadii sub care
te-a dus de lanț îngerul tău de pază

ars amandi=ars scribendi=ars moriendi

și această sfântă treime vai
ți-a slujit să ajungi să înfigi aici la capătul lumii
steagul roșu și negru al artei
al unui modus vivendi amin

ÎNDURARE PENTRU PASĂREA DIN LABIRINT

Tânguirea unei păsări de noapte
în lumina orbitoare
a unei zile de vară
un strigăt al celui osândit să rătăcească

în labirintul limbajului
stupoare să nu vezi nimic în jurul tău
cerul și pământul
scăldat în aceeași lumină feroce a soarelui

și tu rănit de moarte
să strigi după ajutorul nopții
din întuneric un majordom prevenitor
îți va întinde o mână

îmbrăcată într-o mănușă
de catifea neagră
el te va duce până în pragul casei tale
o biserică părăsită de multă vreme

cu ziduri înalte și crăpături
prin care ochiul divin
nu mai vede pe nimeni
și nimeni nu mai privește

spre cerul de odinioară
fum și scrum cenușă și zgură
iată rătăcești pe drum
și cazi recazi și nu mai taci din gură

flăcări și fum de incendiu
o labirint o lumină orbitoare a soarelui
în elementul tău
te plângi de element

cu strigătul acestei păsări de noapte
în clopotnița arsă a acestei biserici
când parcă-parcă undeva departe
cineva plânge pe drumul către eșafod

lacrimile lui fierbinți
cântă bucuria extazul beatitudinea
acel străin fericit
orbecăind în lumina crudă a soarelui

erai tu
acum dormi dus
în acest labirint al limbajului
în patul tău în mormântul tău

o pasăre de noapte
ți se tânguie la căpătâi
vai în craniul tău își află originea
lumina orbitoare a soarelui

BOLERO

Da-da îți susură ea în ureche
când nici nu te-ai trezit bine
din somnul tău auriu
plouă din cerul negru cu diamante

scăpate din ciocul îngerilor care ciugulesc
din farfuria zburătoare cu grăunțe divine
da-da cine nu s-a gândit oare
la paharul la cupa vrăjită

la cucută și mandragoră
ca la redempțiune ca la ispășirea
de a te fi cunoscut pe tine
femeie Maria Magdalena

fiica hulită a Ierusalimului
da-da îmi șoptești tu la ureche
aerul vocii tale din ce în ce mai cald
acum e de-a dreptul fierbinte ca iadul

da-da cine nu s-a gândit la
aceea nu va ști
care e scopul vieții sale
aici în alcovul de parfumuri

și vagă sudoare
aburind oglinzile mările depărtate
și oceanele înghețate de nord
da-da respirația ta abia se aude până la mine

un copil transcendent s-ar zice
în locul femeii goale
vai trup unduind întunericul roșu
abisul sub blănița de foc electric a pisicii

mirosul nepăsării
abandon concupiscent
turma de oi
într-o vară calcinată la țărmul mării

cu amintirea acelor jeturi albe
ca o mântuire ca o sfidare a neantului
făcându-l să nască pui vii
care se hrănesc cu lapte

norii din ce în ce mai calzi și mai grei
pe umerii tăi ești gata să cazi
lumea gravidă de mesajul divin
oile frecându-și lâna creată și albă și lipicioasă

de picioarele de coapsele tale goale
un behăit nostalgic
o tânguire după absolut
un reproș pentru strămoș

anceștri o nani zei muritori
cum muritori muribunzi
nebunia lor și ultima ratio
să lase neantul gravid da-da să guite ființa

cine va iubi va muri
acuși îți vei da sufletul

vai n-o lăsa prizonieră
n-o părăsi pentru totdeauna
s-o ciugulească pasărea neagră neagră neagră
a pântecului din țărână coruptibilă

cerule numele tău e femeie
da-da mai aud aici sau în lumea de dincolo
un vuiet de alarmă
și focuri de armă

sirene timpane mașini avioane
prăbușindu-se-n haos furtună de lapte și miere
mesajul divin a căzut în pântecul tău
o fiara ce mai poate să spere

dar dacă
va muri
multă roadă
va aduce

PĂDUREA CU UN SINGUR HUHUREZ

Hu-hu! hu-hu! se-aude noaptea
din adâncul întunecos ca o gură de iad
al pădurii o pădure
care a fost ieri
dar va mai fi ea oare și mâine dimineață

o voce sumbră
vii din lumea vie
eu nu te știu
dar celălalt mă știe

dimineața mă trezește din somn
bătându-mi în geam cu o monedă galbenă
și mă trimite să-mi duc visele noptii de zgardă
mai departe prin ipotetica lume reală

dar acum ascult cu frica în sân
cum se apropie din adâncul
pădurii înnoptate strigătul de jale
al huhurezului hu-hu! hu-hu!

stau ghemuit aici într-un cuib
pe care mi l-am făcut astă-vară
pe singura creangă metafizică a acestui copac
și uitându-mă în jurul meu

pe unde nu trece nici un înger sau demon
cale de un răcnet de leu în pustiul Sahara
strig din când în când
spre cerul nocturn cu o străină gură

hu-hu! hu-hu!
te văd! te văd!
rămâi în casă și nu
te mai du!
afară e noapte și ceață! prăpăd!
ba da! ba nu!
și huhurezul tăcu

ADAPTAREA LA MEDIU CA METODĂ DE DISPARIȚIE ȘI DE SUPRAVIEȚUIRE

Vorbe cenușii vânare de vânt picurând lunecând
dispărând imediat în nisipul răcoros
unde la ora dintre câine și lup se va naște
agonia entropia sensului și nonsensului

vorbe cenușii confundându-se cu acea fiară
care-mprumută parfumul forma culoarea
și hohotul mut de plâns al deșertului
stins tot mai stins niciodată și pentru totdeauna
și cu toate aceste eforturi îți spui că vei trăi
ignorându-se tolerându-se reciproc
ce culori psihedelice Doamne au îngerii tăi
căzuți ce răsfăț estetic pentru diavolul schiop

da-da îngăduiala murmura bătrâna
muribundă pe patul spitalului
da-da iată legea îngăduiala
și ochii tăi negri

până ieri două goale cavouri
sirenă cu sânge albastru veghindu-i
clipele cele din urmă
deodată s-au umplut de lacrimi fierbinți

ca strălucrirea diamantului reală
numai când îl contemplă un demon
la flacăra iadului între sânii unei fecioare
în rest totul este pură iluzie

nu-nu afară de aceste vorbe cenușii
ca o fiară luând culoarea nisipului
a deșertului în care trebuie
să-și ducă viața o fiară aproape muribundă

nu-nu afară de bâtrâna cu părul alb
de pe patul spitalului
abia murmurând îngăduiala
și lacrimile tale fericite iată Legea

OLANDEZUL ZBURĂTOR
SAU
INSCRIPȚIE PE CĂLCÂIUL VULNERABIL AL LUI HOMO LUDENS

Eu voi umbla de-a pururi
acum și-n veci de veci,
cu Pegas prin azururi,
el printre lilieci;

un noctambul feroce,
piratul zburător,
îl va mâna pe Croce
tip-til la abator;

cu cântece de slavă
la cel din urmă fel,
îl va servi pe tavă
ca inefabil miel

dar pân'atunci cum vecii
albaștri îi despart,
el stă cu liliecii
pe puntea lui de cart;

cu farurile stinse
prin spații reci zburând,
nu-i trec nici inși, nici inse,
pe bord, și nici prin gând;

e-o navă olandeză
cu steagul cap de mort,
cu strașnică viteză
zburând din port în port;

ea duce mai departe
- cum l-a pictat pe-un sul -
secretul marii arte,
piratul noctambul;

și numai când plictisul
ce-l macină-n secret,
tot adâncind abisul
cu fruntea-i de poet

abia atunci pe Croce
să-i treacă de urât,
piratul cel feroce
îl va fi strâns de gât

și va pleca pe valuri
din nou, nebun moșneag,
cu tinere idealuri
și cap de mort pe steag!

TIRESIAS

Unde e tunetul mării femeie
ce caut eu pe această stâncă sugând din ea apă vie
ca la țâța de cenușă a unui monstru
care doarme sub picioarele mele și mârâie

unde e fosnetul satanic al rochiei tale
de safir și mărgean trenă albastră și verde
sirenă lunecând și cântând sărutând
valurile care mă spălau de păcatele

adunate ani la rând nopți la rând
din lună din soare din stele un arogant
cățărându-se pe scara lui Iacob
și care trata cu îngerii în limba lor maternă

războiul și pacea unde ești tu femeie
care-ți aruncai furibundă rochia
albastră și verde în cer după ea începeau
valurile mării să clocotească să lovească

în țărmul de granit și de calcar o vuietul
fără origine în urechile în baia de sânge
a trupului meu cântând ca o trâmbiță de aramă
la sosirea ta o dată cu soarele

și acum părăsit aici pe această stâncă
mai golașă decât ciocul unui vultur
al amărăciunii sugând laptele
cu gust de cenușă

din țâța bătrână a lui Tiresias
cu luna stelele soarele prăbușindu-se-n haos
un haos a ajuns trupul meu
și pulberea lui se împrăștie în cele patru vânturi

unde ești tu femeie
strânge-mă într-un făraș
și du-mă înapoi în foșnetul
mătăsos și albastru și roșu și verde

în valurile caste ale mării
care mă pot vindeca ele știu să cânte
în limba mamei mele o fiară va renaște
udă de sânge din pântecul acestui cânt monoton

O DIMINEAȚĂ LA MUNTE CU UMBRELA TRANSCENDENTĂ

Pelerin al întunericului ai fost
și iată-te acum înveșmântat în lumina
hermina orbitoare a soarelui
uimirea inocentului nu are margini

lăudată fie de Domnul
ești oaspetele venit de jos
de sub pământ
împărăția ta a fost noaptea frivolă

a mărilor negre asceza
iată ce trebuie să predici acum discipolilor
trage sângerând la jugul conceptului
urcă muntele căpățânii cu capul subsuoară

un pârâiaș cu nori de argint și cristal
îți răcorește gura buzele crăpate
de atâtea cuvinte amare
pe care le-ai rostit la mânie

iată și poteca îngustă
pe care trebuie s-o urmezi
să nu gâfâi în fiecare piatră
pâlpâie un foc magic vezi să nu-l stingi

până vei ajunge acolo în grădina măslinilor
unde printre ai tăi
vei cunoaște în sfârșit solitudinea absolută
cine mai știe cine își mai aduce aminte

ce sirenă se ascunde și cântă
în clipocitul acestor valuri
de lacrimi curgând
prin albia roșie a inimii tale

iubire și pace iată speranța ta
acum când închizi
încetișor ușa după tine
îți iei umbrela transcendentă

de vorbe negre
și pleci la plimbare
furișându-te ca un tâlhar
pe sub cerul albastru

ÎNTOARCEREA FIULUI RISIPITOR

Să merg pe această dâră de sânge
poate cineva suferă
la capătul ei
poate cineva e rănit

și are nevoie de ajutorul meu
cerul fierbinte se zbate se zvârcolește
deasupra capului ca o foaie de ziar
o hârtie dogorâtă deasupra focului

himere fantome simboluri înaintea ochilor
dar iată șuvița aceasta
de sânge mă duce-n pustiu
iată sfinxul o Doamne

și Fata Morgana
iat-o mă atrage ca un magnet
ca un vârtej aspirându-mă irevocabil
de dânsa nu mă pot apăra

am ajuns o văd cum șezând
întinde brațele roze spre mine

eu mă lipesc de ea hohotind sunt iar un copil
am făcut drumul înapoi am revenit

deci la casa iluzorie
din inima pustiului
Fata Morgana este mama mea
ea mă strânge între coapse și mă ascunde

iată-mă iarăși ceea ce
am fost de la început o iluzie
cu ochii prihăniți ai unui
înger căzut privesc îndărăt

dâra de sânge pe care m-am
întors acasă la mama
a dispărut în pustiu
acesta a fost drumul vieții mele

DEMONUL FIDEL

Scara care leagă pământul de cer
și care nu e nici a mea nici a ta nici a lui
s-a prăbușit aseară când tocmai încercai
să urci pe treptele ei ducându-te-n cârcă pe tine

ascet în pustie ai fost te-ai pregătit mâncând
spini și lăcuste pentru această noapte transcendentă
ai uitat și gura și limba în flăcări ude de sânge
și buzele de vampir și gâfâitul

coapselor ei fierbinți și de câte ori
ai renăscut între ele cântând
bucuria extazul beatitudinea
urlând și plângând cu lacrimi de iad

acum în sfârșit mai sărac
decât poate fi un copac
părăsit toamna de păsările care toată vara
l-au adormit susurându-i cântece dulci la ureche

în sfârșit iată scara iată scara fatală
cu trepte și cuie numai din aur și diamante
numai foc și lumină un pod de raze
strălucind între cer și pământ

crezând că îngerul de pază
stă aplecat peste umărul tău
o fecioară un efeb cu gâtul lung
un curcubeu albastru bând apă din tărâmul celălalt

încerci să urci să adormi
acolo la capăt va fi paradisul
un-doi-trei doar atâția pași ai făcut
și-ai fost trântit înapoi pe pământ stingând luna și stelele-n cer

acum stai și suspini fiară
bolnavă de moarte și care nu poate să moară
aplecat deasupra ta un demon îți linge rănile
demonul este ea numai ea nu te-a părăsit

AVE EVA!

În pântecul femeii cum doarme dus Cuvântul!
el a căzut acolo de unde? drept din cer?
dar nimeni nu răspunde; afară bate vântul
și-un diavol șchiop alături de calul lui de fier

șontâc-șontâc aleargă spre alba odaliscă
surâzătoare, goală, lungită într-un cot;
vai! cât de inocentă-i! nu știe ea ce riscă!
amușinându-i coapsa cu măgărescul bot,

el scoate fum și flăcări pe nările păroase;
miroase a pucioasă în răcoros eden
și aerul se-ncinge; pleoape de mătase
clipesc, încep să vadă; ci demonul obscen,

cu cal cu tot și coarne, stridentă fierărie,
ce-au tulburat și râul și verdele copac
cu păsări cântătoare, minune! - nu se știe
pe unde o fi șters-o: în jur nu-i nici un drac!

și deschizând albaștri ca două lacuri ochii
de-a binelea trezită din cel mai dulce somn
își pune trupul pudic sub paza unei rochii
căci vede cum alături de ea un tânăr domn

cu păr de aur moale adoarme-ncet, când vântul
un marș funebru cântă la nunta cea de lut
din pântecul femeii eliberând cuvântul
care s-a-ntors la ceruri mâhnit de ce-a văzut

de-atunci poeți cu lira și îngeri cred că de va
mai reveni silaba divină printre noi,
la pântecul tău iarăși va trage! ave eva!
osana! slavă ție! doar tu, din bieți strigoi,

din șerpi și duhuri rele, din monștri, lighioane
orbecăind prin smârcuri, căzuți din paradis,
ne vindeci aste trupuri ingrate și sărmane
și zei atotputernici ne faci din nou.
FINIȘ.

ZI SI NOAPTE

Acuși se face ziuă
acuși se face noapte
totul este să-ți păstrezi cumpătul
în acest coșmar

unde te mușcă cineva de ureche
și altcineva te sărută
pe gură sângerândă
în patul alb cu perne de mătasă

se ridică soarele pe cer
în aceste zile tu după o lungă
hibernare iluminare îți părăsești
patul și umbli

prin lumina zilei rătăcești
ca un somnambul nu înțelegi pe nimeni
prin lumina soarelui tu
zbori ca o bufniță o pasărea Minervei

LOCUINTĂ PENTRU ALTĂDATĂ

Voi locui într-o pagină
umbrită de aripa
neagră a unui demon
demonul va încerca să mă apere

cu respirația lui răcoroasă
de furia soarelui care mi-a călăuzit
pașii prin noaptea grozavă
o tu sublimă tinerețe

voi locui într-o pagină
ca într-un mormânt
acesta va arăta cu umbre albe
umbre negre asemenea
unei camere cu gratii la fereastră

ÎNTR-O SEARĂ

Doamne tu poți să aștepți
veșnicia ca o iarbă
îți mângâie cu răcoarea ei verde
înalte picioarele tale de aur

dar eu om sărman șchiopătând
pe un drum de cenușă
eu care știu că mă îndrept
cu o conștiință împăcată spre mormânt

ce pot să spun
nu ca să scap de bucuria încă
primăvăratică a acestei vieți
pe care trebuie s-o duc ca pe-o cruce în iarnă

o nu eu sunt dincolo de bine și de rău
am căzut în pragul fără urme
al casei mele și în casa aceasta
nu mă așteaptă nimeni.

UN SURÂS ÎN NOAPTE

Cu buzele ei de argint
o femeie mi-a șoptit
tu ești bărbatul meu
vino cu mine

până unde aș putea merge
dacă tu ești cea fără de margini
și eu
nu sunt decât un bărbat

până acolo vei ajunge
unde va răsări soarele tău
în plină noapte mi-a răspuns ea
cu surâsul pe buze

PLOAIE DE TOAMNĂ

Acum în puterea nopții
tu stai treaz și asculți
ceva care te depășește
poate cățelul pământului

se aude cum latră
în cerul de piatră
cândva
locuit de îngeri

poate iubita de astă-vară
din tinerețea pierdută
plânge cu lacrimile reci
ale anilor și tu crezi

că ploaia bate în geamuri
poate că tu ai plecat
din casa ta și încă
nu știi unde ești unde ai ajuns

BLANA LEILOR

Privirea ta a căzut deasupra
trupului meu gol
de pe plaja acestei mări
căreia un poet latin i-a făcut

o neagră celebritate
a căzut cu o poftă și mai ales
cu o durere un dor al fatalității privirea ta
scânteind aruncând numai aur și diamante

peste acest trup părăsit
pe o plajă pustie
când soarele bun ca speranța abia
își arăta își mișca pleoapa sa

de miere pe nourii de la orizont
când universul meu de cristal
se transformase în cenușă
dies irae dies illa

m-am trezit pe nisipul rece al dimineții
leu în iarnă cum
au decis zeii atotputernici
să ajung pe aceste meleaguri de tristă memorie

dar m-am trezit nu
gol și tremurând de frig
ci îmbrăcat într-o blană
de foc și de miere lângă mine

strălucea și plângea farul cu aur
și diamante ale coapselor tale
de fecioară stăpână pe valurile
albastre și calde ce bat

în stâncile atât de singuratice
de pe țărmurile îndrăgostite
de mările sudului adică
în blana leilor

care au gustul artei și al neantului
tu mă năsteai strigând blestemând
și plângând deznădejdea este numele tău
eu căzusem pe nisipul rece

lângă picioarele tale înalte
aurii ca doi stâlpi de miere
învelit într-o blană cu aur și diamante
tu m-ai făcut nemuritor femeie adio

ÎNTÂLNIRE

Te rog vino până la stația
cea mai apropiată de metro
ia cu tine un coș roz
nu chiar un coșciug

și pune în el un înger
aș prefera un înger de sex feminin
îngerul din coșciug aș vrea
să doarmă să nu-l trezești

pe drumurile umblate de oameni
vino repede doamnă neagră
cu un coș de orez pe umăr
adu-mi hrană pe înger îl voi mânca eu

UN PUNCT ROȘU ÎN DEȘERTUL NEGRU

Nimic din ceea ce este angelic
nu-mi este străin murmuri tu în somn
fiară de august si a început să cadă zăpada
roșie pe urma pașilor tăi pierduți

în infinitatea acestui pustiu
pe unde te plimbi
ca un leu bătrân
el dă un ultim răcnet

zguduind deșertul cu
tot cu acoperișul său albastru
pe care se scurg
astrele indiferente ale cerului

el își miroase moartea
de la distanță
cu un nas colosal
el este singurul geniu infailibil

nimic din ceea ce este angelic
nu-mi est apropiat si nici propriu
spui tu urmărind o dâră de sânge
prin locurile acestea pustii

pe unde-ți petreci vacanța
abia te mai târăști
deja se lasă amurgul
o hienă e pe urmele tale

în curând soarele care te-a călăuzit
cu sceptrul său regal va deveni
un punct roșu
în deșertul negru

PE SUB COPACII DESFRUNZIȚI DE TOAMNĂ

În seara aceasta care se uită cu ochi de demon
la tine deci în care te contemplă de la fereastră
femeia iubită părăsită de mult și totuși
la care îți întorci mereu fața ca la Dumnezeu

în seara aceasta când mâna ta
palidă hărăzită unei aripi de înger
scrie acest poem negru
și peste care au început să cadă

frunzele roșii și zăpada albă
în seara aceasta trebuie să te strecori
printre umbrele celor care
au murit și așteaptă

un cuvânt de mângâiere de la tine
pe sub copacii cu crengile goale ca niște aripi
de îngeri căzuți din infern
în seara aceasta nu trebuie să pleci de acasă

CĂLĂTORIE ALBASTRĂ

O singură clipă vai
din colierul fumuriu al timpului
o perlă a căzut
de pe gâtul tău de fecioară albastră

sau poate mă înșel bătrân satyr
obișnuit să alerg prin munți și văi
în alaiul tobelor și timpanelor
o vin o nimfe tinere femei

da mă înșel e numai amintirea
cu piciorușul ei albastru
mai încercând un pârâiaș
vag susurând din stânca unui munte

și tu stăpâna
da și favorita
timpului tu ești mai mult
decât mă mai pot ține pe mine puterile

supraviețuirii cu ochii în lacrimi tu ești fereastra
incoruptibilă prin care mai spionez veșnicia
cu lună și stele ele se nasc
zi și noapte din valurile calde ale Mediteranei

eu trebuie să rămân aici
ca un stâlp de piatră al înțelepciunii

călătorind de pe mare la cer
și de la cer în mare
visând la sânul tău înfricoșat
cu părul alb cu părul negru

RESUSCITAVIT

Tu de pământ te temi
în pământ te vei reîntoarce
îți murmură cu o voce sărbătorească
armonia universală gura arzătoare

a femeii tale fericite
din care tocmai ai ieșit
gongul de aramă al timpului
a încetat să bată în trupul ei

da ea crede că s-a dus pe tărâmul
cel cu maluri albastre al mării
și nu se înșală
ea cunoaște mai bine decât tine

arta de a trăi
arta de a muri
din femeie te-ai născut
în femeie te vei reîntoarce

îți susură vocea ei sumbră
la urechea agonică
și nu se știe cât mai ești de dornic
de a te reîntoarce în pământ sau în cer

CENTURA

Ce bine ți-ai început ziua
bătrâne domn spălându-te pe obraz
cu muzica nopții tale mătăsoase
care se naște desigur numai din coasta Evei
înfiptă într-un
craniu straniu

ce bine ți-ai început ziua
îmi spui tu cea atât de
îndepărtată acum unde sunt oare sânii tăi roz
nu mai văd decât o centură

de lumină pe cer acolo unde
trebuia să fie pântecul tău
opulent concupiscent
hohotind gângurind gâfâind

eliberându-se din starea
aceasta cu piele de marmoră
cât de tare se aude acum
strigătul sângeros al trandafirului

când se înalță fumul acestui pântec
din turma cu parfumuri de iad a porcilor
până la rangul ceresc al acelor îngeri
pe care numai o minte supremă

i-a putut inventa
cândva
ce bine ți-ai început ziua
la miezul nopții domnule
in fine del camin di nostra vita

aî scris un poem fericit
și te-ai scufundat
în apa de aur în
vălul negru

al femeii tale
numai centura ei
se mai vede acum zburând
printre stele

ÎMPĂCARE

Nu-mi mai este frică
de mine
din seara aceasta promit
că n-o să mai fug

de eul meu speriat
de umbra distinsului domn
în frac de mătasă neagră
domnul alter ego

proiectia
din cer sau din iad
a lui alter ego
amicus

cât îmi este de frică
în seara aceasta de toamnă
când mă plimb cu umbrela
pe o alee neagră știu că din cauza mea voi muri

ADORAȚIE PENTRU CĂDERE

Picături de argint
sau vorbe au căzut
de pe limba ta sacră
vorbe vorbe vorbe

dar mai ales aurul
pe care l-am descoperit
ca un somnambul
în noaptea trupului tău

pe când mă aflam
într-o călătorie într-o vară
pe marea cea neagră de parcă
ar fi avut la origini doar lacrimi

astfel că nici o femeie
afară de tine
nu se încumeta să înoate goală
fără ca mai întâi să-și dea foc

numai tu nu ți-ai ars trupul
dintre toate
aceste sacre ființe
cu focul inimii mele acum când a venit iar toamna

AMURG DE TOAMNĂ

Mai păstrez arama de astă-vară
mai păstrez febra cu care m-au ars ochii tăi
din creștet până în călcâie
în iarna mea încă bate soarele

abia acum mi-aduc aminte de tine
când ați dispărut
și tu și sfânta lumină solară
abia acum te doresc când te-am pierdut

și vai acesta e un cântec pentru totdeauna
cuvântul deznădejde e încă un eufemism
pentru că ceea ce ar trebui să scriu
în locul său
e numele tău femeie sumbră

REMEMBER

Noi am fost doi zei
călîți în intimitatea
absolută a iadului cel
cu focul veșnic în mișcare și fără odihnă

da noi am fost doi zei
contemplativi doi stăpâni
pe muntele Parnas acolo
unde-mi petrec și acum toate verile

și de unde în veacul acesta am lipsit
cu o adâncă rugăciune
mă aplec în fața umbrei tale
ea care de demult își duce viața
printre zeitățile infernului

CHAMPS-ÉLYSÉES

În tinerețea ta cineva
cândva
cu limba sa
de cenușă așa îți grăia

astăzi sufletul meu
este mai sărac
o nouă experiență
i-a întunecat drumul spre absolut

așa deci te întrebi
cu uimirea ființelor sacre
coborâte prima oară
o ele-n înflorita primăvară

pe acest pământ unde-mi petrec
poate ultimele clipe
trebuie să spun că nu mai
sunt tânăr sunt un bărbat

în pragul bătrâneții și-mi mormăi
în barba mea albă
experiența? o iat-o că-mi arată cu degetul
ei profan drumul spre Câmpiile Elizee

CONDEIUL DE AUR

Femeie tu ești mormântul meu
condeiul de aur pe care-l țin în mână
urcă și coboară pe bolta
cerească pe acoperișul albastru

al cerului al trupului tău
ca un adevărat scrib
eu mă supun condeiul notează
cu picături de lumină cu litere de foc

locul acestor hieroglife unde
pe aceste pergamente care tresar la orice atingere
gâfâie astrii unii dintre aceștia
sunt eterni ca piramidele faraonilor

alții sunt șterși de celalți scribi
în stingerea luminilor
care excită zilele și nopțile noastre
noi suntem oameni condeiul de aur

care a stabilit din antichitate
poziția cea mai favorabilă
a astrilor când se poate uni bărbatul cu
femeia lui ce ape clocotesc ce cântec
se aude atunci în somptuosul ei pântec

poate nu a fost decât o minciună
dar atunci de ce mie
mi-a rămas în mână
acest condei negru

ELEGIE DE IARNĂ

De aici până acolo
e mult
eu eram mai înflăcărat mai romantic
el avea gheruța lui de șobolan

mângâind o placă
de patefon
din trecutul negru
din cel mai obscur viitor

iată așadar cum ne-am pierdut
tinerețea sfântă printre
aștri tomuri și discuri eu trebuie
să spun cu rușine că pe femei le-am ocolit

tinerețea pe unde bate crivățul
cel care face repede
părul alb
și la ochi și la sprâncene
ca doi porumbei la pene

ei bine da
astăzi sunt fericit să evoc
o dimineață de primăvară
când prietenul meu

pierdut pentru totdeauna
totdeauna oare nu pentru o clipă
nu-l voi reîntâlni peste câteva
nopți de iarnă ei bine

prieteul meu e pierdut
pentru totdeauna ca o libelulă
care se reîntoarce la cerul
ei cu aripi albastre chiar atunci

când evoca afinități elective tranzitive
mă invita în casa lui
cu o nevastă atât de castă
și devotată încât nu mai avea nimic de așteptat

nici din imaginea îngerilor
pe care eu i-i ofeream pe degetul cel mic
din prea pură delicatețe nici din
căderea lui satan
ea trebuia să ajungă în infern
am zis
trebuia să fugă din acel paradis

DIMINEAȚĂ DE VARĂ CU LEUL DORMIND

Din cauza mea te-ai născut
Psyche
tu ai fost o fiică
a cerului

din care au căzut oamenii
din cauza mea te-ai născut
Psyche
tu erai cea dedicată

lui eros lui homo ludens
dar acum îi ești dragă monstrului
dintre ghețuri fiindcă ai suferit
mai mult decât el

iartă-mă suferința rămâne pe chipul tău
ca o coroniță neagră pe care eu
când eram copil și nu zeu
o purtam cu nepăsare

fără să știu că florile
care-mi aduceau un mesaj al sărbătorii
anunțau prăbușirea mea
în iad tu nu ai putut

să fii decât un pașnic mesager
îmbrăcată în petale pe

sub razele acestea fericite
dintr-o lume bună
pe care ți-o doresc
nu a lipsit decât lumina de lună

aceea care veghează soarta leului
din pustiul Sahara
când doarme pe cele patru labe galbene
și mormăie

din cauza mea
a trebuit
să te naști
Psyche

PENTRU IUBITA MEA

Într-o seară când nu mai venea nimeni
și călătoream pe cea mai sumbră rază
printre copacii care
nici nu-și mai aduc aminte de vârsta lor

într-o seară când nu venea nimeni
și numai ploaia de toamnă
bătea cu degetele ei reci
în obrazul meu îndrăgostit

o tu Doamne tu treceai
cu lumina mea prin Pădurea Neagră
fiecare pom mă invita
să mă adăpostesc sub el

și astfel să mă desăvârșesc
o tu erai cea mai iubită

femeie din amintirea mea
pe tine desigur te-am așezat deasupra
când a explodat alb în cer
clopotul miezului nopții

o te-am așezat pe
cea mai apropiată creangă a lunii
de pe acest pământ
știam c-o să murim amândoi în aceeași clipă

SĂRMANUL YORICK

Nu mai pot să scriu nici un cuvânt
care să nu fie propriul meu mormânt
stelele cele mai albe din cer
îl încălzesc cu razele absolutului ger
cuvântul a ajuns la vârsta de fier

pe când eu peste prăpastia lui ca o umbră
mă aplec și-i studiez semnificația sumbră
izbucnind ca un soare negru din craniu
o corb o destinul măscăriciului straniu

cuvântul tău bătând ca un vânt
polar peste fața mea din înghețatul pământ
lecția morții mi-a fost dată
mie prințului solitar în noaptea eleată
cavaler fără vină și fără pată
în noaptea imobilă care nu cunoaște nici frică nici milă

a fost odată ca niciodată
și o nebună
cu părul mai blond decât se vede în lună
Ofelia se numea angelica fată
ea aprindea în castelul cu reci coridoare
în fiecare seară o lumânare

ca spiritul sacru să nu moară
acolo era iarnă până când sălbateca vară
cu teatrul sardonic cu spade

fulgerând între două tirade
și săgeți otrăvite trase
cu mănuși de mătase
a sosit în sfârșit ea și astăzi mai plânge
în orbitele mele cu lacrimi de foc și de sânge

CE VORBESC ÎN CERURI CÂND VINE IARNA

Aseară șoaptele tale mă conduceau spre moarte
poate mai potrivite
ar fi fost niște strigăte în zori
când stăteam pe bancheta de aur
obscură ca piciorul tău bătut cu diamante
și ne cădeau frunzele vieții din cer
eu îți vorbeam o lașitate o zei
o îndurare a ființei
aseară nu cădeau vorbele

de pe limba mea ci lacrimi
sărate sau poate amare
din ochii mei obosiți la marginea mării
dispărând ca iluziile în nisipul rece
eu vegheam lângă focul tău negru
ultimele clipe eu știam
că mă întunec deci să vină
și noaptea cu ultimul ei ropot
de ploaie așa a fost aseară
aceste lacrimi anunțau cu degetu-n
fereastră în geamul meu tenebros
că nu ne vom mai revedea

nici în cer și cu atât
mai puțin pe acest pământ
locuit de oameni
unde carnea și sângele tău
mă făceau etern

LACUL

Seară seară
bubuind în inima mea
ca o Niagară
nimeni nu știe
dacă e iarnă
dacă e primăvară

un bobocel de rață
de ce mai învață
cum se înoată
în scurta lui viață
în viața lui toată
pe lacul crepuscular
dar totul reîncepe iar și iar

și voioșia lui nu are margini
cum și această apă aproape neagră
este mai impenetrabilă
decât instinctul pe care-l posedă femeia de lângă tine

astfel că frunzele galbene cuvintele tale
cad prin văzduh tăcut ca o ninsoare
ele au fost alungate din cer
și acum în cel mai adânc mister

se uită cu ochii lor orbi
la poetul muribund de pe marginea
lacului alb înroșit de gheața
care-i plânge de milă

AMINTIRE DE IARNĂ

Atât de întunecată se tânguia ziua
când am vorbit la telefon
după cât timp o Doamne
poate duce zece ani de ninsoare

zăpezi imaculate pe trupurile
noastre pline de răni albastre
vai și care aveau darul
și harul să ne adoarmă

pe amândoi în același nor
înghețat pot să spun
plin de grație și căldură
în același mormânt

stelele luminau cu invidie aceste suflete
care supraviețuiau celor
mai tăcute animale ale subteranei
noi nu vorbeam vorbele erau un păcat

O LACRIMĂ

Într-o seară
a urcat la mine pe scară
porumbița care spre ceruri ea zboară
cu vocea fără timp fără loc
ea îmi ura
din angelicul cioc
la mulți ani mult noroc

pentru tine acum
am părăsit al cerului drum
și pe ocean o să merg
tăinuit ca faimosul iceberg
jumătate de foc
jumătate de fum

dar lumina mea pură
pe care trupul tău o conjură
va veni
într-o zi
aceea pe care numai lacrima
din ochiul tău ca o hieroglifă obscură

îți va aduce o suferință mai dură
decât ghețarul acesta când trupul edenic ți-l fură

ACOLO

Părul tău negru
ca iadul curgând susurând hohotind
pe spatele și coapsele tale cu pielea
cea albă așa cum era
înainte de a fi rănită
de picăturile roșii
ale cuvintelor mele

până acolo până unde
cerul albastru
gângurind începe să-și
întindă alene picioarele
în lumea aceasta unde
trăim noi muritorii
ehei! picioarele tale sunt bătute
cu aur și diamante
ele îmi luminează drumul spre eșafod

noaptea prin care zbor
ca o bufniță
îndoliată îndrăgostită de parcă vocea ei
nu poate veni decât acum

cu ultimele vorbe suspine
șoptite pe sânii pe coapsele
siderale acolo unde
îmi caut originea adică mormântul

mai sumbră decât ai crezut
tu vreodată că este noaptea luminoasă

de unde mă nasc
și unde trebuie să mor
căzut la umbra celor două
picioare diamantine ale tale
eu dorm cu capul în lună
ai grijă să nu mă trezești din somn

TAINA CUVÂNTULUI

O palidă umbră angelică
pare acum fața ta femeie în doliu
când se reflectă pe bolta de gheață a cerului
acolo unde este îngropat trupul meu

numai vorbele tale
te urmează ca o trenă funerară
mai neagră
decât o poartă mireasa neantului

și care vai încearcă
să acopere stelele nopții
și soarele sfera lui luminoasă ziua cea sfântă
cu imaginea unui copil al întunericului

născut dintr-o fecioară fiică a tenebrelor
ea care ar fi trebuit să fie mila
și sora Mariei Magdalena
spălând cu părul ei înmiresmat picioarele

celui răstignit pe crucea
suferinței umane un semn
al bunătății absolute
tu nu faci parte din rasa aceasta

ci alergi pe bolta cea albă
cu o trenă de vorbe negre

și o turmă de câini pe urmele tale
lătrând gata-gata să-ți sfâșie
chiar și această sumbră umbră
atât de iluzorie pentru cei ce nu cunosc
taina cuvântului

AFRODITA LA PICIOARELE LUI PSYCHE

Niciodată o operă de artă grozavă
nu poate să-ți toarne în suflet otravă
ce sărbătoare când chelul arlechin cu tichia
de mărgăritar se sărută pe gură până la sânge cu tragedia

astfel ziceau ei la bătrânețe
cu viața și moartea ruină-n splendoare
râsul și plânsul aceleiași fețe
o floare trecătoare cu două picioare
care făcea umbră celui mai proaspăt mormânt
de pe iluzoriul nostru pământ

într-o dimineață de primăvară
când zbura cocorul pentru ultima oară
peste acea enigmatică țară
căzută din paradis azi o știu
când sunt mai mult mort decât viu

și spre iad mă îndrept cu viteza
întărindu-mi o-ho ipoteza
că pe acest astru pustiu
fie ceasul cât de târziu
în fiecare noapte mereu o să viu

de pe lumea cealaltă mai pură
decât este astăzi barba mea albă
respirația unui monstru estetic mă fură
spre cercul soarelui strângându-mi gâtul cu ucigașa lui salbă

de strigăte și soapte nu se va ști niciodată
originea acestor porniri viscerale
numai tu care ai fost fără pată
îmi arăți sub transparentele poale
triunghiul funebru dintre coapsele goale

sub ceruri când doarme cu leii zeița proscrisă ca vita
suspinând zi și noapte
din buzele roșii din sânii cu miere și lapte
pe marea albastră cade-n genunchi Afrodita

NICIODATĂ

În fiecare clipă aș putea să mor
astfel am încercat să măsor
timpul sideral astfel am încercat
să-mi iubesc femeia cea unică

pe care nu o pot despărți
în sfânta triadă a timpului
ea nu există decât în sensul
pe care ți-l dă cuvântul adio

adică sensul divinității
moarte pentru totdeauna
și numai o gorilă pusă în locul
gurii arzătoare a soarelui

mai poate vorbi
despre trecerea ireparabilă a timpului
astfel că aceeași cățelușă neagră gudurându-se
cu voluptate la picioarele tale
și un cățel alb care te latră
îți mai aduc aminte de
Romeo și Julieta de lumină și întuneric
de ochiul imobil
care se uita pe fereastră
la tine

PRIVIREA LUI ORFEU. JURNAL METAFIZIC
(1995)

ORA DINTRE CÂINE ȘI LUP

Deși e o oră incertă (parcă-i amurgul? zorile unei zile mohorâte de toamnă?), deci, cum am stabilit deja că intuiția este mama artei și conceptul tatăl filosofiei, cred că întrebarea pe care o pui nu-și mai află rostul în lume, nici în cea sensibilă, nici în cea inteligibilă, căci: slugă sau amantă, amantă sau slugă, nu-ți mai aduci aminte de faimosul principiu al lui Clausius căruia trebuie să-i urmeze în mod necesar, ca o reflectare în oglindă, imaginea ideală, esențială în finalitatea ei, a entropiei limbajului, imaginea himerică, desigur, a dispariției - prin suprapunere, prin coincidența contrariilor, ca în viziunile profetice ale lui Heraclit Oximoronul (zic eu), sau Obscurul (cum îi ziceau contemporanii)? Și nu e simptomatic pentru acest prinț hidropic - deci care a suferit și a murit în chinuri teribile cauzate de apă - că a văzut ca esență a universului un foc ce se stinge și se aprinde după măsură, o înfruntare, un conflict etern între iubire și ură, cald și rece etc., încât te întrebi cât din această concepție ține de pura speculație metafizică, adică este un fruct al minții *(fructus mentis,* nu?) și cât e nevoie organică, o compensație cu sens taumaturgic, o terapie prin foc a trupului său bolnav de excesul de apă care-l inunda (*fructus ventris,* în acest caz)? Cât privește măsura după care crește și descrește focul universal, se înțelege că ea reprezintă însuși sinonimul legii, al ordinii

(pre)stabilite, cu statutul ei de repetabilitate, ca în senzațiile noastre dispărute și renăscute din trecut într-o noapte de toamnă unde, într-o cameră neagră, un om negru caută o pălărie neagră (adică sensul obscur depășind sfera acțiunii conștiente în proiectul unei utopii? al unui scop delimitat de spațiul tridimensional euclidian, evident, clar și distinct ca o idee înnăscută a lui Descartes?). Când, iată, în memoria involuntară această explozie, revelație iluminare, salvând de la dezastrul uitării tot ceea ce a însemnat cândva, cântând, răsunând, *hic et nunc*, viața noastră autentică, eul nostru profund ascuns sub straturile din ce în ce mai groase ale frunzelor veștede de pe cărările toamnei, încât îți spui că dacă, de pildă, existențialismul nu ar sta cu un picior pe mormanul de gunoi al lui Iov aruncat la marginea orașului și cu celălalt pe butoiul lui Diogene Câinele, deci fără aceste acte de noblețe ale iluștrilor maeștri în ordinea spirituală a lumii, nu s-ar mai putea scuza de atâtea ori porcul din om care, nu-i așa? se reclamă tot de la conceptele de autenticitate și mai ales de libertate, aceasta din urmă înțeleasă mai curând ca liber arbitru, derivând din concepția hobbes-istă și aristotelică cu privire la conștiința omului ca fiind, la origine, un soi de *tabula rasa* înfricoșătoare, vidă de orice moștenire ancestrală, plăcuță de ceară aptă să primească, să imprime cele mai contradictorii și ininteligibile hieroglife ale praxis-ului. Dar u, căci iată, amantă intuiția mi-a fost și conceptul slugă devotată, începând cu acea clipă de rătăcire în bezna fără sfârșit a nopții de toamnă, în cercul magic al uitării *(tabula rasa?* ștergerea semnelor care fac din om singurul animal metafizic din pricina memoriei și, *ipso facto*, a imaginației, a previziunii celor ce sunt precum că sunt și celor ce nu sunt precum că nu sunt?); deci, începând cu acea clipă când s-a produs revelația, iluminarea, când a fost de-ajuns ca o singură hieroglifă să-și dezlege semnificația enigmatică pentru ca întregul discurs al experiențelor, reale și ideale, ocultate într-un timp pierdut să se însuflețească din nou, să facă din cenușa trupului trădător o flacără tânără, o iimă radioasă ca

un trandafir căzut la picioarele lui Iisus (ca să-l citezi din nou pe poet): iar numele bombei care a explodat și a revoluționat arta romanului este faimoasa prăjitură, de unde se poate spune că literatura secolului XX s-a născut din *Madeleina* lui Proust, cum se spune despre literatura rusă că a ieșit din *Mantaua* lui Gogol: Și curând, în mod mașinal, copleșit de ziua mohorâtă și perspectiva tristă a zilei de mâine, am dus la gură o linguriță de ceai în care înmuiasem o bucățică de madeleină. Dar chiar în clipa în care înghițitura amestecată cu firimiturile prăjiturii îmi atinseră cerul gurii, am tresărit, atent la lucrul extraordinar ce se petrecea în mine. [...] Las ceașca din mână și mă îndrept spre mintea mea, care trebuia să găsească adevărul (*fructus ventris* sau *fructus mentis?* sau și una și alta?) Cum însă? Grea nesiguranță, ori de câte ori mintea se simte depășită de ea însăși, când ea, care este cercetătorul, este în același timp și ținutul întunecat în care trebuie să scormonească (trup sfânt și hrană sieși...) și în care toată încărcătura (?) nu-i va fi de nici un folos. Să caute? Nu numai atât: să creeze. E în fața unui lucru care nu există încă și pe care numai ea îl poate realiza, făcându-l apoi să pătrundă în lumina lui. Cu alte cuvinte, dacă arta este și „una cosa mentale", cum spunea trufaș Leonardo da Vinci care, toată viața, sugând la țâța stearpă a conceptului, trăgea cu ochiul mai ales la misteriosul, încărcatul de promisiuni surâs al Giocondei, Proust simulează apologia aceluiași punct de vedere, o binecuvântare a fructului minții sale; și spun simulează fiindcă el era cel mai conștient dintre noi toți că arta nu este proiecția într-un sistem de semne a unui eu individual, biografic, ci a unuia impersonal, care-l transcende, deși până la acesta, extatic și eleat, nu se poate accede decât prin dialectica oximoronă a accidentalului heraclitean, de unde eșecul efortului mental de a surprinde elanul, fluxul vital intuit, dar imposibil de fixat într-un concept: Și încep iarăși să mă întreb care ar putea fi acea stare necunoscută ce nu aducea nici dovada logică, ci evidența fericirii ei, a realității ei, în fața cărora celelalte dispar. [...] Solicit minții mele o sforțare mai mult, anume

să readucă încă o dată senzația care dispare. [...] Simțind însă că mintea îmi obosește, fără să izbândească, o silesc, dimpotrivă, să-și îngăduie distracția pe care i-o refuzam... etc., până când senzația unei fericiri uriașe, organice, urcă din nou la suprafața conștiinței, în starea ei dintâi, aurorală: O plăcere fermecătoare mă cuprinsese, mă izolase, fără să am noțiune a ceea ce o pricinuise făcând în același timp ca vicisitudinile vieții să-mi devină indiferente, dezastrele ei inofensive, scurtimea ei iluzorie, în același chip în care operează dragostea, când te simți umplut cu o esență prețioasă: sau, mai degrabă, această esență nu era în mine, ea eram eu... Spațiul literar tradițional, euclidian devine astfel un caz particular (o ocazie, cum ar spune Malebranche) al celui einsteinian care, adăugându-i a patru dimensiune, a timpului, a duratei creatoare bergsoniene, confirmă statutul ontologic al intuiției și conceptului din versurile apoftegmatice pe care mi le-ai citit la începutul acestor clipe incerte ale amurgului, când este atât de greu să-ți dai seama dacă animalul pe care-l contempli este un câine sau un lup: Amantă intuiția mi-a fost, și conceptul slugă devotată...

PASĂREA ROCK

Oare e de bine sau de rău ce-am visat noaptea trecută? Mai întâi, cine putea fi acel domn în negru cu o garoafă albă la butonieră, care, cu fruntea aplecată la o fereastră (sau la gura unei peșteri, îmi e totuna), rostea încetișor cu pacea resemnării absolute în suflet (numită, de obicei, credință, milă, speranță) aceste cuvinte: Alors, o ma beauté, dites à la vermine qui vous mangera de baisers, que j'ai gardé la forme et l'essence divine de mes amours décomposés? Care formă? Ce esență? Să fi fost apa lui Thales? Focul lui Heraclit? Tenebrosul lucru în sine al lui Kant sau nu cumva - pe câine! - ideea universală (nebuloasă spirală!) a lui Hegel?

Devenirea, mișcara, schimbarea, - uitarea! -, unitatea ființei și a neantului, a lui da și nu, în același timp și sub același aspect și multe altele, logodite suspect, îți taie răsuflarea (- o răsuflare care se vede, un abur ușor, tremurând, scâncind în odaie ca un copil uitat într-un leagăn alb și leagănul pe un trotuar cenușiu, trotuarul de-a lungul unei străzi pavate cu pietre de râu și strada la marginea unui oraș părăsit de mult - surâs fantomatic pe buze, ochelari fumurii, orașul scufundat în penumbră! copilul scâncind într-un leagăn alb uitat pe trotuar într-un oraș pustiu); în această dimineață posomorâtă de iarnă te trezești speriat, te duci la fereastră, tragi perdelele și deodată vezi că din înaltul cerului, care înalt? vai, norii acoperă totul și sunt atât de aproape de pământ, de copacii desfrunziți din grădină, încât dacă ai scoate, ai întinde mâna (ar trebui să deschizi?), i-ai apuca, i-ai rupe, i-ai distruge! dar așa! cerul jos, norii plumburii, lumea strânsă în ea însăși, dimensiunile unui bordei înghețat, iar tu, omul lui Platon în gura peșterii (nu acela pe care l-a arătat Diogene - câinele învățăceilor de la Akademos, sub înfățișarea unui cocoș jumulit pentru a corespunde definiției maestrului cum că omul este un biped fără pene - strigând fără pic de rușine: iată omul lui Platon!) - *homo specus,* nu-i așa? - te freci la ochi, te uiți și deodată vezi pe fereastra ta mohorâtă cum din înaltul cerului, - cum din înaltul cerului, când norii au coborât atât de jos? - cu aripi înghețate-boc -, cu râgâieli de ventriloc, cu ochii înroșiți de foc, cu dinți de stâncă-n al ei cioc, cade - vâjjj-vâjjj! pasărea rock! tu fugi în pat, te culci la loc, ca filosofu-n poloboc, dar geamul sare-n țăndări, poc! Bine-ai venit, duduie rock, te rog poftește și ia loc; adesea numele-ți invoc, însă credeam că ești boboc ce n-a-ntâlnit pe gonococ glumind prin vesel iarmaroc cu eros (cuplul echivoc!), de trecători bătându-și joc, dar a venit și-al tău soroc, să-mi faci o vizită, noroc mai mare n-am visat deloc să-mi vii de hac și hic și hoc, gingașă păsăruică rock! Deci visezi că te trezești într-o dimineață de iarnă în gura peșterii - *homo specus? homo platonicus?* (și acum îți aduci aminte de o altă scenă în care

cel mai mare filosof ironic, Socrate, măreață și benignă maieutică, ajungând să cadă pradă sarcasmelor lui Aristofan - ironia soartei, nu? îi trezește bătrânului Hegel - doar i se spunea moșul încă din studenție! - simpatice accese de revoltă, vai! indignarea mătușilor virtuoase împotriva tinerelor domnișoare, când ele nu mai pot păcătui, dar ce balsam sunt cârâiturile lor de găini pe rănile inimii tale făcute de stăncosul, ascuțitul cioc al păsării prea crude rock: strk-krmkr! adică: nici ca cum și nici ca cât, vorba să-i rămână-n gât): Se știe că Aristofan a adus pe scenă pe Socrate, după cum el i-a adus nu numai, de exemplu, pe Eschil și îndeosebi pe Euripide, ci și pe atenieni în general, și apoi pe comandanții lor militari, poporul atenian, personificat și chiar și pe zei - libertate pe care noi nu ne-am putea-o închipui dacă ea nu ne-ar fi confirmată istoricește. Nu e locul aici să examinăm natura proprie a comediei lui Aristofan și nici, mai ales, sarcasmul cu care l-a tratat pe Socrate. În primul rând, acest fapt nu trebuie să ne surprindă și nici nu e nevoie să-l justificăm sau numai să-l scuzăm pe Aristofan. Putem spune doar atât că seriozității noastre germane îi repugnă (sic!) să vadă cum aduce Aristofan pe scenă, cu numele lor, bărbați de stat în viață pentru a-i ridiculiza, și mai cu seamă un bărbat atât de moral și de onest ca Socrate. Citești și te crucești, nu-ți vine să-ți dai crezare ochilor când vezi ce decădere a suferit concepția despre libertatea de expresie a spiritului de la atenienii contemporani cu Socrate la prusacii lui Hegel, dar istoria ulterioară a Germaniei a confirmat-o, din păcate pentru ea (și pentru autorul *Fenomenologiei...),* cu două tragedii mondiale care, printre altele, mai arată și cât de periculos este să-i dai lui Aristofan peste mâna în care-și ține pana; așadar, într-o dimineață de iarnă, lângă fereastră, la gura sobei, pe-o gură de rai, la gura peșterii - *homo specus? homo platonicus?* cine știe? - umbră ciudată arunci printre umbre; o pulbere de aur te contemplă - tu sufli în trâmbița de gheață și îi un copil de mână; printr-o spărtură a norilor de plumb care-ți reflectă în oglinda lor fumurie barba sură, ochii încercănați, după

ce auzi mai întâi un oftat, un suspin de ușurare; hélas! la chair est triste et j'ai lu tous les livres - vezi deodată cum: cu aripile-ntinse și fiorosul cioc, cu mărăcini și cuie încinsă la mijloc (degeaba tragi cu pușca, ea n-o să ieie foc), vai, zboară drept spre tine-n picaj pasărea rock! Te trezești brusc din somn; în patul tău? în mormântul tău? în leagănul copilăriei tale? murmurând, scâncind, susurând vorbe, șoapte pe când un firicel de abur atât de firav, de evanescent se înalță de pe buzele tale tremurânde, apoi, frecându-te la ochi, parcă-parcă începi să distingi câte ceva din vocea cu origine necunoscută care-ți picură în ureche (la fel cum i-a turnat Claudius otravă în urechea adormită a propriului său frate, regelui Hamlet al Danemarcei) vorbele fatidice: de unde venim, cine suntem și încotro mergem? o voce răsunând ca un clopoțel de cristal în camera plină de trandafiri, garoafe, catifele, aprinzi chibrituri, iarnă, fugi de spaimă, fotolii calde, roșii canapele, o saisos, o châteaux, quelle âme est sans défaut? azur și azur și mărgăritare, o vacanțe, o castele, vai de păcatele mele! În sfârșit, tragi perdeaua bodogănind ceva despre goana după absolut ca despre goana după fluturi: care absolut, ange? apa lui Thales? focul lui Heraclit? tenebrosul, impenetrabilul lucru în sine al lui Kant sau, și mai al dracului, te întorci la mosul Hegel care: preface în spirală cu-amor antropofag ideea absolută culcată-n sarcofag? Dar cum începi să-ți aduci aminte de relativitatea lucrurilor înscrisă în formula fragedei juneți: calul troian al simțurilor ascunde unitatea indiferentă a conceptului, tragi perdeaua și aurora năvălește ca un torent, o explozie universală de crini, trandafiri și garoafe, scăldându-ți odaia într-o baie de sânge și lacrimi, o baie de-ntuneric, o baie de lumină! Îți amintești, așadar, de visul unei nopți de iară și răsfoiești cartea care s-a oprit tocmai la pagina unde nu trebuia, căci o nenorocire nu vine niciodată singură, ea pretinde să fie totdeauna însoțită, altfel suferă de acea boală, rara, mal de solitudine; nu vine deci niciodată singură căci, de pildă, când ai agorafobie, te îmbolnăvești sigur și de claustrofilie, ca să nu mai reamintești de celebrul,

cehescul dublu scrâșnet al păsării rock: strk-krmrk, un fel mai tare pentru honnie soit qui mal y pense; să-i fie rușine celui ce-a gândit ca mine ș.a.m.d. Așadar, cartea s-a deschis tocmai unde nu te așteptai, și acum, învăluit într-un giulgiu alb ca un apostol predicând la Roma în grădina cu delicii la început de mileniu, citești în odaia scăldată de lumină și parfumuri: iată cum aleargă spre cerul guvernat de roze porcii din mocirla subconștientului. Ce-ar fi să-mi întindă o mână de prieten, prin fereastra udă de sudoarea frunții? Da-da! Crește pofta de scris, scade pofta de viață! Da-da, îți mai spui privind pe fereastră la norii goniți de vânt și de lumina soarelui: ce ascund oare aceste boules de neige: este cucuta, laptele păsării rock pe care l-a băut Socrate? sau laptele păsării paradisului cu care Platon hrănea efebii Atenei pentru a se împlini legea? Deocamdată, fă bine și trage la loc perdeaua, aprinde lumina și transcrie din Heraclit Obscurul, adică Oximoronul: Oamenii sunt zei muritori, iar zeii, oameni nemuritori; viața oamenilor este moartea zeilor, iar moartea celor dintâi, viața acestora din urmă.

ORA PRO ME

Învață-mă, Doamne, cum să Te iubesc, dimineața și seara, și în toate clipele vieții mele, oriunde m-aș duce/ mereu te voi duce/ în spate pe cruce! Cum să mă rog pentru iertarea netrebnicului de mine, știind, Tu, că cel mai greu dintre toate păcatele câte mă apasă pe suflet este cel al trufiei, orgoliul meu nemăsurat care a pus la mare încercare răbdarea pământului locuit de oameni și a cerului stăpânit de Tine! Care m-ați făcut profetul și mesagerul Vostru: Pieptul meu respiră cu durerea plină de grație/ a cerului care m-a trimis până la voi/ cerul a vrut să-și cunoască/ puterea și setea de glorie. Pune-mi, Doamne, pe limba mea otrăvită de patimă și dezădejde cuvintele Tale mai dulci ca mierea culeasă din florile

raiului, cuvinte de mângâiere și speranță că într-o bună zi, la ceas de noapte sau la răsăritul soarelui, va seca izvorul lacrimilor de foc și de sânge care-mi curg șiroaie pe obraz: cu ele mă culc, cu ele mă scol, lacrimile mele n-au sfârșit; sunt vulnerabil ca un mormânt/ unde a fost îngropată însăși divina/ sensibilitate umană/ ochii mei râd în tăcerea nopții/ aici dorm gloria și păcatul/ mormântul pare atât de pustiu/ nimeni când intră/ nu mai iese din vidul puternic.

Învață-mă, Doamne, cum să mă rog de Tine, dimineața când mă trezesc din somn, din patul meu ca dintr-un mormânt albastru, și mă spăl pe obraz cu roua nopții, lumina ochilor mei care să Te vadă pe Tine, curățenia urechilor mele care să Te audă pe Tine, dojenindu-mă, luându-mă de mână când mă îmbrac în cămașa de borangic a morții și plec cântând pe drumuri în gura mare un cântec de jale, un cântec de împăcare: Doamne, lăudat fie numele Tău, căci a Ta este slava și puterea și de la Tine așteaptă mântuirea inima mea bolnavă de toate patimile iadului! Porunca Ta o ascult cum tună din ceruri cu glas mare și dau fuga în zori, cu noaptea-n cap și cu frica-n sân, să-mi caut flămând, ca singurul dintre toate dobitoacele Tale, cu care-ai împânzit pământul în lung și-n lat, să-mi caut hrana muncind din greu, în sudoarea frunții: dintre toate fericitele dobitoace necuvântătoare cu care ai împodobit grădina Ta, eu singurul am ajuns păcătos, fiindcă am cunoscut putera nesfârșită a Cuvântului Tău și am crezut astfel că sunt egal cu Tien și în orgoliul meu nesfârșit am încercat să-ți pastișez opera divină cu gesturile vorbelor mele strâmbe, de maimuță privindu-se în oglindă: o caricatură a ordinii sacre, dintâi, eșecul fatal al oricărei cunoașteri prin cel rău, cel viclean, adică de a ucide fără putere de a da viață, de a muri fără a te mai scula din morți!

Singurul dintre dobitoacele fericite ale Tale care într-o bună dimineață, blestemată zi a căderii mele, trezindu-mă din somn, am privit cu uimire în jurul meu, am văzut că sunt gol și goală cealaltă jumătate a mea, femeia, pe care ai rupt-o din mine pe furiș, pe când dormeam, o, anestezic, o, amintire dureros de dulce! și că deodată

grădina Edenului a devenit o paragină dezolantă care aștepta să fie lucrată: de cine, dacă nu de robul Tău, cu fruntea aplecată pe coarnele plugului, scrâșnind din dinți în întuneric, când femeia lui scoate răcnete de durere în chinurile facerii, răsplată și pedeapsă pentru voluptatea păcatului originar? O, câtă părere de rău/ în acest suflet fericit cândva/ de cântecul fără prihană/ al sirenelor// și câtă amară bucurie/ bate în această inimă/ obișnuită cu vastul întuneric/ al zilei fără nici o candelă în ceruri// totul e să-ți aduci aminte/ de ceea ce nu ți s-a întâmplat/ totul e să vezi cu ochii tăi morți/ pentru această lume.

Ajută-mă, Doamne, în această dimineață când plec la drum, de-a bușilea pe pragul casei mele, și rostogolindu-mă pe treptele neantului care duc la Tine: mă sufoc mergând pe un drum/ care nu duce nicăieri în lume/ mamă și tată nu am avut/ mama și tata sunt cerul pierdut. Dar știu că de va fi o lumină ideală la capăt, ea va da strălucire acestei vieți pe care o jertfesc bucuros la picioarele Tale, pe care o pun bucuros pe muzica divină a sferelor, spre bucuria urechii Tale unice, și parfumul trupului meu astral, care sper să ajungă până acolo, sus, la Tine, la loc cu răcoare, la loc cu verdeață, în Împărăția Cerurilor, domiciliu etern al sufletelor fără frică și fără prihană, bine-ai venit, Nirvană: iată că o floare/ se deschide în pieptul tău/ cel care atât de bine ai știut/ să ocrotești întunericul iată crinul// și iată vai cenușa ideală a celui care/ ai fost aici printre discipolii mândri/ că te-au putut vedea cu ochii în lacrimi.

Doamne, Dumnezeule, caută din cer și vezi și cercetează lumea aceasta pe care a zidit-o dreapta Ta, și o desăvârșește pe ea! Te rog, Doamne, Dumnezeul meu, Tu, care m-ai făcut după chipul și asemănarea Ta, nedesăvârșită copie după un model desăvârșit, și care m-ai dăruit cu trei haruri, ca trei coșmaruri: dragostea, boala și arta, care mi-ai trasat drumul cel mai lung către moarte, scopul vieții și finalitatea călătoriei mele prin labirintul limbajului: la capăt și la sfârșit privind cu bot de aur/ stă nemurirea ca un minotaur/ eu hrană îi voi fi și el tezaur/ din Laurențiu o să crească-un laur!

Mă rog de Tine, Doamne, cu lacrimi fierbinți, ia-mi înapoi darurile Tale cele fără de preț, boala și arta, fă-mă să le uit, să-mi piară memoria păcatului, și lasă-mi numai dragostea pentru Tine, pentru a ajunge mai repede la scopul și finalitatea vieții mele, Tu, care mă aștepți nepăsător pe tronul de aur al solitudinii! Eu voi sosi într-o dimineață, pe sub crepuscul, cântând încet: aceasta a fost învățătura inimii Tale, pe care ai împărtășit-o discipolilor Tăi albastri: bucuria, extazul, beatitudinea!

MUNTELE MĂSLINILOR

UNDE ESTE FIUL MEU IUBIT

M-a vizitat noaptea trecută
femeia bătrână și iubită
ea mi-a adus în brațe un copilaș
tu îți mai aduci aminte

el are optsprezece ani
și are nevoie de un tată
eu m-am cutremurat de oroare

acesta este copilul cățelei
acesta nu este fiul meu

OUĂ DE PAȘTI ÎNROȘITE CU SÂNGELE DOMNULUI

Uită-te pe fereastră iubită femeie
au venit colindătorii
au fost alungați copiii din ceruri
răspunzi tu cu fața albă ca varul

de cineva sau de altcineva
care a dat poruncă de sus
ca pe acest pământ
oițele să meargă la păscut

duceți-mă apoi la cetatea Ierusalimului
și mă dați la tăiere ca pe Mielul Domnului
sângele meu va înroși
ouăle pe care le mâncați voi de Paști

și nu vă mai aduceți aminte
că trebuie să le spălați
cu lacrimile voastre fierbinți
ați uitat de Cel care a fost răstignit

cu moartea pre moarte călcând

VRĂJILE DIN ȚARA OZ

Unde s-or fi ducând
aceste clipe
spune-mi Tu Doamne
care mi le-ai dat

o dată pentru totdeauna
spune-mi unde sunt eu
spune-mi unde ești Tu

SEARA BEDUINULUI

Era o seară a beduinului în pustiu
pe sub ea curgea un râu întunecat
acolo a căzut soarele
copilul cu buclele lui

blonde
a venit din adâncuri
eu am înțeles
ceva de deasupra înțelegerii

DUMNEZEU L-A RĂSTIGNIT PE FIUL SĂU IUBIT

Am coborât într-o dimineață
era liniște era o mișcare
a astrelor
am coborât de pe cruce

și m-am uitat
la marea roșie ca sângele
care clipocea la picioarele mele

răstignite
eu mă rugam
Doamne de ce m-ai prigonit

ÎN PĂDURE PRIN TENEBRE

Dumnezeu a coborât pe pământ
să-l văd eu
m-a luat de mânuță
și m-a dus în pădure

acolo printre
cele mai îndurerate tenebre
plângea o femeie
ea m-a sărutat

și m-a șoptit
acesta ești tu
de atunci eu știu
că acesta e numele meu

sărutul morții

BOTEZĂTORUL

Plăcerea de a-l
izgoni pe Dumnezeu
din sufletul tău
să rânjești să

scoti un dinte negru
din sicriul albastru
al acestui cer
prin care zburăm

spre iad
și să spui

mă lepăd de Satana
mă lepăd de Satana
mă lepăd de Satana

NAȘTEREA LEGII CELEI NOI ÎN STAUL

Era într-o duminică
și eu dormeam pe
muntele Hebron
când evreii

aveau să sărbătorească
Paștele sau Crăciunul
era liniște în staul
plângeam eu sau se năștea Iisus

APOCALIPSA LUI IOAN

Zadarnic pe pajiște mielul
se bucură și zburdă
ca un sportiv apucat de streche
la olimpiadele din Grecia

vor înflori din nou
câmpiile pe care astăzi
le-a lăsat Dumnezeu
va veni Satana

și va aduce o mare
bucurie Potopul

IMITATIO CHRISTI NEMO NON POTEST

Când îmi aduc aminte
bate un veșnic
clopot liniștit în ceruri
și șoptește

eu te ascult
și cânt numele tău
îl voi auzi
tu vei fi aici

aproape de mormântul
care te așteaptă
pe Dealul Căpățânei
bucuria de a cădea în brânci

și bucuria de a adormi
la rădăcina unui pom
nenorocirea de a nu
putea muri pe cruce

ARĂTAȚI-MI O UȘĂ ÎN NOAPTE

Se-aud căței bătrâni
pe stradă
nu cumva au ajuns
în pragul casei mele unde râd strigoii

ei sunt copii
ai întunericului
sunt frații mei căzuți
din paradis

dar eu mă întreb
unde la care ușă
să latru
și să cer milă

PIȚIGOIUL CARE SE SINUCIDE DIN AMOR

Pițigoiul mi-a bătut
în noaptea aceasta
la fereastră
și m-a întrebat

tremurând de frig
nu vrei să mă primești
eu sunt un pictor
și deci te folosești

și tu de culorile
de trandafir
m-am uitat
la geam

nu am auzit nici un pițigoi
nu am văzut nici o picătură
săracele au zburat
ca păsările timpului

în sufletul meu care și astăzi așteaptă
gheruța în gât a acestui
frate al meu

ORGIILE DIN ȚARA OZ

Acest tărâm al nimănui
este locuit de copii mici
și de poeți bătrâni
aici umblă balauri

cu strigăte de furie
și flăcări pe nări
ei aprind pădurile
și mă caută pe mine

cu toată adorația diabolică
întreabă în stânga
în dreapta
păsările din cer și de pe pământ

unde este poetul
vrem să-l mâncăm de viu
poate așa vom muri și noi
dragostea lui Dumnezeu
poate așa vom cuceri nemurirea

ULTIMA THULE

Bucuria de a sta
lângă bunul Dumnezeu
când vine dimineața
peste casele oamenilor

de a sta și a nu
te mișca
de lângă Dumnezeu
când îți bate
dimineața la ușă

un diavol care-ți strigă
deșteptarea gata ți-a venit rândul
să te conduc la locul tău
din iad

UMBRA SAMURAIULUI

Poate că lui nu trebuie să-i spun
că soarele o să apună
dar bucuria de a muri
este șansa samuraiului

celui care comandă
oștile cerești ale Domnului
și decide când își va da sufletul
în brațele femeii care

l-a adus pe pământ
el știe că acesta
este destinul
și că aceasta este

împărăția divină
a soarelui care ne stăpânește
la umbra lui

CINE ESTE DEMIURGUL

Pentru o mare operă
merită să faci
orice sacrificiu

poți să sacrifici
chiar acea mare operă
dar încă nu s-a născut acela
care să aibă curajul Satanei

DUMNEZEULE BUN

Doamne miluieşte
Doamne miluieşte
m-ai făcut după
chipul şi asemănarea
Ta

de ce sunt atât de nefericit
de ce sunt hărăzit
morţii oare Tu care

stăpâneşti iarba
câmpului şi
pacea mieilor
nu mă iubeşti şi pe mine

oare când o să Te văd
şi o să-mi aduc aminte
că pe această cărăruie
Te-am mai întâlnit

în veşminte albastre
de noapte
zburând spre ceruri
oare când voi muri să Te văd

NU EXISTĂ LIBERTATEA OPȚIUNII

A căzut din scrânciob
un copil pe această

pajiște a nimănui și nimeni
nu i-a spus că este

tărâmul Domnului
câte lacrimi
și sânge

lăsăm în urma noastră
pe drumul care strigă
de sub fiecare cruce
acesta este sensul paradisului

DE CE ÎNGERII SE TRANSFORMĂ ÎN DEMONI

Și când te-a părăsit
orice speranță
a venit ea și ți-a
bătut cu piciorul în ușă

și ciorapul negru pe față
sunt eu
deschide sicriul
acestei nopți

și intră cu buzele
mai albastre decât
Ierusalimul ceresc
tu care mă
săruți și nu-ți pasă

că vei muri de sărutul meu
aici vreau să dormi
și să visezi
un vis fără prihană

aici între picioarele
mele însorite care te-au
născut
și care vor plânge

de dorul tău când vei pleca în lume
aici vei râde
și îngerii albaștri din stele
se vor face negri de invidie
și se vor ascunde în iadul
de sub pământ

MIELUL SE DUCE LA SĂRBĂTOARE

Unde oare Doamne
ai pus pe pământ
această țară
pe care nu o cunosc

este țara mântuirii mele
și tu ai uitat-o
nu am uitat-o
fiul meu iubit

du-te tu și o caută
așa s-a declanșat tragedia
din vârful muntelui
eu o contemplam

cu extazul mielului
care se duce la sărbătoare

IMPERATIVUL CATEGORIC AL LUI ZARATHUSTRA

Bucuria de a aduce
ceva nou sub soare
bucuria de a căuta lumină
în adâncurile acestui

paradis subpământean
pe care ni l-a hărăzit cerul
bucuria de a săruta
mâinile care ți s-au întins

în fața destinului
și să strigi *amor fati*
ca pe o binecuvântare
venind din cerul

copilăriei tale alături de Zarathustra
când îți cădeau
cuvinte ca niște petale
de trandafir de pe buze

și tu începeai
să înțelegi limba zeilor

BROAȘTELE SPERJURE ALE LUI ARISTOFAN

De-acum bucuria
a început să coboare
asupra pământului
și mântuirii

a început să înflorească
în paradis
un mic brotăcel
care se ceartă

cu divinul Socrate
în greacă în germană
brotăcelul vorbește
o limbă universală

și nu are somn
pentru că nu are moarte

DUMNEZEU VEDE ȘI AUDE

Ce voce languroasă
se aude la telefon
pisica din pomul
cunoașterii miaună

și încerc să înțeleg ce spune
am flebită Doamne
și nu pot să cobor
dacă așa stau lucrurile

rămâi în copac
și voi urca eu la tine
nici așa iubitul meu maimuțoi
sunt bătrână și bolnavă

stau pe o creangă singuratică
fără frunze
și ne va vedea Dumnezeu

ȘOBOLANUL DE CRISTAL

Sunt nopți când mă iluminez
ca un cristal
tu ce faci
rămâi opacă și mă aștepți

eu voi veni mâine dimineață
ca un șobolan
dus pe gânduri
să nu-ți fie frică

SIRENA ȘI LUPUL

Nu știu nici astăzi
de ce umblam prin pădure
astfel că rătăcit fiind
am auzit glasul unui lup

m-am așezat pe un trunchi
mai bătrân decât este
Homer și m-am gândit
o fi lup o fi lupoaică

dar din pădurea neagră
a izvorât un fluviu, albastru
și urletele disperate de foame ale lupilor
se auzeau din valuri ca niște cântece
de sirenă care m-au chemat
în valuri pentru totdeauna

AMINTIRILE MĂRILOR NEGRE

Mă gândesc la tine cu mâhnire
în acest sfârșit de noapte
îmi aduc aminte
de drumurile tale

când alergai după mine
la marea cea neagră
și nu găseai o bărcuță
un tren sau un taxi

eram cu toții cu capul în nouri
dar ne gândeam
la același lucru
despre acel lucru
nu vreau să mai povestesc

FEMEIE ÎN GENUNCHI SUB POMUL DE CRĂCIUN

Acea femeie pe care
ai întâlnit-o sub ramurile albe
al Crăciunului
acea femeie stătea în genunchi

și-ți spunea
tu ești apa mea vie
și Dumnezeul meu
iar eu îi răspundeam

tu ești poemul meu
dătător de viață și moarte
unde mă ascund
ca un iepure plin de frică

tu ești leul însetat
de laptele dulce
al sânului meu
tu ești leul flămând
de carnea inocentă a trupului meu

O FETIȚĂ TRANSCENDENTĂ

O fecioară bate din aripi
zburătăceste deasupra
unui catafalc
o pasăre a nopții

cântă deasupra casei lui
ea este casa sfântă
a poetului care
trage să moară

el abia își mai
trage sufletul
care este cerșit
tot mai vehement

de îngerii albi și negri
dar poetul are sufletul
în rai și în iad
și îi este atât de indiferent
unde se va culca și va adormi
cu acea fetiță transcendentă

MOTANUL PE ACOPERIȘUL ALBASTRU AL TIMPULUI

Sunt un motan trist
tânjesc după o mâță
trag după mine o măturâ
nu știu ce trebuie să mătur

ea îmi spune
toată strada e a ta
dar eu n-o înțeleg
strada e goală

vino pe acoperiș
spune ea cu profundă
înțelepciune sub mustață
mustață zici dacă-i așa vin

așteaptă-mă pe burlanul
pe care susură timpul
cel veșnic și o să vin
te aștept la capătul timpului

ÎNVIEREA DOMNULUI

Era acolo între două frunze
de lotus
el privea și cânta
primăvara

se întâlneau broscuțe
și peștișori
ei se duceau la Învierea
lui Hristos

un cor angelic se înălța
peste biserica scăldată
în lacrimi și în lumină

LEGEA BĂTRÂNULUI SAMURAI

Este să întâmpine primejdia
în pragul casei sale
cu spada ridicată
și scânteind de sângele

albastru al strămoșilor
legea bătrânului samurai
este să accepte moartea
care îi intră pe ușă

la miezul nopții
și mâna lui obosită
nu mai poate să ridice
sabia străbunilor să se apere de soarta lui

VAMPIRUL DE LA MIEZUL NOPȚII

Bine că se mai întâlnesc
pe acest pământ
două ființe care vorbesc
aceeași limbă

bine că mai există
Dumnezeu așa zice ea la miezul nopții
când se dezbracă la
palida lumină

a unei veioze
și vine spre mine
sau spre neant
ca un vampir cu buzele roșii

FÂNTÂNA INTERZISĂ A DESERTULUI

Mă gândesc la tine
ca la un paradis al oițelor
acolo unde ni s-a promis
bunătatea iubirea candoarea

am trecut pe lângă
această fântână
și-mi era sete
am cerut cu buzele

uscate de arșița drumului
și-am auzit o voce din adânc
străinule nu bea din această apă

IGNORAMUS ET SEMPER IGNORABIMUS

Am găsit în
această noapte o coală nouă
ea era pe conștiinta
lui Dumnezeu

și se gândea
la neant
un mesaj al poetului
care nu mai poate

înțelege această lume
oare pe unde
ne mai aflăm noi
dacă nu mai înțelegem
voința lui Dumnezeu

CINE A FOST TATĂL LUI IISUS

O lacrimi
o bucurie de primăvară
această fericire de a trăi într-o lume
proscrisă
în această dimineață
du-te și vâslește cu bărcuța

ei bine ce am văzut eu în
exordiumul acestui discurs metafizic
așa cum a dat Domnul să-l chem
pe numele său profan diabolic și terestru

am văzut-o pe ea adorata vieții
și speranța în veșnica mântuire pe
cine credeți pe cea pe care o vedeți
domniile voastre și o evocați

Sfânta Moarte Fecioara Maria
și m-am bucurat și m-am cutremurat
pentru că întâlnirea cu o fecioară
este un prilej de bucurie spaimă și
cutremur

către Tine o Maria
bucuria și melancolia
că n-am ajuns așa de sus
să-i fiu eu Tată lui Iisus

DUMINICĂ VOI MERGE LA BISERICA LUMII

Tu trebuie să te gândești
că Duminică
mă voi duce
la sărbătoarea Domnului
acolo unde se află
biserica lumii
unde eu să-mi aflu
un culcuș
un mormânt
împotriva morții

UNDE V-AȚI DUS

Să dormi liniștit
sub pacea acestui copac înflorit
să-ți aduci aminte
de valurile mării negre

o femeie cu pletele curgându-i
pe umerii de aur
să se spele pe picioarele albastre
să fie căzută

din soare
din stele
acea femeie de care-mi aduc aminte
și goală și fără veșminte

profană
până la prihană
știam că mă minte
albe zăpezi jurăminte
unde sunteți voi
zilele mele sfinte

SEMNUL CRUCII SUB CARE DORMI

Înțelepciune
numele tău este bunătate
toată viața m-am adăpostit
lângă un pom

era furtună în cer
și pârjol în păduri
era cutremur de pământ
și pomul s-a clătinat

la rugăciunile mele
s-a culcat
la picioare
din stele șoptind dormi
eu sânt căpătâiul tău

și fă-mi pe frunte
semnul crucii

INDIFERENȚA LUI DUMNEZEU

Doamne lângă Tine o să mor
Tu care le știi pe toate
n-ai cunoscut
nici bucuria nici suferința
Doamne lângă Tine o să mor

O SIRENĂ ÎNTR-UN RÂU DE LACRIMI

Eu sunt poetul bătrân îndrăgostit
de o mică sirenă
ea însă înoată în valurile
unui râu de lacrimi

oare acestea nu sunt lacrimile mele
ea râde și își spală
fața la soare
acest soare
sunt eu

mă voi ascunde
sub pământ
cu luna
care face dragoste
cu întunericul

SUBCONȘTIENTUL UNDE DORM FRAȚII MEI, PEȘTII

O noapte sfântă
sub brăduțul meu sărman
până în înaltul cerului a crescut
din oceanul înghețat de nord

au început să mă viziteze
balenele transcendentale
o voi monștri sublimi
ai adâncurilor neadormite din inima mea

AMINTIRILE SATANEI DIN PARADIS

Ultima sticlă din
paradis băută pe
inima goală
m-am născut dintr-un vis

și acum în mormânt
eu trebuie să cânt
cu glasul trist al Satanei
amintirile mele din Paradis

ILUMINAREA TRUPULUI TĂU

Dumnezeu este fratele meu
eu cobor tăcut
și întunecat la față
într-o peșteră

în care n-a mai
locuit nimeni
aici eu aprind
o luminiță

pentru amintirea
strămunilor
o lumânare
pe care o invidiază
îngerii

eu cobor pentru
iluminarea trupului tău
pe care l-am pierdut
în întunericul unei zile

VOX MARIS

Mă gândesc la tine
ca la o întâlnire
cu paradisul
în fiecare dimineață

vrăbiile îmi fac
un concert protocolar
pe balcon
ele așteaptă firimituri

din casa deznădejdii
de acolo de unde
nu se mai poate
hrăni poetul bătrân

decât cu gânduri
din lună și amintiri
ale epocii sale
de glorie o, lumina lui
amintiri aurii
de la Marea Neagră

UȘA ALBASTRĂ A BISERICII NU SE MAI DESCHIDE PENTRU MINE

Durerea ca ușă de
intrare în casa animalului
suferința ca altar
al omului

Tu Doamne mă iartă
și pentru durere
și pentru suferință
acestea sunt daruri ale Tale

acum în puterea nopții
cu degetul plin de sânge
eu bat la ușa bisericii
ea este o ușă albastră

din amintirea copilăriei mele
dedicată Ție
această ușă la care
eu bat în puterea nopții
nu se deschide

eu plec în întuneric
cu inima sângerândă

AMANȚII ZBURÂND PESTE ORAȘ

Aici eu plâng în întuneric
cu trupul tău tu ești acolo
în noapte strălucind feeric
eu cânt cu lira lui Apollo

călătorind în visul care
mi-a fost redat de Dumnezeu
și cu săgețile solare
îți readuce chipul meu

de dincolo peste hotare
de unde-am fost și m-am întors
ca umbră și ideal mă doare
să mă ating de sânul stors

al dragostei pe veci pierdute
când miere la copilul sacru
tu nu-i mai dai acuma du-te
ai fost mereu un simulacru

așa plecai din țâța sumbră
zburând peste orașul meu
la brat cu o drăcească umbră
să-l întâlnesc pe Dumnezeu

PYGMALION

Tu ești lumina lunii
ce-mi bate în fereastră
o raza mea albastră
pe care-o văd nebunii

și cei fără prihană
covor de toporași
sub sânii tăi în strană
acolo să mă lași

și să mă rog la Domnul
prin el o să m-auzi
să te cuprind în somnul
cu dinți de sânge cruzi

si să cobori în haos
acolo să m-aștepți
cu cosmosu-repaos
cu-artiști și înțelepți

după o altă normă
vom face-o nouă lume
a ta divină formă
fără de chip și nume

PACE ȘI HAR

Încet se apropie de tine
vai din întuneric
și tu nu poți să vezi
o cățea neagră

ea o să-ți muște
întâi piciorul stâng
acolo unde locuiește
diavolul dar nu numai el

acolo se sărută
boala și arta pe care
le-a adus un porumb el gângurind
în această lume
despre Pace și Întuneric

FOCUL HIDROPIC

Se-ntunecă cerul meu
dar îmi aduc aminte printre gene
că am fost cândva fericit

coboară o pisică la picioarele mele
de parcă ar fi pasărea lumii
și soarelui ea are și răceala
metafizică și focul

pe care nu l-am dorit
al prințului Heraclit

TOT SPRE SUD ȘI TOT SPRE SUD

Sunt încă mândru de iubirea mea
căderi dezastre încă nu aud
pe vasul meu mă-ndrept mereu spre sud
cutremurând pământ spărgând val după val de peruzea
iar pe catarg nu-i nici o cucuvea

acum mă bucur de un semn în cer
că nu am fost uitat că n-o să pier
că Cel de Sus atât de efemer
decât viața moartea mai presus

o pune-n cui
cu legea lui de fier

NUNTA CEA DE PE URMĂ

Așa trecură veacuri peste noi
eu stau aici pe lângă un strigoi
tu nu apari prin nouri suntem doi
o tu lunatic spectru de apoi

la tine toată inima și-raza
sublimă a divinității curg
tu ești tăcerea aurul extaza
luminii care tremură-n amurg

tu ești mai bună decât mine-odată
ai fost o zână pe zăpezi în munți
acum acum cu gura ta de ciocolată
șoptește-mi iar la umbra tristei nunți
a fost iubitul meu ca niciodată

UNDE EȘTI TU, PRIMĂVARA DOMNULUI?

Dumnezeu o să te ajute
să treci și prin încercarea aceasta
lacrimile tale din somn
vor spăla picioarele însângerate

ale acestui înger
care te-a trădat
nu pe tine pe el
și pe Dumnezeu

se scutură salcâmii
și vine toamna
în inimile noastre
în fiecare clipă

cade din pomul sacru
o femeie îmbrăcată
în verde în negru și galben
Doamne care sunt
eu dintre ele fiindcă demult

eu am căzut din cerul cu grădini albastre
încă era primăvară în inima Domnului

TRANSCENDENȚA NUPȚIALĂ

O seară bună îți doresc eu ție
așa cum ai avut la început
când nu mi-ai dat o sărutare mie
când nu mi-ai dat tu ultimul sărut

lumina lunii să-ți vegheze somnul
cu umbra ei de aur peste gene
și corul cel de îngeri deie Domnul
să-ți ocrotească tălpile alene

eu astăzi mă întorc în patul tău
pe care nu-l cunosc și nu îl știu
dar transcendența unui rău mai rău
mă depășește azi sunt încă viu

NUMAI TU CARE AI STIUT

Numai tu care ai ştiut
misterul vieţii şi al morţii
numai tu ai căzut sub
cel mai de jos cel mai rău loc printre oameni

tu ai căzut sub
puterea diavolului el are
forţa şi puterea asupra umbrei tale
tu nu mai eşti o rază a lui Dumnezeu

cerul are grijă să te ocrotească
el nu te va părăsi
eu va trebui să plec din această lume
tu va trebui să rămâi singură să o păzeşti

ROLUL ÎNGERILOR ÎN SOMNUL NOSTRU

O petală a căzut din iad
pe inima ta nu pe inima mea
o petală a căzut pe sânul tău stâng
petala era de culoare roşie

sânul era negru
mai negru decât noaptea dn care
suge demonul mai negru decât neantul
în care se aruncă poetul

dar o petală a căzut pe sânul tău
petala era neagră ea venea din iad
sânul era alb el venea din rai
el alăptase îngerii care hrănesc uneori
oameii în somn

noi apocalipse se anunță pe continentul
populat de oamenii negri
ei luptă împotriva albilor
albii luptă împotriva negrilor

eu am întâlnit la Paris
și femei albe
și femei negre
toate aveau același tarif

și cunoșteau toate enigmele
desăvârșite ale artei de a iubi
vai Doamne ele sunt fiicele lui Thanatos
dar în brațele noastre

profane încearcă să dea o
sclipire sacră acestei vieți
numai ele au această putere
să adoarmă îngerii negri din noi

VIVALDI

Noapte bună
înger
cu ochii albaștri
noapte bună tu care nu ai încetat

să te uiți la cerul de vară
și să nu-ți aduci aminte
de nimeni
noapte bună tu care plutești

pe lacul ca oglinda
în care se scufundă
ochii tăi mari
ochii tăi sunt închiși

ei privesc în sufletul tău adânc
iar sufletul tău adânc
este casa demonilor
iar ei au coarne albastre

și limbi trandafirii
ei au petale în loc de păr
și nu cad niciodată
când vine toamna
ei cântă cu glasul mut

al iernii care va cădea
cu fulgii săi albi
petale de crin pe șoldurile
tale senzuale

ele vor cădea în clipa
când degetele mele
primăvăratece le vor atinge
o, buzele mele înroșite de febră

POARTA LUMII

Nu știu ce să-ți mai scriu
ești atât de departe
de parcă ne desparte o moarte
toate lucrurile vieții îmi par deșarte

în giulgiul tău alb
nu pot pătrunde
eu însumi
trebuie să mă îmbrac într-un giulgiu negru

și să mă culc lângă tine
poate o să te încălzești
poate o să te înroșești
poate în sfârșit o să te îmblânzești

și o să mă strângi în brațe
cum un pește rece
strânge pe un alt pește rece
în marea Nordului când se aprinde

aurora boreală cu lumina ei
funebră pe ceruri spre ea vom
pluti cu ochii închiși acolo se aude clopotul
veșniciei acolo ne vom săpa mormântul
acolo se va deschide poarta lumii ideale

ORHIDEE

O serenadă pe care a uitat-o
un poet în grădina
din Evul Mediu
o serenadă

acolo stătea pe balcon
o mică dulcinee cu
o orhidee
la sânul dinspre inimă

acolo unde bate la ușa cunoașterii șarpele
cel roșu zi și noapte
în somn și în stare de veghe
acolo bate sângele inimii

dar acea violacee
orhidee
pe sânul ei de femeie
va muri

căci ea va otrăvi
inima bărbatului
pe care-l va iubi

DIMINEAȚĂ

A trecut noaptea
și a venit dimineața la
fereastra mea cea curată
dar vai soarele nu a răsărit

nici tu nu ai venit să-mi
bați la ușă cu degetul mai
fragil decât al unui înger
coborât chiar acum din cerul

cel mai plăpând cu putință
adică din cel mai întunecat
pe care l-a imaginat Cel Rău
eu stau aici în puterea nopții

ca un condamnat să mă prindă
iarăși zorile eu stau aici ca
un condamnat așteptându-și execuția
Zorile!

PEȘTIȘORUL DE AUR

Ce fericit sunt că mă scald
în sexul tău de mătase
acolo e întunericul
mai dulce decât lumina soarelui

acolo este o lumină
pe care o aștept să vină
am mâncat spiridușii
pe care mi i-ai băgat

tu cu pumnul în gură
peștișorii din Oceanul Pacific
în infinita și sacra apă a liniștii
m-au strigat peștișorii Domnului

Loranthus Europaeus
Filius meus
Magnus Orfeus

nu ne bea
nu ne mânca
noi avem ceva
pentru tine un grăunte

cât un munte
de aur
dacă ne vei mânca
dacă ne vei bea

DUMINICA FLORIILOR

Azi-mâine pleacă un tren
spre Ierusalim
si tu nu ai urcat în el
am văzut-o pe cea mai frumoasă

evreică plângând la fereastră
în acest tren pe care l-am pierdut
se ducea singură
o biserică eram eu

în care mă rugam

UN FOC RECE ŞI VERDE

Când a înflorit pădurea
la picioarele tale
şi tu ai luat-o la fugă
strigând şi plângând

şi de pe copacii nu verzi
nu cum îi vedem astăzi
a fost văzut un mic perfid
animal coborând susurând

până aproape de rădăcini
adică acolo Doamne unde începe
să înflorească cel mai păcătos foc
un foc de culoare verde

deci acolo un mic animal
cu solzii reci nu erau solzi de peşte
o nu desigur aceştia îşi au mediul
în apele râurilor mărilor şi oceanelor

dar el cobora din cel
mai verde copac al
interdicției era copacul
lui Dumnezeu și el cobora sâsâind

susurând ca un Don Juan
și nu mai rezista dorinței
de a coborî sub pământ
o da acolo îi era fixat destinul

și când s-a aprins luna
pe cerul albastru
totul ce spun eu totul
deci soarele și stelele s-au colorat

în negrul pe care numai
pielea satanică îl mai
poartă pe sub pământul
pe care din când în când

noi oamenii trecători
mai facem câte o vizită
de la care uităm să plecăm
o veșnici musafiri ai mormintelor

O PERNĂ PLINĂ DE SÂNGE PE CARE NU MAI POATE DORMI CAPUL MEU

Perna mea e plină de sânge
acolo într-o noapte
a încercat să doarmă capul meu
dar care a crăpat de visurile stelei
ce mă veghează în taină

și de apele cele mai limpezi
ale zilei
cele mai albe raze ale lui
Dumnezeu care a strigat
Fiat lux!

nu au putut spăla
floarea cea roșie
care nu se știe de unde vine
din luna care îmi ține
loc de căpătâiul roșu

din soarele care-mi luminează
aceste zile sărmane prin
care trece sumbra mea muribundă
sau din ochii ficși ai femeii
care mă privește din haos

O DIMINEAȚĂ DE PRIMĂVARĂ CÂND MĂ PLIMBAM PRINTRE TOPORAȘI

Pe drumul cel de primăvară
printre insule de foc
și de ceață mai neagră
ca pielea diavolului care-și scoate limba

lui roșie la Cel de Sus
El care nu are nici o limbă
într-o gură mută
și albastră mai albastră

desigur decât floarea amintirii
anamnesys adu-ți aminte

strălucind printre frunzele
și prin iarba verde care
a început să răsară din lutul negru
în sărbătoarea primăverii

cu fluturi albi și nu numai
atât zburând printre brânduşe
mai albe decât nourii de pe cerul
albastru mai reci ca o simfonie dormind

pe un portativ o câmpie de toporași
fără sfârșit abia respirând
cu răcoarea
albastră a îngerilor filfâind din aripi

O BUCURIE NOUĂ A PURIFICĂRII

În noaptea aceasta am coborât din nou
în iad era în noaptea Paștelui
și mă ducea femeia în doliu
de mâna dreaptă cea căzută

din ziua cea mare
și cerul stăpânit de puterile
incoruptibile adorate de cei
bolnavi de cei care se ostenesc

pe mările și oceanele
cele fără odihnă ca
însuși spiritul nostru
în drumul său spre absolut

după ce mai întâi am trecut
pe calea fericită a crucii
o Doamne Tu ai coborât acolo
printre lacrimi roșii de sânge

să ne ierți de păcatul
morții și să ne arăți drumul
prin pădurea neagră a
infernului unde și eu îmi duc viața mea trecătoare

AȘA AȘ VREA SĂ TE URMEZ

Acum voi forța mâna destinului
acum voi săruta mâna absentă
a frumuseții lui Venus
prin întuneric voi căuta mâna destinului

tu nu ai mângâiat mâna albastră
a frumuseții absolute
mâna ta este încă erotică
tu nu erai încă mâna albastră
care-i lipsește lui Venus din Milo

dar eu știam că port la butonieră
floarea albastră a acestui
animal care-mi urmărește
pașii pe drumul vieții un drum
la lumina unui fulger
mă izbesc valurile mării și ale timpului

ÎNTR-O BUNĂ ZI

Într-o bună zi a răsărit
soarele cu lumina lui divină pe cer
toți oamenii care nu eram vii
pe acest pământ trecător

ne-am ridicat în picioare și am
bătut din palme
părea o victorie ce ne depășea
în albă zi nu a mai răsărit soarele

toți oamenii care mai eram încă
în viață ne-am plecat
ale noastre eterne capete în pământ
Dumnezeu a plâns cu lacrimi amare

CUPRINS

Notă biobibliografică V
Un vis în loc de un curriculum vitae VII

POZIȚIA ASTRILOR (1967–1980)
Constructorul de orașe 3
Rugă de mai 4
Izvoare 5
Noapte de august 6
Oedip dimineața în vara timpurie 7
Moartea în zori 8
Spre sorii 8
La semănat 9
Poezia 9
Eroul 10
Noapte liniștită 10
Introspecție într-o clipă antică 11
O mică armată în ruina soarelui 12
Psyche 12
Trenurile 13
Vară spectrală 14
Frumoasele nopții 15

Pasăre de noapte....15
Istorie....16
Sunt lacrimae rerum....17
Speranțe....17
Roci pozitive în raze....18
Oracol....19
Lângă râu....19
Elegie dacică....20
Rugăciune....21
Bestie....22
Coroana....22
Astăzi....23
Carul de foc....24
Cina omului singur....25
Ce va rămâne....25
Liniște....26
Aproape de somn....27
Până la capăt....27
Aripi electronice....28
Remember....29
Bătrânul....29
Cântecul lebedei....30
Norii....30
Solitudine....31
Din splendoare....32
Iarnă....32
Tristă amintire....33
Dimineața....34
Acolo....35
Dies illa....35
Acea grădină....36
Numai eu....37
Îngerul ca un câine....38

Iată 38
Contemplație 39
Nemuritorul 40
Eden 41
Binele serii 42
Abia se aude 42
Călătoria 43
Bucuria 44
De azi înainte 44
Unde e liniștea 45
Călătorie monotonă sub soare 46
Adâncul mării 47
Pomul 47
Memorie 48
Șoapta 49
Ninsoarea cea albă 49
Norul de aur 50
Roșie va fi gura 51
Rugă 52
Sărutul mamei 52
Veghe tandră 53
Vânătoarea 54
Amurg 55
Copilul sacru 56
Apele somnului 57
Aripi de ceață 58
Întoarcere 59
Lumină 59
Zidul 60
Căderea 60
Ascultă 61
Lied 62
Dragul meu fiul meu 62

Valurile negre....63
Regretul....64
Ultima seară....65
Prințul din stele....66
Vocea umană....67
Lamentațiunea dr. Faustus....68
Hieratică Ființa....68
Frunze albe cad în trecut....69
Acord de toamnă....70
Potretul artistului la maturitate....70
Sfârșitul unei zile de primăvară....72
Nu știu....73
Eu ți-am spus....73
Pisica....74
O statuie de Tanagra....74
În pacea copilăriei....75
Departe....76
Lira de aur....76
Cerul....77
Să dormi....78
Zăpezile....78
Lumină....79
Harfă....79
Noapte de toamnă....80
Ca o petală te duci....81
Sfârșit de vacanță....81
În sfera de oțel....82
Despre vid....83
Metamorfoză....84
Pânza cea albă....85
Speranța mea....86
Astfel trecea viața noastră....87
Miserere mihi....87

Soarta unui trandafir 88
Bujorul 89
Noapte de iubire noapte de iarnă 90
Anotimp 91
O cochetărie cu lumina 91
Aniversare 92
Nu voi uita 93
Greier în copacul violet 94
Orologiul și umbrela transcendentă 95
Jadis 96
Promisiunea 97
Noapte de primăvară 98
Scări abisale 98
Flacăra somnului 99
La brebis égarée 100
Taxiul negru 101
Teribila iarnă 101
Gloria 102
Adormită sub lună 103
Drumul 103
Reproche d'amour 104
Ce fericit 105
Întâlnirea de la mare 106
Baia de purpură 107
Frunzele 108
Floarea din vază 110
Favoarea 110
Ca o petală 111
Tat twam asi 112
O, benedicțiune 113
După incendiu 114
Sub tufele de trandafir 115
O vizită într-o seară 116

PSYCHE (1989)

Soarele și luna 121
Umbră 122
Acolo tu mă aștepți 122
Ca leagănul pentru copil 123
Autoportret cu un trandafir în mână 124
Mesajul zeilor care se trezesc din somn 125
Floare albastră 126
Fiu al iluziei 127
Seara și dimineața prin grădinile fericiților 127
O noapte când te aștept să vii dimineața 128
Adu-ți aminte că nu vei muri 129
Vocile pe care aș vrea să le aud 130
Ars amandi ars scribendi ars moriendi 131
Îndurare pentru pasărea din labirint 133
Bolero 134
Pădurea cu un singur huhurez 137
Adaptarea la mediu ca metodă de dispariție
și de supraviețuire 138
Olandezul zburător sau Inscripție pe călcâiul vulnerabil
al lui *homo ludens* 139
Tiresias 141
O dimineață la munte cu umbrela transcendentă 142
Întoarcerea fiului risipitor 144
Demonul fidel 145
Ave Eva! 147
Zi și noapte 148
Locuință pentru altădată 149
Într-o seară 149
Un surâs în noapte 150
Ploaie de toamnă 151
Blana leilor 151
Întâlnire 153

Un punct roșu în deșertul negru 154
Pe sub copacii desfrunziți de toamnă 155
Călătorie albastră 156
Resuscitavit 157
Centura 158
Împăcare 159
Adorație pentru cădere 160
Amurg de toamnă 161
Remember 161
Champs-Élysées 162
Codeiul de aur 163
Elegie de iarnă 164
Dimineață de vară cu leul dormind 165
Pentru iubita mea 167
Sărmanul Yorick 168
Ce vorbesc în ceruri când vine iarna 169
Lacul 170
Amintire de iarnă 171
O lacrimă 172
Acolo 173
Taina cuvântului 174
Afrodita la picioarele lui Psyche 175
Niciodată 177

PRIVIREA LUI ORFEU. JURNAL METAFIZIC (1995)

Ora dintre câine și lup 181
Pasărea Rock 184
Ora pro me 188

MUNTELE MĂSLINILOR

Unde este fiul meu iubit 195
Ouă de Paști înroșite cu sângele Domnului 195

Vrăjile din Țara Oz 196
Seara beduinului 197
Dumnezeu l-a răstignit pe fiul său iubit 197
În pădure prin tenebre 198
Botezătorul 198
Nașterea Legii celei noi în staul 199
Apocalipsa lui Ioan 199
Imitatio Christi nemo non potest 200
Arătați-mi o ușă în noapte 201
Pițigoiul care se sinucide din amor 201
Orgiile din Țara Oz 202
Ultima Thule 203
Umbra samuraiului 203
Cine este demiurgul 204
Dumnezeule bun 205
Nu există libertatea opțiunii 206
De ce îngerii se transformă în demoni 206
Mielul se duce la sărbătoare 207
Imperativul categoric al lui Zarathustra 208
Broaștele sperjure ale lui Aristofan 209
Dumnezeu vede și aude 210
Șobolanul de cristal 210
Sirena și lupul 211
Amintirile mărilor negre 211
Femeie în genunchi sub pomul de Crăciun 212
O fetiță transcendentă 213
Motanul pe acoperișul albastru al timpului 214
Învierea Domnului 214
Legea bătrânului samurai 215
Vampirul de la miezul nopții 216
Fântâna interzisă a deșertului 216
Ignoramus et semper ignorabimus 217
Cine a fost tatăl lui Iisus 217

Duminică voi merge la biserica lumii 218
Unde v-ați dus 219
Semnul crucii sub care dormi 219
Indiferența lui Dumnezeu 220
O sirenă într-un râu de lacrimi 220
Subconștientul unde dorm frații mei, peștii 221
Amintirile Satanei din Paradis 221
Iluminarea trupului tău 222
Vox maris 223
Ușa albastră a bisericii nu se mai deschide pentru mine 223
Amanții zburând peste oraș 224
Pygmalion 225
Pace și har 226
Focul hidropic 227
Tot spre Sud și tot spre Sud 227
Nunta cea de pe urmă 228
Unde ești tu, primăvara Domnului? 228
Transcendența nupțială 229
Numai tu care ai știut 230
Rolul îngerilor din somnul nostru 230
Vivaldi 231
Poarta lumii 233
Orhidee 234
Dimineață 235
Peștișorul de aur 235
Duminica Floriilor 236
Un foc rece și verde 237
O pernă plină de sânge pe care nu mai poate dormi capul meu 238
O dimineață de primăvară când mă plimbam printre toporași 239
O bucurie nouă a purificării 240
Așa aș vrea să te urmez 241
Într-o bună zi 242

Redactor: Mihai Dascălu
Tehnoredactor: Vasile Ciucă

Scanare și prelucrare digitală

de

Anonim

și

CAT Graur

Antwerpen 2026